

ΕΠΙΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

Plan 'Orthodoxia...'

ΕΤΟΣ ΜΔ' - 'Αρ. Φύλλου 863
Γραφεία Κανιγγος 32 - 'Αθήνα ΤΗΛ. 36.28.280

Ὑπό Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου

Διό καὶ τερατοῦργεῖ, μέ θεραπείας ἀνιάτων ἀσθενειῶν, λύσιν στειρώσεων, ἄλλοτε διῶκον δαίμονας ἐξ ἀνθρώπων καὶ ἀνιστῶν νεκρούς. Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐράνιον ἀκόμη χῶρον πολλάκις τερα-

τουργεῖ μετατρέπων τούς ὄρους, ὡς π.χ. ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ ἔσταμάτησε τὴν πορείαν τοῦ Ἡλιοῦ ἕως οὐ περατώσει τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γαβαωνιτῶν καὶ ὁ Ἡλίας ἔκλεισε τοὺς οὐρανοὺς «τοῦ μὴ βρέχειν ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ» καί, πλείστα ἄλλα.

Πλὴν, τὸ θαῦμα τὸ «ἀκατανόητον» τῆς Παρθενομήτορος ὑπερβαίνει καὶ ἐκπλήσσει «πάσαν ἔννοιαν» ὄχι μόνον γήϊνην ἀλλὰ καὶ οὐρανίαν, ἕνα καὶ μοναδικόν εἰς τὸ εἶδος του, ἀκατάληπτον καὶ ἀνερμήνευτον «καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς».

Μήτηρ καὶ παρθένος ὑπὲρ φύσιν καὶ τὸ τεχθέν Θεός! διό καὶ ἐκθαμβητικῶς ἡ Ἐκκλησία λέγει: «Τί μεῖζον εἶδεν ἡ κτίσις;»

Τί μεῖζον; Τοῦτο προεῖδον οἱ Προφῆται καὶ ἐξεστησαν, προσεφώνησεν ὁ Γαβριήλ καὶ ἐκθαμβος προσεκύνησε τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν καὶ οἱ ὕμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας ἐπισφραγίζοντες ἐμελώδησαν θαυμάζοντες, «Ἀκατάληπτον ἐστὶ τὸ τελούμενον ἐν Σοὶ καὶ Ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς Μητροπαρθένε Ἀγνή!»

Τοιοῦτον τὸ μεγαλεῖον τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία τοσοῦτον εὐηργέτησε τὴν ἀνθρωπότητα ὅσον οὐδεμία ἁγία προσωπικότης ἐπιγεία καὶ οὐρανία, ἀποκαταστήσασα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πρώτην του τιμὴν.

Ὅμως, καὶ αὕτη εἰ καὶ ὑπερέβη τοὺς ὄρους τῆς φύσεως ὑπέκυψεν ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸν νόμον τῆς θνητότητος, καθὼς καὶ ὁ Υἱὸς τῆς.

Ἡ Παναγία ψυχὴ τῆς ἐχωρίσθη ἐπ' ὀλίγον τοῦ ἀχράντου αὐτῆς σώματος πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ κοινοῦ χρέους, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἠνώθη μετ' αὐτοῦ διὰ νά ἀνέλθῃ μετὰ δόξης σύσσωμος εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀφθάρτως καὶ αἰωνίως λαβούσα τὴν θέσιν τῆς μετὰ Θεὸν ὑπερτάτης ἀγιότητος.

Οὕτω, ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρισταμένη ὡς «Βασίλισσα πεποικιλμένη τῇ θεῖᾳ δόξῃ» πρεσβεύει εἰς τὸ διηνεκές ὑπὲρ τοῦ κόσμου, τιμωμένη ὑπὸ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων ὡς «τιμιωτέρα τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ».

Ταύτης τὴν μνήμην ἐπιτελοῦντες, κλίνομεν γόνυ εὐλαβῶς καὶ κατασπαζόμεθα μετὰ δέους τὴν νεκρικὴν κλίνην τὴν φέρουσιν τὸ νεκρὸν πλὴν αἰζῶν Ἀυτῆς σῶμα καὶ δεόμεθα θερμῶς: «Συγγενοὺς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα». Δέξαι τὰς φωνὰς τῶν ἱκετῶν σου καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ Σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ ἡμῶν Ἰλεων Αὐτόν ποιοῦσα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Λύτρωσαι τὸ πολυπαθές ἔθνος μας ἐκ τῶν περικυκλούντων δεινῶν καὶ συμφορῶν καὶ τὸν κόσμον σύμπαντα.

Ματαίωσον τὰς βουλὰς τῶν φιλοπολέμων ἐχθρῶν ἡμῶν τῶν ἀπειλούντων τὴν ἑλληνικὴν γῆν μέ καταστροφάς καὶ αἰχμαλωσίαν καὶ σκέπε τὸν λαόν σου τὸν ἐπικαλούμενον τὴν θείαν Σου ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν. Τοὺς δὲ ἐκ τοῦ πολέμου ἐπὶ ἔτη

αἰμοραγοῦντας ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας ἀπάλαξον ἐκ τῆς φοβερᾶς μανίας τῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδοξίας, τῶν βουλευσαμένων τὴν διάλυσιν τῆς κληρονομίας Σου καὶ δώρησαι τὴν ἄνωθεν εἰρήνην σταθεράν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν ταῖς δεήσεσι καὶ ἱκεσίαις Σου, διότι πάντα Σοι δυνατά, ὡς πανοθενοῦς Δεσπότης Θεοῦ Μητρός. Ἡμεῖς δὲ ὡς ὀφειλέται υἱοὶ Σου κατὰ χάριν διὰ τὰς πολλὰς Σου πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας θέλομεν δοξάζει καὶ τιμᾶν διὰ βίου τὴν Μεγάλην προστασίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐπικαλούμενοι ἀνά πᾶσαν στιγμὴν τὸ θεῖον Σου ὄνομα λέγοντες, Παναγία Θεοτόκε βοήθει ἡμῖν. Σὺ δὲ Ὑπερένδοξε κλίνον τὸ φιλότεκνον καὶ συμπαθές οὖς Σου καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν.

ΕΥΧΑΙ

Ἡ «Φ.Ο.» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀρχιερέως Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλινίκου ἐκφράζει θερμὰς εὐχάς, ὅπως οὗτος ὡς Ἀντιπρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδας, ἐπιτελεῖ τὰ καθήκοντά του μέ ἄκραν φιλοπονίαν, ἡ δὲ παράστασις του ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, νά εἶναι ἐν ὁσιότητι καὶ ἀγιασμῷ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάννιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΧΑΙΡΟΙΣ ΑΝΑΣΣΑ ΜΗΤΡΟΠΑΡΘΕΝΟΝ ΚΛΕΟΣ

«Χαίροις Ἀνασσα μητροπάρθενον κλέος.
Ἄπαν γάρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ρητρεῦον, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως·
Ἰλιγγιὰ δέ νοῦς ἅπας σου τόν τόκον
Νοεῖν ᾔδθεν σε συμφώνως δοξάζομεν».

Παράφρασις

Χαῖρε Βασίλισσα τιμή καί δόξα μητέρων και παρ-
θένων. Κάθε πνευματικόν στόμα πού κινεῖται γιά
νά Σέ δοξάση ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τρόπον ἔστω
ρητορικόν δέν δύναται νά ψάλῃ τήν δόξαν Σου, ὁ

δέ ἀνθρώπινος νοῦς φθάνει τά μέτρα τοῦ ἱλίγγου,
διά νά κατανοήσῃ τήν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ Σου. Κατ'
ἀκολουθίαν, καί ἡμεῖς, εὐσεβῶς ἐν ταπεινότητι Σέ
δοξάζομεν.

Ἄλλη στήλη τῆς ἡμερηίδος μας ἀναγράφει τὰ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί εἰς ἄλλα σημεῖα γίνεται εὐρεία μνημόνευσις τὰ τῆς μεταστάσεως τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ κάλλιον εἰπεῖν τὰ τῆς Ἀναστάσεως αὐτῆς ὅπως ἀναγράφει ὁ ἁγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς Θεσ/νίκης. Δέν ἦταν δυνατόν ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μας ἡ ὁποία ἔφερε εἰς τόν κόσμον τόν Ἰησοῦν καί Σωτήρα Χριστόν νά μὴν τύχη τῶν αὐτῶν ἐξόχων πνευματικῶν ἐπιτευγμάτων ἥτοι ὅπως Ὁ Υἱός της.

Εἰς τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ μικροῦ μου ἄρθρου ἀναγράφω τὸ γνωστὸ τοῖς πᾶσι τροπάριον τῆς Θ' Ὡδῆς ὅπου ἐκεῖ ἡ μεταστάσα Κόρη ἔχει τὰ σκήπτρα ὄχι μόνον τῆς ἀγνῆς μητέρας ἀλλὰ καί τῆς ἐνδόξου ἀειπαρθενίας της διότι ὡς γνωστὸν κάθε εἰκὼν αὐτῆς φέρει τρεῖς ἀστέρας ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ὤμου μετώπου καί ἀριστεροῦ τούτου τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ὡς Ἀνασσα (Βασίλισσα) εὐρίσκεται πεποικιλ-

μένη καί δεδοξασμένη πλησίον τοῦ Υἱοῦ της. Ἡ παράφρασις τὴν ὁποῖαν ἀναγράφομεν ἔχει ὅλο τὸ μεγαλεῖον ποῖα εἶναι ἡ ἐνδοξος Μαριάμ ἡ ἀπὸ Ναζαρέτ τῆς Ἰουδαίας.

Ἡμεῖς εὐρισκόμενοι παρὰ τὸ ἱερὸν τῆς σκηνώμα ἀκούομεν τοὺς θρήνους τῶν Ἀποστόλων ἡ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἀπαντᾷ εἰς ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὸ τί προσέφεραν, ὡς στρατιὰ ἐνδοξος, διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Καί ἡμεῖς ἐν κατακλείδι ἂς ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ μεταστάσα Κυρία Θεοτόκος εἶναι καί Δεομένη, ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς Τριαδικῆς θεότητος, καί νά τὴν παρακαλέσωμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καί καρδίας νά σταθῇ μεσίτης ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου θρόνου γιὰ νά γίνωμεν καί ἡμεῖς μέλη τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας τοῦ Υἱοῦ Της.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Ἡ Θῆβα ἔχει τὴν τιμὴν νά προβάλλῃ πανηγυρικῶς ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν μνήμην τους τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων εἶναι ἀφιερωμένος καί ὁ περικαλέστατος ἱερός ναός της.

Κάθε χρόνο ἡ ἑορταστικὴ ὄψις πού παίρνει ὄχι μόνον ὁ ναός ἀλλὰ καί ὅλος ὁ περίεξ χώρος μέ τούς σηματοστολισμούς τῶν ὁδῶν καί τίς κωδωνοκρουσίες δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλη ἡ πόλις ἐορτάζει δεδομένου ὅτι καί τὰ κανάλια τῆς τοπικῆς τηλεοράσεως συνεργοῦν εἰς τοῦτο μεταδίδοντα τὸ χαρμόσυνον μῆνυμα τοῦ ἑορτασμοῦ κατ' ἐπανάληψιν.

Ἐφέτος συνέδραμε καί τὸ μεγάλο γεγονός τῆς παρουσιάσεως εἰς τὸ κοινὸν ἐνός τοπικοῦ Ἁγίου τοῦ ὁσίου Νικήτα τοῦ Θηβαίου ἀγνώστου μέχρι τῶν ἡμερῶν μας διότι τὸ ὄνομά του εἶχε θάψῃ ὁ πανδαμάτωρ χρόνος. Τοῦτον τὸ Ἅγιον ἔλαβε ἄνωθεν τὴν τιμὴν νά προβάλλῃ ἡ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ θεῖαν νεῦσιν καί εὐδοκίαν, τὸν ὁποῖον καί ἀνεκατέταξε εἰς τὸ ἀγιολόγιον συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας πρὸς κοινὸν ἑορτασμόν τὴν 23ην τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, συμφώνως πρὸς τὴν βιογραφίαν του.

Ἡ δὲ τελετὴ τοῦ διπλοῦ ὡς ἀνωτέρω ἑορτασμοῦ διατυπώνεται δι' ὀλίγων ὡς ἀκολούθως:

Εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐσπερινὸν παρέστησαν οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος καί οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀστορίας κ. Πέτρος καί Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος ἐκ δὲ τοῦ ἱεροῦ κλήρου 15εντάς Ἀρχιμανδριτῶν καί ἱερέων μετὰ τριῶν ἱεροδιακόνων.

Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ ναοῦ διὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνης ἀνέμενε μετὰ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν τιμητικὸν ἀγῆμα στρατοῦ τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ ἱερὸν κουβούκλιον τῆς εἰκόνης ἐν μέσῳ λευκοφορεμένων νεανίδων συνοδευόμενον καί ὑπὸ ἀξιωματικῶν καί τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Στρατοπέδου ἐπὶ κεφαλῆς. Πρὸ τούτων δὲ ἡ 50μελὴς Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Βιλλίων ἐν ἐπισήμῳ στολῇ

Μακρὰν σειρὰν ἐκράτει ἡ πομπὴ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ ἡ ὁποία ἐστάθη εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Πυρίου διὰ νά ἀναπέμψῃ δέησιν ὁ κληρὸς. Συγχρόνως κατέφθασε καί ἡ σεβασμία εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Νικήτα ἀνθοστόλιστος βασταζομένη ὑπὸ μοναχῶν τῆς Ἁγίας Σκέπης Κερατέας καί τοῦ κυρίου συντελεστοῦ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου, τοῦ ἐκ Θηβῶν κ. Βασιλείου, ἡ ὁποία ἐστάθη ἔμπροσθεν τῶν Ἀρχιερέων μας. Εὐθύς δὲ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπηύθυνε θερμὸν χαιρετισμὸν εἰπὼν ταῦτα:

*

«Εὐλογητὸν καί ὑπερένδοξον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπεῖδεν ἐπὶ τὴν ταπεινότητά μας καί μᾶς καταξιώνει τὴν ἱεράν ταύτην στιγμὴν μεγάλης δωρεᾶς καί ἐξαιρέτου τιμῆς νά ὑποδεχθῶμεν εἰς τὴν πόλιν μας τὴν ἱεράν μορφήν ἐνός αὐτόχθονος ἁγίου, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην ὁ πανδαμάτωρ χρόνος κατέχωσε εἰς λήθην ἐπὶ 9 αἰῶνας, καί ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἐπὶ 915 ἔτη.

Ὑποδεχόμεθα τὸν Θηβαῖον Ἅγιον εἰς τὴν γενέ-

τειράν του, Νικήταν τόν Ὅσιον, τόν ἐκ παιδός ἡγιασμένον κατὰ τόν βιογράφον του.

Ἡ παρούσα στιγμή πρέπει νά ἀποτελέσει σημαντικόν γεγονός εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ τόπου καί ἰδιαιτέρως εἰς τήν τοπικήν Ἐκκλησίαν.

Πολλοί Ἅγιοι κοσμοῦν τάς Θήβας μέ προεξάρχοντα τόν Εὐαγγελιστήν Λουκᾶν. Ἰωάννης ὁ Καλοκτένης, Γερμανός καί Κλήμης οἱ ἐν Σαγματίῳ τῷ Ὅρει καί παραπλησίως οἱ ὅσιοι, Σεραφεῖμ, Μελέτιος καί Λουκάς ὁ ἐν τῷ Στειρίῳ.

Ὅμως, γέννημα τῶν Θηβῶν μόνος ὁ Ὅσιος Νικήτας τυγχάνει. Ἐχομεν τήν ἰδιαιτέραν τιμήν ἀπό Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου ὥστε τοῦτο τό Θεῖον βλάστημα τῶν Θηβῶν νά ἐξαγάγῃ ἀπό τήν λήθην τοῦ χρόνου καί νά φέρῃ εἰς τό φῶς ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν παραδόσεων.

Αἰσθανόμεθα τήν ἐπὶ τοῦτο πρόνοιαν τοῦ Ἁγίου καί εὐγνωμονοῦμεν ἀπείρως τήν εὐνοίαν του ἀπευθύνοντες τάς ἐκ βαθέων εὐχαριστίας μας.

Υπῆρξε πρωτίστως θεία καθοδήγησις ἡ ὑπό τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητοῦ κ. Πάσχου διερευνήσις εἰς τοὺς ἀρχαίους κώδικας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντελεήμονος Ἁγίου Ὁρους, διὰ νά ἔλθῃ εἰς φῶς ἡ βιογραφία τοῦ Ἁγίου μας καί ἡ πληροφορία ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἀνακηρύξει ἅγιον τόν ἐκ Θηβῶν Ὅσιον Νικήταν τοῦ ὁποίου ἡ τελευταῖ ἔλαβε χώραν τῷ 1079 μ.Χ. ἔτει, 23ην τοῦ Ἰουνίου μηνός.

Ὅμως καί ἡ τόσο σπουδαία διὰ τήν Ἐκκλησίαν καί ἰδιαιτέρως διὰ τήν πόλιν τῶν Θηβῶν ἀποκάλυψις ἀπό τοῦ ἔτους 1977 εἶχε τήν αὐτὴν τύχην τῆς σιωπῆς, ἕως ὅτου ἡ θεία πρόνοια καί πάλιν ἐχρησιμοποίησε ὡς ἄλλον ὄργανόν της τόν ἐκ Θηβῶν κ. Βασ. Βασιλείου, φύσει βιβλιόφιλον καί ἐρευνητὴν διὰ νά ἐπαναφέρῃ μετὰ 16 ἔτη διὰ δευτέραν φοράν εἰς τό φῶς τήν βιογραφίαν τοῦ Ἁγίου καί ἐκείθεν νά ἀνατεθῇ εἰς τήν ταπεινότητά μου ἡ ὑψηλὴ διακονία γνωστοποιήσεως τοῦ ὀνόματός του καί ἡ καθιέρωσις τοῦ ἑορτασμοῦ του ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπαναλαμβάνομεν: Ἔργον τῆς θείας προνοίας τοῦτο. Διό καί ἐν ταπεινότητι ὑποκλινόμενοι πρό τῆς σεπτῆς εἰκόνης τοῦ γηγενοῦς Ἁγίου, μετὰ θερμῶν εὐχαριστιῶν καί δεήσεων ὑποδεχόμεθα ἐν χαρᾷ τήν πρὸς ἡμᾶς ἔλευσίν του καί ἐπικαλούμενοι τήν θεῖαν Αὐτοῦ χάριν καί εὐλογίαν ἐπὶ τόν συμπολίτην λαόν Του καί ἐπὶ πάντας τοὺς ἑορταστάς ἀναφωνοῦμεν:

Ἄγιε Νικήτα ἔσο πρέσβυς πρὸς Θεόν διὰ τήν πόλιν σου, καί πάντας τοὺς τιμῶντας τήν σεπτὴν σου μνήμην καί δίδου πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τήν θεῖαν σου ἀρωγήν καί βοήθειαν εἰς τὰ δεινά τοῦ βίου.

Ἀγαπητοὶ ἑορτασταί: Ἐκ χρέους καί ἀγάπης πρὸς τόν σεπτὸν ἡμῶν πολιούχον, ἐπαναφέρομεν

ἀπὸ τῆς σήμερον τόν πανηγυρικόν ἑορτασμόν τῆς ὁσίας τοῦ μνήμης τῆς 23ης Ἰουνίου, ἡμέραν τῆς ὁσίας τελευτῆς του, καθ' ἣν ἐπιτελοῦμεν διὰ πρῶτην φοράν πανηγυρικόν ἑορτασμόν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Πάντων, εὐχόμενοι ὅπως ἡ σεβασμία ἑορτὴ τοῦ ἐπανεμφανισθέντος Ἁγίου συμπληρωματικῶς ἐπανεμφανισθῇ εἰς τὰ συναξάρια τῶν μηναιῶν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διακήρυξιν τοῦ ὀνόματός του καί καθιέρωσιν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ὁνομασίας Αὐτοῦ μνήμης ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας.

Σὺ δέ Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Νικήτα δέχου ταύτην τήν ταπεινὴν ἡμῶν προσφοράν καί ἀντάμειψον πλουσίως διὰ τῆς πρὸς θεόν μεσιτείας σου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ἔθνους ἡμῶν καί παντός ἐπικαλουμένου Σε».

Εἶτα παρέλαβε τήν ἱερὰν εἰκόνα τήν ὁποίαν ὕψωσε τετραμερῶς εὐλογήσας τό πλῆθος ἐνῶ οἱ ἱεροψάλται μέ πρῶτον τόν κ. Σεραφεῖμ Δριμούσην ἔψαλλον τό Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου ὑπὸ τὰ παιανίσματα τῆς Μουσικῆς.

Παραλαβόντες δέ οἱ Θηβαῖοι συμπολῖται τοῦ Ἁγίου τήν εἰκόνα ἐγένετο ἡ ἐπιστροφή εἰς τόν ναόν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καί ὑποδειγματικῆς εὐταξίας ὑπὸ τήν πανηγυρικὴν κωδωνοκρουσίαν ἡ ὁποία ἐσυνεχίζετο ἐπ' ἄρκετόν εἰς ἐνδειξιν τιμῆς διὰ τήν ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου εἰς τήν γενέτειράν του πόλιν.

Οὕτως ἔλαβε πέρας ἡ ἐξαίρετος πανήγυρις κατὰ τό ἡμῖς, ἐνῶ τήν ἐπομένην κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς συνεχίσθη λαμπρά Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μέ τήν χορωδίαν τοῦ μελουργοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀθανασίου Παῖβανᾶ καί μέ ἐπίλογον τό θεῖον κήρυγμα τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐν συσχετισμῷ πρὸς τόν πολιούχον Ἅγιον.

Εὐχόμεθα τοιαῦτα ἑορταῖ εἰς δόξαν Θεοῦ καί τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας νά πληθύνουν ἐπ' ὠφελεία τῶν ψυχῶν καί τήν εὐόδωσιν καί προβολήν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Θά ἦτο παράλειψις ἂν δέν ἐγένετο ἐδῶ μνεῖα τῶν ὀνομάτων τῶν Τουτουζέων οἱ ὁποῖοι ἔχουν δώσει ὁλόκληρον τόν ἑαυτὸν των εἰς τόν ἱερόν μας ἀγῶνα ἐν συνδιασμῷ μέ τόν δραστήριον ἐφημέριον π. Χρυσόστομον Μανιώτην, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται κατὰ πρῶτον ἡ ὅλη ἐπιτυχία τῆς πανηγύρεως. Τοὺς συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΡΓΟΥΣ

Ἐγραψε ἡ «Φωνή» καί κατά τό παρελθόν ἔτος σχετικῶς μέ τήν ἐπιτελουμένην πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς μονῆς Γεννήσεως Χριστοῦ εἰς τό Ἄργος. Ὅσες φορές ὅμως καί ἐάν γράψῃ πάντα θά ἔχει κάτι τό νέον καί ὠραῖον νά προσθέσῃ διότι ἡ ἐφετεινὴ πανήγυρις ὑπερέβη κάθε προσδοκίαν εἰς ἐπιτυχίαν.

Ὡς γνωστόν, ἔχει καθιερωθεῖ ὡς πανήγυρις ἡ μνήμη τῶν ἐγκαινίων τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς. Ἐφέτος δέ ὁ διπλοῦς πανηγυρισμός εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐγκαινίων τοῦ παρελθόντος ἔτους καί κατά τήν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ ὠραίου ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Μονῆς.

Θά μείνῃ ἀξέχαστη ἡ λαμπρότης τοῦ ἐφετεινοῦ πανηγυρισμοῦ, ἀρίστη ἀπό πάσης πλευρᾶς. Ὁ πολὺς Γέρων καί κτίτωρ τῆς Μονῆς Πατήρ Θεόκλητος ἀκάματος ἐργάτης τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου παρά τό προκεχωρημένον τῆς ἡλικίας του, εἶναι ὁ κύριος συντελεστής τῆς προόδου ὅλων τῶν ἐργασιῶν τῆς Μονῆς ἰδίᾳ τῶν μεγάλων οἰκοδομῶν, ἀλλὰ προπαντός ὁ ἐγκρατής καί καρτερικός εἰς τήν ὁμολογίαν τῶν σεπτῶν παραδόσεων καί τήν προβολήν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τόν τόπον του διὰ τῶν καλῶν ἐργῶν, σκοπῶν εἰς τόν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου «...ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ἡμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Ἐπερῆχε ἐφέτος ἡ παρουσίαις λόγῳ τῆς πλειάδος τῶν Ἀρχιερέων καί ιερέων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν

κλήρου μετά τοῦ Ἀρχ/του Καλλινίκου καί τῆς Συνοδείας του, τόν ὁποῖον διακρίνει προθυμία ἐξυπηρετήσεως εἰς ἐκδηλώσεις καί πνευματικές ἀνάγκας. Προῆχεν εἰς μελωδίαν ὁ Πρωτοψάλτης κ. Γεώργιος Παπανικολάου συνεπικουρούμενος ἀπό τοὺς νεαροὺς ἱεροψάλτας ἀδελφούς Κοντιζᾶ καί ἄλλους βοηθοὺς πού ἐνεθουσίασαν τό πολυπληθές ἐκκλησίασμα.

Τήν ἑορτὴν ἐτίμησαν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος καί οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὁ ἐπιχώριος κ. Καλλίνικος ὁ Ἀστορίας κ. Πέτρος καί ὁ Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προεξένησε εἰς τοὺς προσκυνητάς ἡ Ἀβραμαϊὰ φιλοξενία τοῦ Πατρός Θεοκλήτου. Εἰς τήν νέαν εὐροχωρωτάτην τράπεζαν ἔξω τῆς Μονῆς ἐγένετο συνεστίασις 500 περίπου ἀτόμων. Παρεκτός δέ τούτων ἄλλοι τόσοι σχεδόν ἔφαγον εἰς τὰς παλαιὰς τράπεζας καί εἰς διάφορους χώρους τῆς Μονῆς καί ὅλοι ἠὺχαρίστουν τόν μεγαλόκαρδον Γέροντα ἀσπαζόμενοι τήν δεξιάν του καί εὐχόμενοι εἰς αὐτὸν μακροζωίαν.

Ἡ Μονὴ αὕτη εἶναι εἰς τήν περιοχὴν ἁμβων κηρύγματος τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως καί πνευματικός φάρος εἰς τοὺς διαβάτας τῆς παρούσης ζωῆς.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς χαρίξῃ πολλὰ εἰσέτι ἔτη ζωῆς εἰς τόν κεκμηκότα Γέροντα καί μεγαλύνῃ τό ἔργον του.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΕΛΕΙΩΝΕΤΕ!

Ὁραῖος ὁ τίτλος, ὠραῖο καί τό δημοσίευμα τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Καλλιοπίου στὸν «Ὁρθόδοξο Παρατηρητή».

Συγχαίρουμε τὸν Σεβασμιώτατον γιὰ τὸν θερμὸν ζήλο του ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας. Εἶναι πράγματι πολὺ μαχητικὸ τό φύλλο που ἐκδίδει καί ἐπαινετό καί ἀπὸ νεοημερολογίτες. Ἰδιαιτέρως γιὰ τὸν ἀγῶνα μας εἶναι προβολὴ καί καυχώμεθα γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας μας που πρωτοπορεῖ σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα μέ τίς θαυμάσιες ἐκδόσεις του. Σ' ἐκεῖνον ἀνήκουν ὅλες οἱ ἀποκαλύψεις τῶν σκοτεινῶν συμφωνιῶν πού ἔγιναν εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας ἀπὸ προδότας Ἐπισκόπους καί Θεολόγους. Ἴσως δὲν θά ἐγνώριζε ὁ κόσμος τίς μυστικές προδοσίες ἀκόμη, γι' αὐτό ἀξίζουν πολλὰ συγχαρητήρια στὸν ἀποκαλυπτικὸ ἐπίσκοπο. Συγχαίρουμε ἐπίσης καί τὸν κ. Πηλαβάκη γιὰ τίς ὀρθόδοξες τοποθετήσεις του, ὅμως εἶναι κρίμα πού δὲν βρίσκεται ἀκόμη ἐνσωματωμένος στὴν παλαιστρα μας.

Θά θέλαμε ἐδῶ νά εἰποῦμε τὴν γνώμη μας στὸ δημοσίευμα, γιατί «δὲν τελειώνουν ἐπὶ τέλους...»

Ὁ λόγος πιστεύουμε εἶναι εὐκολονόητος. Ἀπλούστατα γιατί δὲν θέλουν νά ἐπαναλάβουν τό σφάλμα τοῦ 1924. Τότε ἐφήρμωσαν τό ἀπότομο καί βίαιο καί ἐδημιούργησαν τοὺς παλαιοημερολογίτες. Τώρα σκέπτονται μήπως δημιουργήσουν κάτι χειρότερο γιὰ αὐτοὺς καί ἔτσι χρησιμοποιοῦν τὸν χρόνο γιὰ ἐπιτυχία πληρέστερη.

Θά τό συνηθίσῃ ὁ κόσμος λένε, σιγὰ σιγὰ ἕως ὅτου ἀτονήσῃ κάθε ἀντίστασις. Δὲν θά εἶναι κάτι ξαφνικὸ. Μέ τίς κατὰ ἀραῖα διαστήματα συμφωνίες καί ὑπογραφές σφιγομετρεῖται ἡ ἀντίδραση καί ὅταν πιστοποιηθῇ τελικὰ ὅτι ἐξέλειπε ὁ κίνδυνος μέ συνεργόν τὴν ἀδράνεια κλήρου καί ποιμνίου (διότι οἱ ταγοὶ ἔχουν πρό πολλοῦ ἐνθωεῖ) τότε θά δοθῇ τό σῆμα καί ὁ Πάπας θά συλλειτουργήσῃ ἐν πομπῇ εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν προσκυνούμενος ἀπὸ Ἀρχιεπισκόπους καί Πατριάρχας!... Αὐτό πιστεύουμε εἶναι τό μυστικὸ τῆς ἀναβολῆς καί εἶθε ὁ Θεὸς νά μᾶς διαψεύσῃ.

ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ ΣΗΜΕΙΟΝ

Εἶναι παρήγορον ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα μας πού πιστεύεται ὅτι εἶναι ὁ αἰὼν τοῦ ἀντιχρίστου, ὅπως μαρτυροῦν πολλὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας, θάλλει εὐτυχῶς ζῆλος πίστεως καὶ εὐσεβείας παρά τὴν λαίλαπα πού ἔχει σαρώσει τὴν οἰκουμένην ὀρθοδοξίαν μέ προπομπὸν τὸ Φανάρι.

Εἶναι παρήγορον ἔστω καὶ τὸ ὅτι ὄχι Ἐπίσκοποι καὶ Πατριάρχαι πού ὑποτίθεται ὅτι «ἐτάχθησαν ἄνωθεν» φρουροὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ λαϊκὰ στοιχεῖα πού δέν ἐπωμίσθησαν τέτοιες εὐθύνες ἐξανίστανται ζήλω θεῷ κινούμενοι κατὰ τῆς ὑπόουλου προδοσίας τῆς ὀρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς λυκοποιμένους τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κατανοήσῃ κάθε θρησκευόμενος, πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ διωκόμενοι παλαιοημερολογίτες πού δέν ἐκλιναν γόνυ στὸν Βάαλ τοῦ φράγκικου ἡμερολογίου διότι προεῖδαν τὸν δούρειο ἵππο πού μπῆκε ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀρχὴ πολλῶν καινοτομιῶν καὶ αἱρέσεων γιὰ τὴν ἔσωθεν ἁλωσιν τῆς ὀρθοδοξίας.

Καὶ δέν θά εἶναι καθόλου ὑπερβολικὸς γιὰ τὴν ἐποχὴ μας ὁ λόγος τοῦ Κυρίου:
«...πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;»

Πράγματι εἶναι μεγάλος προβληματισμὸς αὐτὸς στὶς ἡμέρες μας ἀφοῦ παρατηρεῖται γενικὴ ἡ ἀδιαφορία στὴν μεγάλη προδοσία τῆς ὀρθοδοξίας, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοὺς Βαρθολομαίους, Στυλιανούς, Παρθενίους, Ἰακώβους Μελετίους Καλαμαράδες καὶ τοὺς ἄλλους ὅλους πού δῆθεν περιμένουν τὸ ...συλλεΐτουργον τοῦ Πάπα γιὰ νὰ ...σκεφθοῦν τί θά κάνουν!

Τί πλάνη! τί ἀπιστία! τί ἀπογοήτευση!

Ἀλλὰ ἂς ἰδοῦμε τίς λαϊκὲς ἐξανιστάμενες συνειδήσεις, οἱ ὁποῖες χωρὶς στόμφοις καὶ πομπώδεις ἐκκλησιαστικὲς προβολές, πού συνήθως ἀηδιάζει ὁ κόσμος, ἐκτελοῦν ἀθόρυβα τὴν ἐντολὴν τοῦ Παύλου, «κῆρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι ἐγκαίρως, ἀκαίρως, ἔλεγχον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον...»

Ὁ ἐκ Σουρωτῆς Χαλκιδικῆς διαπρεπὴς δημοσιογράφος κ. Ὁδυσσεὺς Τσολογιάννης πού καὶ στό παρελθόν πολὺ ἀξιόλογες ἐλεγκτικὲς ἐπιστολές ἔχει δημοσιεύσει κατὰ τῶν λυκοποιμένων προδοτῶν, μᾶς παρουσιάζει κάτι τὸ νέον πού προστίθεται στὶς ἀξιέπαινες προσπάθειές του.

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ἄγιον Ὅρος Ἀθῶ, Ἰούλιος 1994

Εἶναι τόσες καὶ ποικίλης φύσεως οἱ γλυκεῖες καὶ δυνατές ἐμπειρίες καὶ τόσον ἐντονα τὰ βιώματα εἰς

ἡμᾶς τοὺς θρησκευομένους, ὅταν διερχόμεθα τὸν ἱερὸν αὐτὸν τόπον, τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας μας, ὅπως πολὺ εὐστοχα ἀποκλήθηκε, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν ὅλα αὐτὰ καὶ μέ τὴν πλέον γλαφυράν καὶ παραστατικὴν πέννα καὶ γραφίδα. Ἀφήνω, λοιπόν, τὴν περιγραφὴν τῶν πολλῶν αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων μου δι' ἄλλην φοράν καὶ παραμένω εἰς ὠρισμένα πλέον ἐνδιαφέροντα. Ἡ ἐπίσκεψίς μου διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν Ἐσφιγμένου, μοῦ ἔφερεν μία νέαν ἀγιορειτικὴν ἐμπειρίαν. Μοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τοὺς ἀγωνιστικούς αὐτοὺς πατέρας τῆς ὡς ἄνω ἱερᾶς μονῆς.

Ἀκουγα κατὰ καιροὺς ἀπὸ πολλοὺς, ἀπὸ ἡμᾶς πού χάσαμε τὰ ὀρθόδοξα αἰσθητήρια ἢ ἀποχρωματισθήκαμε τελείως ἀπὸ τίς ὀρθόδοξες εὐαισθησίες μας, νὰ χαρακτηρίζονται οἱ Ἐσφιγμέντοι πατέρες ὡς «ζηλωταί» καὶ «ἐξτρεμισταί» καὶ «ἀντάρται» καὶ ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησα νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Λοιπόν. Ἡ προσωπικὴ μου ἀποψις εἶναι ὅτι ἡ στάσις τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου κατὰ τὰς δυσκόλους ἡμέρας πού διερχόμεθα, παρά τὴν αὐστηράν, ὡς θά τὴν ἀπεκάλουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἤμην ἀκριβοδίκαιος κανονικὴν στάσιν καὶ τοποθέτησιν, ἀποτελεῖ προπύργιον γνησίας ἀγωνιστικότητος, ἀποτελεῖ Στουδιτικὴν ἀντίστασιν διὰ τὸ μέγα - μέγιστον - θέμα τῆς ἀκεραιότητος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀποτελεῖ φωνὴν δυνατὴν, φωνὴν ὑπερηχητικὴν διαφυλάξεως ἀκεραίας καὶ ἀνοθεύτου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ὀρθοδόξου ἡθους, ἀποτελεῖ ἓνα διαρκές SOS πού ἐκπέμπει μέσα ἀπὸ τοὺς πύργους τῆς συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου «στεναγμοὶς ἀλαλήτοις» ἀφιέρωσαν καὶ ἠνάλωσαν ἑαυτοὺς φάλαγγες πατέρων καὶ μοναχῶν καὶ ἀσκητῶν ἐν κακοτραχήλοις βράχοις βιώσαντες τὸν ἀγγελικὸν βίον τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ.

Ἐπαυσαν ἀπὸ εἰκοσαετίας τὸ μνημόσυνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ καλῶς ἐπραξαν.

Τὸ ΔΙΑΤΙ θά ἐκθέσω εὐθύς ἀμέσως.

Τὸ ἴδιο ἀναμένουμε νὰ πράξουν - ἔστω καὶ μετὰ ἄργοπορίαν 20 ἐτῶν - καὶ αἱ λοιπαὶ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μάλιστα ὕστερον ἀπὸ τὰ ὑπογραφέντα φρικτὰ καὶ βλάβσημα κείμενα ὁμοῦ μετὰ τῶν αἱρετικῶν Λατίνων εἰς Λίβανον καὶ τῶν αἱρετικῶν μονοφυσιτῶν εἰς Σαμπεζύ τῆς Γενεύης.

Διὰ διαφόρους λόγους καὶ ποικίλας σκοπιμότητας ὁ καθένας των, παρά τοὺς προβληματισμούς

των, από ό,τι είμεθα εις θέσιν νά γνωρίζωμεν, μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς δέν τό ἔπραξαν. Εἴθε ὅμως νά προβοῦν εἰς τήν ἡρωικήν αὐτήν πράξιν ἔστω καί τώρα. Σήμερον! Νά ἐλπίσωμεν, ὅτι θά μᾶς δώσουν τήν μεγάλην αὐτήν χαράν καί εὐτυχίαν, ὑπερμαχοῦντες τῆς ἀγομένης εἰς ἐσχάτην προδοσίαν πατρώας πίστεως καί εὐσεβείας!

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος Ἀρχοντῶνης δέν παύεται, δέν ἡσυχάζει, δέν ἀνακόπεται μέ τίποτε. Ὑπερέκρασε, ὑπερθεμάτισε καί ὑπεσκέλισεν ὅλους τοὺς προηγούμενους οἰκουμενικούς πατριάρχας τόσο εἰς τό θέμα τοῦ αἰρετικοῦ καί ἀντιχρίστου οἰκουμενισμοῦ, ὅσον καί εἰς τās ἀντιγραφικές καί ἀντοθροδόξους τοποθετήσεις του ἐπί θεμάτων ὀρθοδόξου ἐρμηνείας ὡς καί κρίσεις του ἐπὶ ἀμφισβητουμένων «προσωπικότητων» τῆς χρεωκοπημένης καί διαλυτικῆς κοινωνίας μας.

Ὁ, κατά τοὺς Ὀρθοδόξους Πατέρας, ἀντίχριστος καί αἰρετικός Πάπας, προκαλούμενος καί ἐρωτώμενος λαμβάνει ὄντως ὀρθοδοξότερας θέσεις καί τοποθετήσεις ἐναντι πολλῶν σημερινῶν προβλημάτων.

Ἄλλ' ὁ κ. Βαρθολομαῖος δέν ἀνοίγει τὰ συγγράμματα τῶν, ὡς ὁ ἴδιος καυχᾶται, προκατόχων του Μεγάλων Πατέρων, διὰ νά ὑποκλέψῃ τουλάχιστον τās ἐρμηνείας των, ἀλλά δίδει αὐθαιρέτως ὁ ἴδιος ἰδικάς του ἐρμηνείας, πού δέν μοσχοβολοῦν ὀρθοδοξίαν, ἀλλ' ὄζουν προτεσταντισμοῦ!

Πῶς νά μᾶς ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, ἔστω καί ἐάν κατά τήν ἐξωτερικὴν ἀμφίεσιν, ἀπομιμῆται ἐπακριβῶς τοὺς εἰκονογραφημένους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ τό λαλοῦν ἐκ τῆς καρδίας του στόμα ἀπέχει ἀπό αὐτοὺς παρασάγγας;

Καλῶς, λοιπόν, ὄριστα πράττουν οἱ πατέρες τῆς ἱμονῆς Ἐσφιγμένου καί διατηροῦν ἐπὶ εἰκοσαετίαν τήν παῦσιν τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἐφ' ὅσον ἐκεῖ, εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν, ὅλοι, μηδενός ἐξαιρουμένου, ὄχι μόνον δέν δεικνύουν μεταμέλειάν τινα δι' ὅσα βλάσφημα καί αἰρετικά κατά καιροὺς ὡμολόγησαν καί διεκήρυξαν εἰς τήν διαπασῶν, ἀλλά συνεχίζουν ἀμετανόητοι καί ἰδιαζόντως θρασύτεροι τὰ ἐπικίνδυνα ἀνοίγματα των ἐναντι τῆς πανσπερμίας τῶν φρικτῶν αἱρέσεων τῆς ἐποχῆς μας.

Δέν θά συνεχίσω τās κρίσεις μου καί τὰ σχόλιά μου, ἂν καί πολλά ἔχω γράφειν διὰ πράγματα καί διὰ πρόσωπα πού συνήντησα στο Ἅγιον Ὅρος καί πού ἄλλα μοῦ ἔδωσαν χαράν καί ἄλλα μοῦ προκάλεσαν στενοχωρίαν καί λύπην, ἀλλά θά περιορισθῶ εἰς ἓνα ἐπεισοδιακόν γεγονός πού ἔλαβε χώραν εἰς τό πλοῖον τῆς γραμμῆς Δάφνης - Οὐρανουπόλεως.

Φίλος τις, μέ εἰδοποίησεν, ὅτι εἰς τό πλοῖον συνταξίδευε μαζί μας ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ

Πατριαρχείου Θεοδωρουπόλεως κ. Γερμανός. Ἐπειδὴ τόν ἐγνώριζα κατὰ τό παρελθόν ὡς συνηρητικόν ἱεράρχην, ἔκρινα σκόπιμον καί ἐπιβεβλημένον νά τόν πλησιάσω, νά συνομιλήσω μαζί του καί νά τοῦ ἐκθέσω τās σκέψεις μου. Πλησίον του παρευρίσκοντο καί τρόπον τινά τόν περιεκάλυπτον μοναχοί τινες.

Ἀφοῦ τόν ἐπλησίασα ἀνέφερα τό ὄνομα καί τήν εἰδικότητά μου. Χωρίς νά λάβω ἀπάντησιν, ἔσπευσε ὡς πανικόβλητος καί ἐξῆλθε τῆς καμπίνας. Μαζί του ἐξῆλθον καί οἱ μοναχοί, οἱ ὅποιοι δέν μέ ἄφηναν νά τόν πλησιάσω. Πεισματωδῶς ἐπέμεινα καί τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι ὅσα συζητήσωμεν δέν θά τὰ μαγνητοφωνήσω καί τοῦ ἔδωσα στά χέρια τό κλειστόν μου μαγνητόφωνον.

Μά ξαφνικά τόν βλέπω καί πάλιν νά ἀπομακρύνεται κατὰ τόν ἴδιον τρόπον καί ἀναζητῶ τήν αἰτίαν. Εἶδον ὅτι φωτογράφος τις, ἀγνωστός μου, προσεπάθει νά ἀποθανάτισῃ τήν σκηνήν. Τόν ἐπλησίασα ἐκ νέου, ἐκάθισα δίπλα του, ὁπότε καί διημείφθυσαν μεταξύ μας τὰ ἐξῆς:

ΔΗΜ. Σεβασμιώτατε, ἐπιθυμῶ νά σᾶς ἐκφράσω τās ἀνησυχίας, πικρίας καί τοὺς φόβους μου δι' ὅσα συμβαίνουν σήμερον εἰς τό προσκήνιον ἀλλά καί τὰ παρασκήνια, ἐνεργούμενα ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ ἀφορῶντα εἰς τήν ὀρθόδοξον πίστιν μας. Ἀναφέρομαι συγκεκριμένως εἰς τὰ ἐπικίνδυνα ἀνοίγματα του εἰδικῶς ἐν σχέσει πρὸς τόν Παπισμόν καθώς καί τόν Μονοφυσισισμόν καί τὰ ἄλλα δόγματα καί θρησκείας.

ΕΠΙΣΚ. Διατί; Δέν θά πρέπει νά ἐφαρμόσουμε τόν λόγον τοῦ Κυρίου μας «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν»; Κρίνω ἀδικαιολόγητες τίς ἀνησυχίες σας. Διότι ἐκεῖ εἰς τό Φανάρι ἔμεῖς ξέρουμε τί κάνουμε.

ΔΗΜ. Λέτε ὅτι ξέρετε τί κάνετε. Ἀλλά τι εἶναι αὐτά τὰ ἐξωφρενικά πού συνέβησαν εἰς τόν Λίβανον; Στά δύο χιλιάδες χρόνια τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας, οὐδέποτε ὑπεγράφησαν τέτοια προδοτικά κείμενα. Καί πῶς εἶναι δυνατόν σήμερον νά τὰ ἀνεχθῇ ταῦτα ἡ γνησία ὀρθόδοξος ψυχὴ; Ἐτσι γράφει ἱστορίαν, ὡς καυχᾶται, ὁ κ. Βαρθολομαῖος; Πῶς εἶναι δυνατόν νά ταυτισθῇ ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία μέ τήν αἵρεσιν τοῦ Παπισμοῦ; Σεῖς προσωπικά πιστεύετε ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι Ἐκκλησία, ἢ μᾶλλον εἶναι ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ Ἐκκλησία;

ΕΠΙΣ. Μά ὅσα ἐκεῖ ὑπεγράφησαν, πού ὑπεγράφησαν ἀπὸ κάποιον ἐπίσκοπον καί μόνον, δέν σημαίνει ὅτι τὰ ἀποδέχεται ὅλα τό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Προσπάθειες γίνονται, ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις γίνονται, διὰ νά συναντηθοῦμε. Ἄλλως, πῶς θά συναντηθοῦμε;

ΔΗΜ. Σεβασμιώτατε. Ἡ ὑποτιμάτε τὴν νοημοσύνην μας ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀπλὴν κοινὴν λογικὴν μας καὶ μᾶς δουλεύετε, καθ' ὅτι, ὡς φαίνεται, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ Φανάρι παίζετε τὸν καραγκιόζην, ἢ εἴσθε μέχρι μυελοῦ ὁστέων οὐνῖται καὶ «κοπέλια» τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης καὶ δρᾶτε ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἢ ρίπτετε πλέον καὶ τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς συκῆς, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐπιρρίπτετε δὲ τὴν ἀποκλειστικὴν εὐθύνην δι' ὅλα εἰς κάποιον ἐπίσκοπον (τὸν πρόεδρον τοῦ συνεδρίου σεβ. Αὐστραλίας κ. Στυλιανόν!) καὶ λέγετε ὅτι ἔχετε ἐπιφύλαξεις διὰ τὸν ἐπίσημον ἐκπρόσωπόν σας. Τί εἶναι αὐτά πού λέγετε; Ποῖος ἔστειλε εἰς Λίβανον τὸν κ. Στυλιανόν;

Παίζετε μέ τὴν πίστιν μας, βεβηλώνετε τὴν ἀκεραιότητα αὐτῆς καὶ ὕστερον λέγετε αὐτά πού ἀκούω; Ὑπογράφετε φρικτὰ κείμενα συμφωνιῶν, συμπροσεύχεσθε καὶ σχεδόν συλλειτουργεῖτε μέ παγιωμένους καὶ παραμορφωμένους καὶ ἐκτρωματώδεις αἰρετικούς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ προσπαθεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὅλα αὐτά εἶναι ἀπλές συζητήσεις καὶ θεαματικές συναντήσεις; Ἐδῶ καὶ πολλὰς δεκάδας χρόνια πού ἐφθασαν οἱ συζητήσεις σας; Εἶδατε σεῖς ἔστω καὶ κάποιον ἐλάχιστον εὐόκον ἀποτέλεσμα; Εἶδατε ἔστω καὶ κάποια ὑποχώρησι τῶν αἰρετικῶν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις καὶ βλασφημίας των, πού ὄχι μόνον ὑπῆρχον πρὶν ἀπὸ τὸ δημιουργηθέν σχίσμα τοῦ 1054 ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον προσέθεσαν καὶ νέας καὶ συνεχῶς προσθέτουν ἐπὶ χίλια (1.000) ὁλόκληρα χρόνια ἕως σήμερον; Διατί δοκιμάζετε τὴν ψυχὴν μας; Διατί δημιουργεῖτε κρίσιν εἰς τὴν συνειδήσιν μας καὶ σκανδαλισμόν; Διατί «παντὶ τρόπῳ» προσπαθεῖτε νὰ μετακινήσετε τὰ ὅρια πού ἔθεσαν οἱ πατέρες μας; Διατί παίζετε μέ τὴν φωτιάν, καὶ δὲν φοβάσθε μήπως καεῖτε;

ΕΠΙΣΚ. Κοιτᾶτε, μέ τὴν ἰδικὴν σας τοποθέτησιν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὁ παραμικρὸς διάλογος μέ τούς ἄλλους. Κρατᾶμε τὴν ἰδικὴν μας πίστιν, δὲν ὑποχωροῦμε· μὴν μιλάτε ἔτσι.

ΔΗΜ. Σεβασμιώτατε. Διὰ σᾶς προσωπικά εἶχα θετικές πληροφορίες καὶ καλὰς προσωπικές ἐντυπώσεις. Σᾶς εἶχα συναντήσει καὶ εἰς τὸ παρελθόν ἐδῶ στό Ὅρος καὶ εἶχα σχηματίσει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σεῖς τουλάχιστον παραμένετε ὀρθόδοξος ἐκεῖ εἰς τὸ Φανάρι σάν «μαγιά» καὶ σάν καλὴ ἐλπίδα. Τώρα ἐμφανίζεσθε τελείως διαφορετικός. Εἴσθε ἐνδοτικός καὶ φέρετε τὰ χαρακτηριστικά σφόδρα ἀλλοιωμένου ἀνθρώπου. Ὁ Οἰκουμενισμός πού μᾶς πλασσάρετε ἀπὸ τὸ Φανάρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν παύει νὰ εἶναι αἵρεσις φοβερά καὶ ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ στενοχωρεῖται, διέρχεται δεινὴν δοκιμασίαν, ἀντιδρᾷ ποικιλοτρόπως καὶ ἐάν συνεχίσετε τὴν ἰδίαν τακτικὴν, θὰ ἀντιδράσῃ ἐντονώτε-

ρον. Αὐτά νὰ πῆτε εἰς τὸν κ. Βαρθολομαῖον. Εἶναι ἀποφασισμένος. Καὶ ὄχι μόνον ὁ λαός. Ἀλλὰ καὶ ὁ κληρὸς καὶ ὁ μοναχικὸς κόσμος. Νὰ εἴστε δι' αὐτὸ ἀπόλυτα βέβαιοι. Καὶ αἱ μοναὶ τύπου Ἐσφιγμένου θὰ αὐξηθοῦν καὶ θὰ γίνουν πολλαί. Καὶ ὄχι μόνον ἐντὸς τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἀλλὰ καὶ ἐκτός. Ἡ πίστις μας, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ κατὰ τοὺς Πατέρας, εἶναι «κοινὸν κτῆμα». Καὶ σεῖς ἐκεῖ στό Φανάρι δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα, χωρὶς νὰ λαμβάνετε ὑπόψιν τὸν πιστὸν κληρὸν καὶ λαόν, νὰ κάνετε συμφωνίας καὶ ὑποχωρήσεις τὸ ὀλιγώτερον ἀπαραδέκτους. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκκλησιαστικὴν διαδρομὴν του, εἶναι ἀποκλειστικά ἐκεῖνος πού ἀπορρίπτει ἢ ἀποδέχεται, ἀποδοκιμάζει καὶ ἀκυροῖ ἢ ἐπικυροῖ ἀκόμη καὶ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐσᾶς ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας δὲν σᾶς διδάσκει τίποτε; Καὶ μόνον ἐκείνους τοὺς Κανόνες πού σᾶς δίδουν ἐξουσίας καὶ ὁμιλοῦν περὶ ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας ἐντοπίζετε καὶ βλέπετε, ἐθελουφλοῦντες εἰς τὰς προϋποθέσεις πού θέτουν, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς παραβλέπετε, τοὺς παραθεωρεῖτε καὶ τοὺς παρακάμπετε;

ΕΠΙΣΚ. Αὐτά πού μοῦ λέτε εἶναι θέσεις ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεων καὶ ἐσεῖς, ὡς φαίνεται, θὰ ἀνήκετε εἰς αὐτούς.

ΔΗΜ. Δὲν ἀνήκω εἰς καμμίαν ὁργάνωσιν, ἀν καὶ δὲν τὸ θεωρῶ κακόν, ἀλλὰ ἰδιαίτεραν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ νὰ συναναστρέφεται κανεὶς μέ αὐτούς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεων εἶναι τὰ πιστότερα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας βαπτισμένα εἰς τὴν ὀρθόδοξον κολυμβήθραν. Ἀλοιμόμονο, ἀλοιμόμονο ἐάν δὲν ὑπῆρχαν ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ὁργανώσεις. Βλέπουμε τὸν θεσμόν τῶν Πατριαρχείων ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχουν παρεμφερεῖς ἐκκλησιαστικαὶ ὁργανώσεις καὶ ἀδελφότητες εἰς τὰς περιφέρειας των τείνουν νὰ ἐρημωθοῦν καὶ ἔχουν «στεγνώσει» σχεδόν τὰ πάντα. Κατήνησαν ἔρημος καὶ ἄβατος τόπος ἀκανθῶν καὶ τριβόλων... Ἐκεῖ θέλετε νὰ φθάσετε τὰ πράγματα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ὅμως δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε.

ΕΠΙΣΚ. Ἐχομε πεισθεῖ καὶ ἔχομε καταλήξει ὅτι ἐάν δὲν ξεχωρισθοῦν καὶ δὲν ἀποπεμφθοῦν καὶ δὲν ἐξοστρακισθοῦν κάποιοι ἀνθρωποὶ, πού δημιουργοῦν συνεχὴ προβλήματα εἰς τὴν Ἀγίαν μας Ἐκκλησίαν, αὕτη δὲν θὰ μπορέσει νὰ προχωρήσῃ μπροστά.

ΔΗΜ. Ποίους ἐννοεῖτε, μπορεῖτε νὰ μοῦ πεῖτε; Καὶ ποῖοι, πού καὶ πότε ἔχετε καταλήξει εἰς τοιαύτα συμπεράσματα καὶ ἀποφάσεις;

ΕΠΙΣΚ. Ἐννοῶ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού μπήκαν μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ προκαλοῦν ἀντιδράσεις καὶ δημιουργοῦν ἀνταρσίες καὶ δὲν

αφήνουν τούς επσκοπούς νά επιτελέσουν τό ἔργο τους καί θέτουν συνεχῶς ἐμπόδια καί προσκόμματα καί δέν αφήνουν νά επικρατήσῃ τό θέλημα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπάνω στή γῆ.

ΔΗΜ. Ἐτοί μπράβο! Εἶδατε πού δέν μπορέσατε νά τό κρατήσετε καί μοῦ τό ἀποκαλύψετε; Εἶδατε πού πετάξατε πέρα τά προσχήματα καί ἀποκαλύψατε τά πραγματικά αἰσθήματά σας; Θέλετε νά ζεῖτε ἀνεξέλεγκτοι καί ἀσύδοτοι! Εἶσθε ἀποφασισμένοι, εἶπατε, νά τσακίσετε ὅλους τούς ἀντιδρώντες. Ἀσφαλῶς ἐννοεῖτε ἐκείνους πού τούς κολάτε τῇ ρετινιά τῶν εὐσεβιστῶν, τῶν παρεκκλησιαστικῶν, τῶν καντιωτικῶν, τῶν ζηλωτῶν, καί ἐσχάτως τῶν καθαρῶν καί δέν συμμαζεύεται. Καί νομίζετε ὅτι ὅλα αὐτά τά πατασοῦκλια καί τά «παράσημα», διότι περί παρασῆμων πρόκειται, τούς τά «κολλήσατε» ἐπειδή τούς τά προσάπτετε ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως ἀπὸ τά κατευθυνόμενα καί ἐξαγοραζόμενα μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως ἢ μᾶλλον ἀποβλακώσεως καί ἀποχαυνώσεως, τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ;

Ἀκοῦστε, σεβασμιώτατε, τὴν ἀλήθεια καί τό δίκαιο χίλιες ὀργιές νά τά παραχώσετε κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, θά ῥθει ἡ μέρα πού θά ἐκβρασθοῦν δυναμικά, θά ἐκτιναχθοῦν καί θά διαλαληθοῦν ἀνά τά πέρατα τῆς γῆς «μυρίοις στόμασι καί μυρίαὶς σάλπιγι». Μὴν τά βάζετε μέ τόν πιστό λαό. Ἀφοῦ ὅμως τό θέλετε, σᾶς δίδω τὴν ἀποκλειστικὴν πληροφορίαν καί σᾶς παρακαλῶ νά τὴν μεταδώσετε καί εἰς τόν κ. Βαρθολομαῖον ὅτι ὑπάρχει πιστός λαός ἀποφασισμένος νά φθάσῃ μέ πανὺ καί ἄλλους δυναμικωτέρους τρόπους μέχρι καί τόν αὐλόγυρον τοῦ Φαναρίου. Θά καταγγελθεῖτε καί θά ρεζιλευτεῖτε διεθνῶς. Προσέξατε, προσέξατε καί παύσετε νά προκαλῆτε, διότι μέ τούς πιστοὺς δέν θά καλοπεράσετε. Μὴν σᾶς διαφεύγει ἀκόμη, ὅτι ὁ πιστός λαός πῶς πάνω ἀπὸ τὴν πατρίδα καί πῶς πάνω ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοποθετεῖ τὴν Ἐκκλησίαν του, πού ἔχει τό ἀπέραντο, τό αἰώνιο μέγεθος. Καί μὴ λησμονεῖτε ὅτι αὐτός ὁ προδομένος ἀπὸ τούς πλείστους σημερινούς επσκοπούς τοῦ λαοῦ ἔμεινε ὁρόσημο γραμμένο στὴν ἱστορία καί μαζί του ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ καλοὶ ποιμένες πού πάλεψαν μέ τίς καταχθόνιες καί σκοτεινὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου. Σεῖς συμμαχεῖτε, συγχρωτίζεσθε καί συμπλέετε μέ τούς ἄρχοντας καί δυνατοὺς, τούς τυράννους καί δυνάστας τοῦ κόσμου τούτου καί τούς ἔχετε συμπαραστάτας σας διὰ νά ἐπιβάλετε μέ τὴ βοήθεια τῶν ΜΑΤ καί τῶν ροπάλων ἢ τῶν ἀφορισμῶν, τῶν δικῶν καί καταδικῶν καί φυλακίσεων καί ποικίλων ἄλλων μέσων καί μεθόδων τοῦ σκότους. Τό προφῆτευσεν ἄλλωστε καί ὁ ψαλμωδὸς· «οὔτοι ἐν ἄρμασι καί οὔτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου μεγαλυνθῶσόμεθα» (Ψαλμ. 19, 20). Ὅμως πρέπει ἀκόμη νά

γνωρίζετε ὅτι αὐτός ὁ λαός εἶναι «λέων κοιμώμενος» καί οὐαί εἰς τούς ἀντιτιθεμένους «εἰ ἐγερθῇσεται». Ἐχει μέσα του ἀποκρυσταλλωμένο «νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων» τό γνήσιον καί ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον αἰσθητήριον καί ξεχωρίζει καί ἐντοπίζει ἐνστικτωδῶς τούς καλοὺς ἀπὸ τούς κακοὺς, τούς ὀρθοδόξους ἀπὸ τούς προδότας επσκοπούς. Καί, τὸν τελευταῖον καιρὸν, οἱ ἀνησυχίες του εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλες καί καλὰ θὰ κάνετε ἐσεῖς ἐκεῖ εἰς τό Φανάρι νά παύσετε νά αἰθεροβατῆτε, καί νά προσγειωθῆτε ὁμαλῶς, νά γνωματεύετε ὀρθῶς καί νά βηματίζετε λογικῶς καί συνετῶς.

Σεβασμιώτατε, ἡ ἱστορία ἀναφέρει καί γιὰ κάποιους Βησσαρίωνες καί γιὰ κάποιους Ἰσιδώρους, πού ἔσπευσαν «ἀγαλλωμένω ποδί» καί προσεκύνησαν τὴν ἐμβάδα τοῦ Πάπα. Καί ὁ Πάπας τούς προήγαγεν εἰς πορφυροφόρους καρδινάλιους. Αὐτὰ λέγει ἡ ἱστορία. Ἰδοὺ καί σεῖς καί ὅσοι ἀπὸ τό τρεμοσβήνον Φανάρι θέλετε νά προσχωρήσετε εἰς τὸν Πάπαν, ἡ πλατεῖα θύρα τοῦ Λατινοπολωνοῦ Βουτίλα εἶναι ὀρθάνοιχτη καί οἱ ἀγκάλες του γεμάτες δῶρα καί ὑποσχέσεις. Θά σᾶς δεχθεῖ ὅπως ἐτοιμάζετε πυρετωδῶς νά ὑποδεχθεῖ καί τὸν ἀναμενόμενον Ἀντίχριστον.

Τώρα τί ἐπιπλέον νά σχολιάσω κατόπιν τῶν ἀνωτέρω διαμειφθέντων; Νομίζω, δέν χρειάζεται ἄλλος σχολιασμός. Ὅλα τά συμπεράσματα ἐξάγονται μόνα τῶν. Καί εἶναι τόσο σαφὴ καί τόσο ἀποκαλυπτικά, ὥστε δίδουν εἰς ὅλους τούς πιστοὺς τό δικαίωμα ἀλλὰ καί τὴν ὑποχρέωσιν, ἀφοῦ ἐνδυθοῦν τὴν «πανοπλίαν τῶν» νά ἀναλάβουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν ἀμυναν, ὑπεράσπῃν καί διαφύλαξιν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί τοῦ Ὀρθοδόξου Ἦθους. Οἱ ἐχθροὶ εἶναι πολλοὶ καί ἐντὸς τῶν τειχῶν. Δι' αὐτοὺς οἱ δυνάμενοι φέρειν ὅπλα ἐπιστρατεύονται αὐτοδικαίως. Ὅσοι ΠΙΣΤΟΙ, ἄς προσέλθουν.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως ὧν αὐτῶν πού ἐξέθεσα ὡς ἓνα σημαδιακὸ γεγονός ἀπὸ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψίν μου εἰς τό Ἅγιον Ὅρος, μέ ἐντυπωσίασε ὄντως, ἡ ὑπάρχουσα εἰς τὴν μονὴν Βατοπεδίου καί μοσχοβολοῦσα κᾶρα τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Βαρθολομαίου, πού ἐταλαιπωρήθη καί ἐκακοποιήθη κυριολεκτικὰ «ἐφτυσε αἷμα», ὅσον ὀλίγοι ἀπὸ τούς φρικιαστικούς επσκοπούς τῆς ἐποχῆς του, παρομοίους πολλῶν σημερινῶν καί ἀπέθανεν εἰς τὴν ἐξορίαν καθηρημένος. Ποῖος; Τό στόμα τοῦ Παύλου, κατὰ Παλάδιον. Εἰς αὐτό λοιπὸν τό «Ελισσαϊκὸν κρανίον τοῦ μακαρίου», πού ὁμοίαζε «καθάπερ μῆλον ἐπ' ἄκρων κλάδων ἡλιοφεινισσόμενον», κατὰ τὸν Παλάδιον (ΕΠΕ 1,160), τοῦ μεγάλου τῶν μεγάλων ἁγίου μας ὑπάρχει τι πού δέν ὑπάρχει εἰς οὐδεμίαν

κάραν ανά την ύψηλιν. Ὑπάρχει μετά τῆς κάρας καί τό ἕνα αὐτί τοῦ ἁγίου, αὐτό τό αὐτί πού ἀκουγε τόν Παῦλον καί κατέγραφε τίς ἐρμηνείες τῶν ἐπιστολῶν του. Ἄς προσέλθουν, λοιπόν, οἱ εἰδήμονες ἱατροί νά μάς ἐρμηνεύσουν τό ἐντυπωσιακόν καί καταπληκτικόν φαινόμενον, πῶς αὐτός ὁ «εὐθραυστος» χόνδρος, τό αὐτί τοῦ ἁγίου, διατηρεῖται ἐδῶ καί χίλια ἐφτακόσια χρόνια. Ὁ ἅγιος ἀκουγε τότε καί κατέγραφε τίς ἐρμηνείες τῶν θαυμασίων τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ καί ἀκούει καί σήμερον καί μεταφέρει εἰς τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ τά πάθη καί τίς ἀγωνίες τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ διά τήν καταπροδομένην ἁγίαν Ἐκκλησίαν Του. Δι' αὐτό, πρὶν ὁ Κύριος ἐνω-

τισθεῖ τὰς προσευχὰς τῶν ἁγίων καί ἐκοπάσει ἡ δικαία ὀργή κατὰ τῶν παραβατῶν καί θεοεμπαικτῶν, ἃς συνέλθωμεν οἱ πάντες καί ἃς βαδίσωμεν τήν ὁδόν Κυρίου τήν ἀγουσάν εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Ἄς τόν μιμηθoῦν εἰ δυνατόν ὅλοι οἱ λεγόμενοι θεολόγοι καί δῆθεν προασπισταί τῆς ὀρθοδοξίας καί ἃς δραστηριοποιηθoῦν ἂν δέν φλυαροῦν ἢ καλλιτέρα ἂν δέν συνεργοῦν στήν προδοσία σάν νέοι Ἠρόστρατοι.

ΜΙΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΑΡΕΤΗ

Ἡ διάκριση εἶναι ἡ ἱκανότης νά ξεχωρίζεις τό καλό ἀπό τό κακό (προέρχεται ἀπό τό ρῆμα διακρίνω πού σημαίνει βλέπω καλά, ἐρμηνεύω, κρίνω ὀρθά, ξεχωρίζω).

Εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, ὥστε νά συμπεριφέρεται ὁ ἀνθρωπος μέ σύνεση, λεπτότητα, προσοχή. Νά μὴν εἶναι ἐνοχλητικός, κουραστικός νά μὴ θίγει κανένα καί νά προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του.

Εἶναι ἡ γνώση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ σέ κάθε στιγμή. Εἶναι ἡ φωτισμένη συνείδηση, ἡ ὀρθοκρίσια, ὁραση-ἐνόραση, αἴσθησις - συναίσθημα, διαύγεια πνεύματος, καθαρότητα σκέψης.

Οἱ πατέρες καί ἡ διάκριση.

«Πασῶν τῶν ἀρετῶν γεννήτρια καί φύλακας» Μ. Ἀντώνιος

«Βασίλισσα τῶν ἀρετῶν καὶ ἀρετὴ ἀρετῶν» Ι. Δαμασκηνός

«Ἡ σύντομος ὁδὸς πρὸς τόν Χριστόν, ἡ Βασιλικὴ ὁδός, ἡ ἀπέχουσα τῶν ὑπερβολῶν καί ἐλλείψεων» Μ. Βασίλειος

«Λύχνος πού φέγγει καί λάμπει καί ἀποδιώκει τό σκότος τῆς ἀκαταστασίας» Ἰωάννης Κλίμακος

«Νερό πού ποτίζει τό δένδρο τῆς ψυχῆς καί καρποφορεῖ» Αγ. Γρηγόριος Θεολόγος

«Οἰκοδομεῖ ἡ διάκριση» σάν ἔμπειρος οἰκοδόμος τόν οἶκον τῆς ψυχῆς» Αγ. Πέτρος Δαμασκηνός

«Ἡ διάκριση εἶναι ὀφθαλμός τῆς ψυχῆς, ὀπλίζουσα αὐτὴ μέ ἀλάθητον κρίση καί ὀξυδέρκεια» Μ. Ἀντώνιος

Διαπροσωπικές σχέσεις

Ὅσο πιο ἅγιος εἶναι ὁ ἀνθρωπος τόσο πιο ἁγίότερο κάνει τό περιβάλλον του. Ὅσο ἀγιάζεται τόσο ἀγιάζει, ὅσο φωτίζεται τόσο φωτίζει.

Χωρὶς αὐτὴν κάθε ἀνθρώπινη σχέση εἶναι καταδι-

κασμένη σέ ἀποτυχία. Μᾶς δίνει τὴ στοργή, τὴ συγκατάβαση, τὴν ἀπλότητα, τὴν εὐγένεια, τὴν εὐλικρίνεια, τὴ διακριτικότητα καί τὴν καταδεκτικότητα.

Ὁ διακριτικὸς ἀνθρωπος ξεχωρίζει μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ, ἔχει καθαρὸ μάτι, βλέπει τά πάντα μέ τὴ φυσικὴ τους κατάστασι.

Ἡ διάκριση δίνει τό μέτρο θά μας δεῖξει πότε να συμπεριφερόμεθα μέ ἐπιείκεια καί πότε νά ἐλέγχουμε.

Ἡ διάκριση χρειάζεται γιὰ νά μπορούμε νά ἀντιμετωπίζουμε τίς μεθόδους τοῦ πονηροῦ.

«Ἀγαπητοί μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τά πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆτες ἐξευληθήκαν εἰς τόν κόσμον»

Α. Ἰωάννου δ 1

Χρειάζεται ἀκόμα ἡ διάκριση γιὰ νά μπορούμε νά γνωρίζουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γνωρίζουμε τό θεῖο θέλημα ὅταν θανατώσουμε πρῶτα δικό μας θέλημα, μετὰ ἀπὸ θερμὴ προσευχή, πίστη σταθερὴ καί ἀδολὴ ἀπλότητα.

Πολλές φορές μας ἀποκρύπτει ὁ Θεός τό θέλημά του «δίδαξόν μοι τοῦ ποιεῖν τό θέλημα σου ὅτι συ εἶ ὁ Θεός μου» Ψαλμός ... 10

Διάκριση χρειάζεται καί ὁ πνευματικὸς. Ὅταν προσέρχεται ὁ ἐξομολογούμενος, ὁ πνευματικὸς πρέπει νά διακριβῶσει τίς αἰτίες τοῦ κακοῦ, τὴν πνευματικὴ ἀσθένεια γιὰ νά δώσει τά κατάλληλα φάρμακα θεραπείας καί νά μὴν ὀδηγήσει τόν πιστό σέ ἀπόγνωσι καί ἀπελπίσι.

Πῶς αποκτᾶται ἡ διάκριση

1. Μέ τὴν αὐτογνωσία

«ἡ ἀνοδος στό Θεό ἀρχίζει ἀπό τήν κάθοδο στόν ἑαυτό μας» π. Εὐδοκίμωφ

«Ὅ,τι καλό βλέπετε σέ μένα εἶναι τοῦ Θεοῦ, ὅ,τι κακό εἶναι δικό μου» Ἱερός Αὐγουστῖνος

«Ναί, κύριε, Βασιλεῦ, δώρησαι μοι τοῦ ὁράν τά ἐμά πταίσματα» Ἐφραίμ ὁ Σϋρος.

2. Ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ μητέρα τῆς διακρίσεως γεννᾶται ἀπό τήν ταπείνωση γι' αὐτό γράφει ὁ Ἁγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος «ὅσοι τήν ἀπέκτησαν τά ἐνίκησαν ὅλα».

3. Μέ τήν συνεχή καί κατανυκτική μετάνοια

4. Μέ τήν προσευχή καί τήν ἀσκησι.

Ἐφέλιες ἀπό τή διάκριση

1. Δίνει τή διόραση

«Ἐκ τῆς διακρίσεως γεννᾶται ἡ διόραση» γράφει ὁ Ἁγ. Πέτρος Δαμασκηνός

Φθάνει ὁ πιστός σέ σημεῖο νά προβλέπει ἐνέργειες τοῦ πονηροῦ. Νά γνωρίζει τά πταίσματά του καί νά κατανοεῖ τά νοήματα τῶν Ἁγ. Γραφῶν.

2. Χορηγεῖ τήν προόραση, τό προορατικό χάρισμα. Ὁ πιστός ἀποκτᾷ καθαρό καί δυνατό μάτι πού βλέπει πολύ μακριά.

3. Δέν ἐξαπατᾶται. Πολλές φορές ὁ ἄνθρωπος ξεγελιέται μέ πρόφαση ἀγαθῶν πραγμάτων.

4. Ἡ διάκριση εἶναι δῶρο Θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν θά μας δοθεῖ σήμερα ἢ αὔριο, ἀλλά κάθε μέρα, *ἄθε μήνα, κάθε χρόνο θά τήν πλησιάζομε

περισσότερο θά τήν ἀποκτοῦμε σταθερότερα.

Ἄς ἀγωνιστοῦμε νά ἔχουμε τή διάκριση γιά νά γνωρίζουμε πότε πρέπει νά πολεμοῦμε τίς ἀδυναμίες μας, τά ἐλαττώματα μας, τά πάθη μας. Ποιά εἶναι αὐτά καί μέχρι πότε νά πολεμοῦμε, ἀλλά καί πότε νά ὑποχωροῦμε, γιατί πολλές φορές χρειάζεται καί ἡ φυγή.

Ἡ διάκριση θά μας προφυλάξει ἀπό τίς ἀκρότητες, τίς ὑπερβολές. Δίνει τό μέτρο, τή μέση καί βασιλική ὁδὸ «σου οὖν καί ἡ νηστεία μέτρον ἔχεν» Μέγας Ἀθανάσιος.

Ἡ διάκριση εἶναι τό πιό ὁμορφο λουλούδι στόν κήπο τῶν ἀρετῶν.

Τό κλειδί πού ἀνοίγει ὅλες τίς πόρτες τῆς ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς.

Τό φάρμακο πού γιατρεύει ὅλες τίς ψυχικές ἀσθένειες. Τό χαρούμενο χαμόγελο τῆς ἀνοιξης. Ἡ πιό μελωδική νότα τῆς ζωῆς. Τό τραγούδι τοῦ παραδείσου.

Δίνει ὁμορφιά στή ζωή, καλοσύνη στίς σχέσεις μας μέ τοὺς ἄλλους.

Διάκριση σημαίνει ἀγάπη «Ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις» Ἱερός Αὐγουστῖνος.

Εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς καί ἔτσι ἡ ζωή μας θά εἶναι «ὁσμή εὐωδίας πνευματικῆς».

Κ. ΛΑΣΚΩΣ - ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Ἀπόσπασμα ὁμιλίας τῆς ΑΝΝΑΣ ΣΑΜΠΑΖΙΩΤΟΥ - ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ)

Θά μιλήσουμε «περί τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ». Πολλές οἱ αἵρέσεις - πολλά λέγονται. Δέν θά ἀναφερθοῦμε στό τί λένε.

Θά δοῦμε τήν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔτσι θά ἀπορρίπτουμε τήν πλάνη, ὅποια κι ἂν εἶναι, ὅπως κι ἂν ἐκφράζεται.

— Νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Τά δόγματα καί τήν παράδοσή της τάχει στηρίξει στήν Ἁγία Γραφή πού ἐρμηνεύει ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι.

Ἁγιοι, Πνευματοφόροι Πατέρες, Σύνοδοι τὰ ἐπέκυρσαν. Κι ἂν ἐμεῖς δέν ξέρουμε, ἡ Ἐκκλησία ξέρει. Ἄν θέλουν κι οἱ ἄλλοι νά μάθουν, ἄς ἀπειθυνθοῦν σέ κείνους πού ξέρουν. Ὅχι στοὺς ἀμαθεῖς.

Οἱ Ἁγιοι θά μᾶς δώσουν λόγο γιά τοὺς Ἀγίους. Ἐμεῖς τί ἔχουμε νά ποῦμε;

Ι. Ἡ τιμὴ στοὺς Ἀγίους

Γιατί τιμοῦμε τοὺς Ἀγίους; Εἶναι μήπως αὐτό εἰδωλολατρεία; Ὁχι. Δέν λατρεύουμε τοὺς Ἀγίους. Μόνο τὸ Θεὸ λατρεύουμε. Τῇ Παναγία καί τοὺς Ἀγίους τοὺς τιμοῦμε, τοὺς δοξάζουμε, τοὺς ἀγαπάμε. Ζητοῦμε μὲν τὴ βοήθειά τους καί τίς πρεσβεῖες τους, ἀλλά μόνο τήν Ἁγία Τριάδα λατρεύουμε.

Γιατί τοὺς τιμᾶμε;

1) Γιατί ὁ Θεὸς τοὺς τίμησε. Κι ἀφοῦ τοὺς τιμᾷ ὁ Θεός, γιατί νά μὴν τοὺς τιμᾶμε κι' ἐμεῖς;

Γεμάτη ἡ Π. Διαθήκη ἀπὸ ἐκφράσεις τιμῆς: «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ», «Αἰνεῖτε τὸν Θεόν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ», «Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου ὁ Θεός», «Τίμιος ἐναντίον

Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ», «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων». «Τούς Ἁγίους τούς ἐν τῇ γῇ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος» κλπ.

«Πῶς λοιπόν ὁὕς ὁ Θεός ἐδόξασε καί ἐτίμησεν, οἱ πιστοί αὐτοῦ θεράποντες, δύνανται νά ἀτιμάζωσιν αὐτούς; Ὁ πιστός, ὁ ἀγαπῶν τόν Θεόν, ἀγαπᾷ καί τούς ἁγίους αὐτοῦ καί τιμᾷ καί γεραίρει τήν μνήμην αὐτῶν».

2) Γιατί τιμώντας τούς Ἁγίους, δοξάζουμε τό Θεό.

Οἱ Ἅγιοι εἶναι τά θαυμαστά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Ἄν «οἱ οὐρανοί διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ», πολύ περισσότερο ἡ ζωή τῶν Ἁγίων.

Ὁ Θεός ἐπλασε τόν ἄνθρωπο «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος» «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Αὐτοῦ καί τοῦ ἔδωσε ἔτσι τή δυνατότητα νά γινῇ Ἅγιος. Ἀλλά «καί παραπεσόντας ἀνέστησας πάλι καί οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν ἕως ἡμᾶς εἰς τόν οὐρανόν ἀνήγαγες καί βασιλείαν ἐχαρίσω τήν μέλλουσαν». Οἱ Ἅγιοι ἐμφανίζουν τό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας ὁλοκληρωμένο. Ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ χαλάμε τό ἔργο τοῦ Θεοῦ καί δέν φαίνεται ἡ ὁμορφιά του γιά νά θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι τό Μεγάλο Καλλιτέχνη.

Ἡ τιμὴ λοιπόν πού ἀποδίδουμε στοὺς Ἁγίους ἀναφέρεται στό Θεό. «Τιμοῦμε τούς Ἁγίους γιά ν' ἀνεβῇ ἡ τιμὴ αὐτῇ πρὸς τό Θεό» (Ἅγιος Ἰερώνυμος)

Παίρνουν κι οἱ Ἅγιοι τή «μερίδα τους» διότι ἐν ἐλευθερίᾳ συνεργάστηκαν μέ τό Θεό γιά τόν ἀγιασμό τους.

«Ὁ τιμῶν Κύριον τιμᾷ καί Ἅγιον ὁ δέ ἀτιμάζων ἅγιον ἀτιμάζει καί τόν ἑαυτοῦ Δεσπότην» (Επιφάνιος)

3) Τιμᾷμε τούς Ἁγίους γιατί τούς θαυμάζουμε, τούς ζηλεύουμε, ποθοῦμε κι ἐμεῖς νά γίνουμε σάν αὐτούς, νά δοξάσουμε μέ τή ζωή μας τό Θεό.

Πόσα ὁμορφα συναισθήματα δέν μᾶς ἐμπνέουν οἱ Ἅγιοι! Πόσο ἀγαπητοὶ δέν μᾶς εἶναι! Πόσο εὐεργετημένοι δέν νοιώθουμε ἀπό τήν ἀγάπη τους καί τή προστασία τους! Ρωτήστε τούς ναυτικούς νά σᾶς ποῦν γιά τόν Ἅγιο Νικόλαο! Ἡ τοὺς ἀρρώστους νά σᾶς μιλήσουν γιά τίς προσευχές καί τίς ἐπικλήσεις στοὺς Ἁγίους Ἀναργύρους ἢ στόν Ἅγιο Παντελεήμονα.

Κι οἱ Δικαστικοὶ τελευταῖα τιμοῦν τόν Ἅγιο Διονύσιο. Γιά νά τόν ἔχουν πρότυπο στό δικαστικό τους λειτουργήμα.

«Ἡ πρὸς τούς ἁγίους τιμὴ εἶναι ἐκδήλωσις τῆς ταυτότητος τῶν αἰσθημάτων καί φρονημάτων ἡμῶν πρὸς τούς ἱερούς τῆς πίστεως ἀθλητάς... εἶναι ἐνδείξεις τοῦ πλημμυροῦντος τᾶς καρδίας ἡμῶν ἐνθέου πόθου πρὸς ἀπομίμησιν αὐτῶν καί βεβαίωσις τοῦ διαφλέγοντος τήν ψυχὴν ἡμῶν ἔρωτος πρὸς ἀνύψωσιν ἐν τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, αἵτινες κεῖνται ἡμῖν αἰώνιον ὑπόδειγμα»

Ἀκόμη εἶναι καί ἐκφρασι εὐγνώμοσύνης γιατί μέ

τούς ἁγῶνες τους κράτησαν τήν πίστη ἀνόθευτη καί μᾶς εὐεργετοῦν μέ τίς πρεσβεῖες τους.

II. Πῶς τιμᾷμε τούς Ἁγίους

Μέ ὕμνους, εἰκόνες, λόγους ἐγκωμιαστικούς, ναοὺς, ἑορτές, πανηγύρεις κλπ.

Πόσο πλούτο ἔχει ἡ Ἐκκλησία μας! ὠραιότατες ἀκολουθίες γιά τούς μάρτυρες γιά τούς Ὁσίους. Λόγους ἐγκωμιαστικούς Μεγάλων Πατέρων. Εἰκόνες ὠραιότατες (...) στολίζουν τούς ναοὺς μέ τὰ μαρτύρια. Τιμοῦμε τὰ ἅγια λείψανα, παίρνουμε λαδάκι ἀπὸ τό καντήλι τους, τεμάχια ἀπὸ τὰ ρούχα τους. (Πόσα θαύματα θα εἶχε ἡ κάθε μία μας νὰ πεῖ (...))

(...) Ὁ Μωϋσῆς μέ τή ράβδο του κάνει θαύματα. Τό πρόσωπό του λάμπει ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τό Σινᾶ. «Εἶδε τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ». Οἱ Ἅγιοι πῆραν τό Χριστό μέσα τους.

— Ὁ Ἐλισσαῖος ἀνέστησε δυό φορές νεκρό. Μιά ἐν ζωῇ, τό γυιό τῆς οἰκογένειας πού τόν φιλοξενούσε καί μία νεκρός καί δέν ἀναστήθηκε ὁ Ἐλισσαῖος γιά νά φανῇ ὅτι ὄχι ἡ ψυχὴ του ἀλλὰ τὰ ὀστέα του ἔκαναν τό θαῦμα (Δ' Βασιλ. 8-37 - ιγ' 20-21).

Στῇ Κ. Διαθήκῃ. Ἡ συγκύπτουσα τό ἄκρον τοῦ ἱματίου τοῦ Κυρίου ἀγγίξε μέ πίστη καί θεραπεύτηκε. «Τίς μοῦ ἤψατο τῶν ἱματίων;» Ἡ σκιά τοῦ Πέτρου θεράπευε. Τὰ «σουδάρια καί σιμικίνθια» τοῦ Ἀπ. Παύλου ἐπίσης, «ὥστε ἐπὶ τούς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεισθαι ἀπὸ τοῦ χρωτός αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια καί ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τὰ τε πνεύματα τὰ πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν» (Πράξ. ιθ' 12).

(Τὰ μαντήλια, οἱ ποδιές, ἡ πετσέτα πού σκούπιζαν τόν ἰδρώτα - ὁ ἁγῶνας τους). Καί τὰ ὀστέα τους ἀγωνίστηκαν καί ἁγιάστηκαν ἀπὸ τό Ἅγ. Πνεῦμα).

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια ἡ Ἐκκλησία τιμοῦσε τούς Ἁγίους. Στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου ἔκαναν ναό ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μάρτυρος καί στήν ἐπέτειο τοῦ θανάτου (γενέθλιος ἡμέρα) ἔκαναν λειτουργία πρὸς τιμὴ του.

Τούς τάφους τῶν Ἁγίων εἶχαν ὡς Ἁγία Τράπεζα (στὰ ἐγκαίνεια τοποθετοῦν ἅγια λείψανα) «Ἐμερίσατο ὁ Θεός πρὸς ἡμᾶς τούς μάρτυρας· τὰς ψυχὰς λαβὼν αὐτός, τὰ σώματα ἡμῖν ἔδωκεν, ἵνα ἔχωμεν ὑπόμνησιν ἀρετῆς διηνεκοῦς τὰ ἅγια τούτων ὀστέα... νῦν δέ ὁ ἀψάμενος ὀστέου μάρτυρος λαμβάνει τινὰ μετουσίαν ἁγιασμοῦ ἐκ τῆς τοῦ σώματος παρεδρευούσης χάριτος» Ἰ. Χρυσόστομος.

(...) Ἡ Παναγία; Ὑπερ-ἁγία. Πάνω ἀπ' ὅλους. Μοναδικὴ στῇ τιμῇ καί στίς πρεσβεῖες. «Πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένεια Δεσπότου».

Ὅτι εἶπαμε γιά τούς Ἁγίους, στὸν ὑπερθετικό βαθμό εἶναι γιά τήν Παναγία.

«Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου τήν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν καί ἐλέησον ἡμᾶς ὡς ὁ μόνος οἰκτίρων».

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μέ την εύκαιρία τῶν δύο ἐορτῶν, ἡ Ἱ. Μητρόπολις Θεσ/νίκης ἐξῆσε ἡμέρες καὶ ὥρες Βυζαντινοῦ μεγαλείου. Ἀπὸ τὴν 26ην Ἰουλίου παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, ἤρχισαν αἱ ἐορταστικαὶ ἐκδηλώσεις, εἰς τὸν πανηγυρίσαντα Ἱ. Ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Α. Τούμπας.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη μεγάλος πανηγυρικός ἐσπερινός, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλου καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀδελφοθέου ἀρχιμ. π. Μακαρίου Καβακίδου, πλειάδος κληρικῶν καὶ διακόνων, καὶ μέ τὴν προσέλευση πολλῶν πιστῶν ποῦ ἦλθαν διὰ νὰ τιμήθουν τὴν μνήμην τοῦ ἐορτάζοντος Ἀγίου.

Κατὰ τὸν ἐσπερινόν, ἐγένετο ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνας καὶ τοῦ ἁγίου Λειψάνου καθὼς καὶ ἡ

εὐλόγησις τῶν ἄρτων. Κατὰ τὴν ἐπομένη, ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβ/του, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν Θεῖον Λόγον.

Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Καθεδρικόν Ἱ. Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἐτελέσθη μέγας πανηγυρικός ἐσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ κατηξιωμένου ποιμενάρχου τῆς Ἀποστολικῆς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης κ.κ. Εὐθυμίου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Καθηγουμένων τῶν Ἱ. Μονῶν Ἀγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου Περιστεράς καὶ Ἀγ. Τριάδος Φιλίρου ἀρχιμ. π. Μακαρίου καὶ π. Φιλοθέου καὶ τριακοντάδος ἱερέων καὶ δυάδος διακόνων.

Εἰς τὴν Λιτὴν ἐτελέσθη ἄρτοκλασία καὶ ἡὺλογήθησαν τὰ μήλα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τῆς Ὁσ. Εἰρήνης.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος, Θεσσαλονίκης, καὶ Εὐρίπου κατὰ τὴν μεγαλειώδη λιτάνευση τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέρα ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὸ Συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου ἱεράρχου συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀγίου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου καὶ Ἀγίου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, συλλειτουργούντων ἱερέων καὶ διακόνων. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκήρυξε ὁ καθηγούμενος ἀρχιμ. π. Φιλόθεος Κυνηγαλάκης. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας Λειτουργίας, ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνας, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν χιλιάδες λαοῦ ἐξ ὅλων τῶν διαμερισμάτων τῆς Μακεδονίας.

Παρέστησαν Βουλευταί, Ἀντιδήμαρχοι, Δημ. Σύμβουλοι καὶ Πολιτευταί. Ἐστάλησαν δὲ ὑπὸ Ὑπουργῶν, Βουλευτῶν Δημάρχων πρὸς τὸν Σεβ/τόν, εὐχετήρια τηλ/τα, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ πανηγύρει τῆς Ὁσ. Εἰρήνης, συγχαίροντες τὸν ἄξιο προκαθήμενον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον. Τὸ ἑσπέρας, μέσα σὲ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα, εἰς τὸ Καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης Περιστερᾶς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου ἱεράρχου, δεκαπεντάδος ἱερέων καὶ δυάδος διακόνων, τῶν πνευματικῶν τέκνων τοῦ ἀειμνήστου ἀρχιμ. Ἰακώβου, ἐτελέσθη τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ, τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν, ἠναλῶθη διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱ. Ναῶν καὶ Μονῶν, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἱεροῦ μνημοσύνου, παρηκολούθησαν πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὴν Θεσ/νίκη καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ἱ. Μονῆς, οἱ ὁποῖοι ἐζησαν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν δραστήριον καὶ ἀκαταπόνητον ἐργάτην τοῦ Ἀμπελώνος Κυρίου, ἀοιδίμον Γέροντα ἀρχιμ. Ἰάκωβον.

Ἡ σύνταξις τῆς «Φ.Ο.», συγχαίρουσα τὴν θαυμαστὴν πρόοδον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης, εὐχεταὶ εἰς τὸν πολλὰ κοπιᾶζοντα Ποιμενάρχην τῆς, μακροήμερουσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολυπαθοῦς ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝ/ ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ ἅγιος Θαυμακοῦ ἐώρτασε τὰ ἑννεάμερα τῆς Παναγίας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἑορτὴν του εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐν Λαμῖα.

Ἐπληροφόρηθημεν ὅτι ὁ Μέγας Ἑσπερινός, με ἀνοιξαντάρια καὶ ἱκανὴν ἀρτοκλασίαν ἐγένετο παρά τοῦ ἱεράρχου.

Τὴν δὲ Κυριώνυμον ἡμέραν τῶν ἑννεαμέρων καὶ τῆς ἑορτῆς του, ὁ ἀρχιερεὺς με ἐπικεφαλῆς ὅλον τὸν κλῆρον τῆς Μητροπόλεως του καὶ συμπαρα-

στάτας τὸν καθηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγ. Ἰακώβου Περιστερᾶς Θεσ/νίκης π. Μακάριον Καβακίδην καὶ τὸν θεολόγον ἀρχιμ. π. Ἀμβρόσιον Νικηφορίδην ἐχαρίσατο εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας, ἰδιαιτέραν συγκίνησιν καὶ ἀγαλλίασιν.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησε ὁ ἀρχιμ. π. Ἀμβρόσιος με ἰδιαιτέραν εὐστοχον ἀναφορὰν, τόσον διὰ τὸν ἅγιον ὅσον καὶ γιὰ τὸν ἑορτάζοντα οἰκεῖον Μητροπολίτην κ. Καλλίνικον.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θ. λειτουργίας, ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα, προσεκλήθη εἰς γεῦμα κάτωθεν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου, τὸ ὁποῖον ὅπως πάντα, ἦτο ἰδιαιτέρως προσεγγμένον καὶ εὐφρόσυνον. Θὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι με τοὺς ἱεροψάλτας τοῦ Ἱ. Ναοῦ παρευρίσκετο καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Συμεωνίδης.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΑΧΩΡΑΣ

Εἰς ὑψηλὴν περιοχὴν καὶ εἰς ὠραίαν τοποθεσίαν ὑψοῦται ἡ σεβασμία Μονὴ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου με θαυμασίαν θέαν πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Κορινθιακοῦ. Τόπος ποῦ συνδιάζει ἀρκετὰ προτερήματα με παρελθόν ἀκμῆς ἐπὶ Γεροντίσσης Εὐλογίας.

Αἱ ὀλίγαι σήμερον μοναχαὶ με τὴν ἐκλεκτὴν Γερόντισσαν Χριστοδούλην φέρουσιν τὸ βάρος τῆς ἀσθενείας ἀγωνίζονται ὑπερανθρώπως νὰ διατηρήσουν τὸ ἱστορικὸν τῆς Μονῆς. Ἐορτάζουν τὸ Γενέθλιον τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ ἐπιτελοῦν ὠραίαν καὶ κατὰ πάντα ἀρτίαν πανηγυριν τὴν 24ην Ἰουνίου με πλουσίαν φιλοξενίαν εἰς τοὺς προσκυνητάς.

Κατὰ τὸν ἐφετεινὸν ἑορτασμόν ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Ἀρχαῖας με ἱκανὸν κλῆρον, τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἐκήρυξε ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος.

Εὐχόμεθα τὴν ἑσαεὶ συνέχειαν τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς Μονῆς εἰς τὴν ἀδελφότητα καὶ ἐκπλήρωσιν κάθε εὐσεβοῦς πόθου.

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ Ι. ΝΑΟΥ
ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ**

Μέ κάθε ἐκκλησιαστική τάξη ἀλλά καί τήν πρέπουσα μεγαλοπρέπεια, ἐώρτασε γιά μία ἄλλη χρονιά, ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, στόν ὁμώνυμο Μητροπολιτικό Ναό Πειραιῶς.

Τό Σάββατο 14 Αὐγούστου ἐ.ε, κατεκλύσθη ὁ Ἱ. Ναός καί οἱ πέριξ αὐτοῦ χώροι ἀπό φιλεόρτους χριστιανούς, πού προσήλθαν διά νά τιμήσουν τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Στόν πανηγυρικό ἐσπερινό, ἀψηφόντας τό βάρος τῆς ἀσθένειας, χοροστάτησε ὁ ἄσκνος Μητροπολίτης Σεβ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος, πλαισιούμενος ἀπό τόν κλήρο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Μετά τό πέρας τοῦ πανηγυρικοῦ ἐσπερινοῦ, ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς τήν ὁποίαν ἀπεδόθησαν τιμές, ἀπό τό ἐνοπλο ἄγημα τοῦ Κέντρου Ἐκπαιδεύσεως «ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ» καί τήν μουσική μπάντα τῆς Σ.Δ.Α.

Τῆς λιτανευτικῆς πομπῆς, προηξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Χίου κ. Στεφάνου καί Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου. Μετά τό πέρας τῆς λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης, ὁ κατά πάντα ἀξιος καί δραστήριος ἱερατικός προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, ἡγήσατο ἐγκαρδίως τούς Σεβ/τους, τόν ἱερόν κληρόν, τούς ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας καί ὅλους

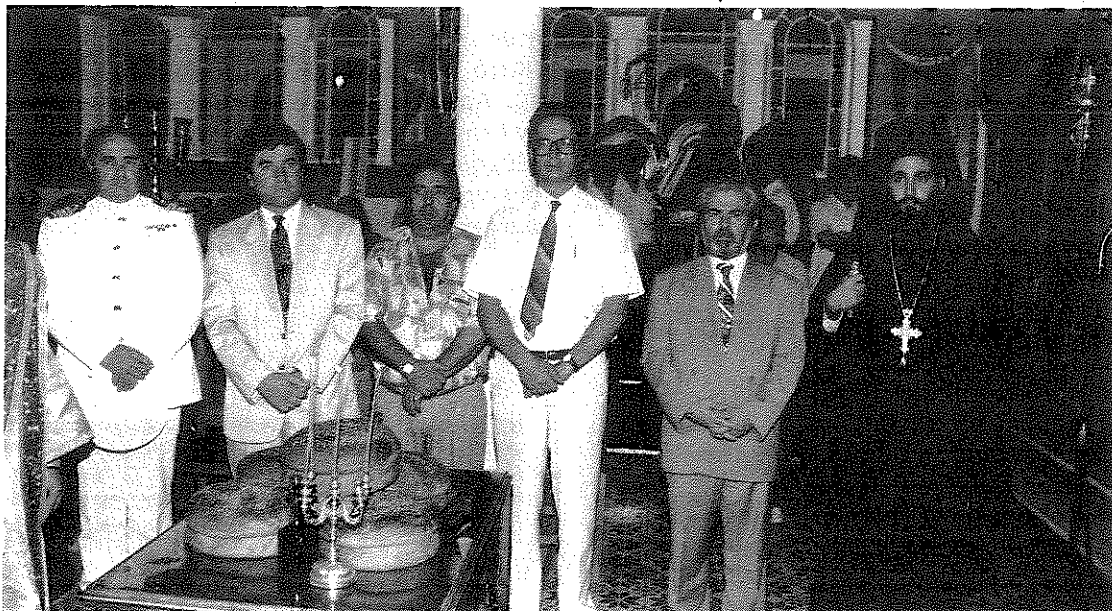
τούς ἐπωνύμους καί ἄνωνύμους πού συνέβαλαν εἰς τήν λαμπράν πανήγυριν. Ὅπως ἰδιαίτερως ἡ-χαρίστησε τόν Ἀρχηγό ΓΕΕΘΑ Ναύαρχο κ. Λυμπέ-ρη, πού εὐγενικά διέταξε τήν διάθεση τοῦ τιμητικοῦ ἀγήματος καί τῆς μουσικῆς μπάντας.

Ἀκόμη γίνεται γνωστό, ὅτι σύμφωνα μέ τίς ἐκτιμήσεις τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τόσο κατά τόν ἐσπερινόν ὅσο καί κατά τήν διάρκεια τῆς λιτανείας, παρευρέθησαν 3.500 χριστιανοί.

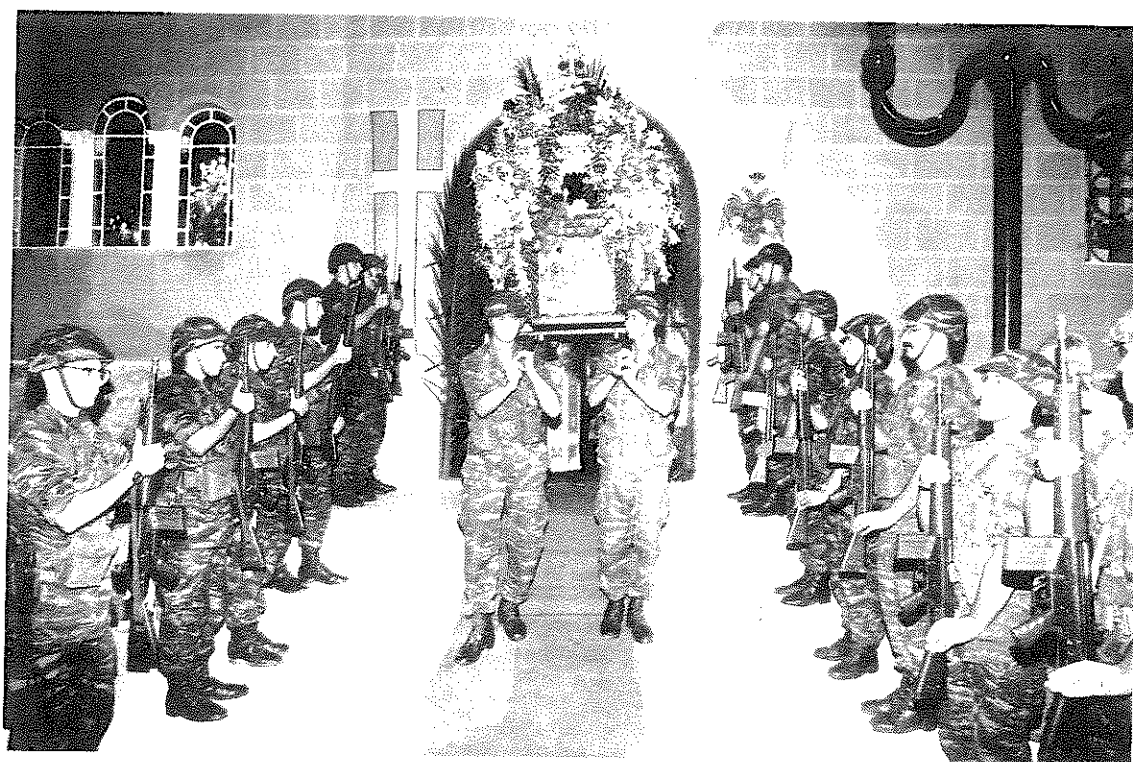
Τήν κυριώνυμον ἡμέρα τῆς ἐορτῆς προηξήρχε ὁ Σεβ. Θεσ/νίκης, ὁ ὁποῖος ἐκήρυξε καί τόν πανηγυρικό, ἀναφερθεῖς εἰς τήν Παναγία μας καί τόν μακαρισμόν τῆς ὑπό πασῶν τῶν γενεῶν.

Τήν Μεγαλόνυμον ἐορτήν τῆς Θεοτόκου ἐτίμησαν διά τῆς παρουσίας των, ὁ Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Ἡλ. Τσιντώνης, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Δημάρχου κ. Στ. Λογοθέτη, ὁ πολιτευτής τῆς Ν.Δ. κ. Ἡλ. Βουγιουκλάκης, ὁ πολιτευτής κ. Βρεττάκος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Προέδρου τῆς ΠΟ.Δ.Α. κ. Ἀντ. Σαμαρά καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀρχηγοῦ Γ.Ε.Ν. πλοίαρχος Π.Ν. κ. Δάσκος Δ/τῆς Κ.Ε. «ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ».

Ἡ ἐορτή ἀναμεταδόθηκε ἀπό τά Τηλεοπτ. Κανάλια «ΤΗΛΕ ΤΩΡΑ» & «Τ.Υ. MAGIC», καλύφθηκε δημ/κῶς ἀπό τοῦς τηλ. σταθμούς «SKY» & «BLUE SKY» καί ἔτυχε εὐμενῶν σχολίων τοῦ τοπικοῦ, ἡμερησίου καί περιοδικοῦ Τύπου.

Στήν ἐορτή τῆς προστάτιδος τοῦ Ἐθνους μας παρευρέθησαν καί ἐκπρόσωποι τῆς πολιτικῆς καί στρατιωτικῆς ἡγεσίας.

Ο έλληνικός στρατός αποδίδει τιμές στην Ύπεραγία Θεοτόκο καί Ύπέρμαχο Στρατηγό.

Κλήρος καί λαός κατά τήν λιτάνευσιν τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνας.

Κατά τήν Θ. Λειτουργία.

**ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ Ι. ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΙΣ ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ ΑΙΓΑΛΕΩ**

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος εώρτάσθη πανηγυρικῶς ἡ Θεία Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν, εἰς Ἀγ. Βαρβάρα Αἰγάλεω.

Τῇ ἀδείᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γεροντίου, ἐτέλεσε τά τοῦ ἑσπερινοῦ καί τῆς θείας λειτουργίας, ὁ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος, μεθ' ὅλου τοῦ ἱερατείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Μὲ ἀνοιξαντάρια καί πλήρη ἀγιορατικὴν λειτουργίαν καί μέ ἱκανὴν ἀρτοκλασίαν, ἡ ὁποία ἐπευλογήθη ἀπὸ τόν ἱεράρχην ἐγένετο ὁ ἑσπερινός. Ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἀρχιμ. π. Μεθόδιος Δεσποτιδῆς μέλος

τοῦ Δ.Σ. τοῦ Σωματείου «Γενικόν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», προσέφερεν τὰς πρεπούσας λειτουργικὰς του ὑπηρεσίας, ἡ δὲ λιτανευθεῖσα ἱερά εἰκὼν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, πλαισιουμένη ἀπὸ εὐσταεῖς νεάνιδες τῆς περιοχῆς καί τὴν φιλαρμονικὴ μὲντα τοῦ Λιμ. Σώματος, προσέδωσαν τὴν ἀρμόζουσαν ἐξοχὸν πανηγυρικὴν ὄψιν.

Στὸ τέλος τῆς λιτανείας ὁ ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, ἠὺχαρίστησεν ὅλους τοὺς συμμετέχοντας καί δὴ τὰς τοπικὰς Ἀρχάς, διὰ τὴν ὅλην τους συμπαράστασιν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΜΑΡΙΝΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Μέ την επιβαλλόμενη σεμνότητα καί απλότητα πραγματοποιήθηκαν τά ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναΐδριου τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης εἰς τὰ Ἀμπελάκια Σαλαμίνας τό Σάββατο 17 Ἰουλίου ἐ.ἔ.

Ὁ ἐγκαίνιασθεις Ἱερός Ναός μικρό κτίσμα τῆς μεγάλης εὐλάβειας τῆς οἰκογενείας Νικολάου καί Βασιλικῆς Μαμμῆ ἐγκαινιάσθηκε τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου ἁγίου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου ὑπό τοῦ ἀνυστάκτου Σεβ. Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εὐθυμίου ὁ ὁποῖος πρὶν ἀκριβῶς ἓνα χρόνο εἶχε τελέσει καί τά θυρανοίξια. Τό Ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς 16ης Ἰουλίου κατατεθέντων τῶν ἱερῶν μαρτυρικῶν λειψάνων ἐψάλη Μέγας Ἑσπερινός.

Ἐνῶ τό πρωΐ τοῦ Σαββάτου 17ην Ἰουλίου χοροστατοῦντος καί ἱεουργοῦντος τοῦ ἁγ. Θεσ/νίκης ἐτελέσθη Ὁρθρος καί ἡ ἀκολουθία τῶν ἐγκαινίων καί ἡ πρώτη ἀρχιερατική θεία λειτουργία συμπαραστατομένου ὑπό τῶν ἀρχ/τῶν π. Εἰρηναίου, π. Χριστοφόρου καί τῶν ἱερέων π. Ἀρσενίου καί π. Εὐαγγέλου.

Μετά τό πέρας τῆς θ. λειτουργίας ἐπραγματοποιήθη περιφορά τῆς εἰκόνος. Τοὺς ὕμνους ἀπέδωσεν ὁ χορός τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Φλεβριωτίσσης προεξαρχούσης τῆς ὁσιωτάτης Γερωντίσσης Μελάνης. Ἡ «Φ.Ο.» εὐχεται εἰς τοὺς κτήτορας τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί εἰς τόν Σεβασμιώτατον τὴν διηνεκὴ προστασίαν τῆς Μεγαλομάρτυρος Ἀγίας Μαρίνης.

Ὁ Σεβ/τος κ. Εὐθύμιος μετὰ τοῦ κλήρου κατὰ τὸν ἐγκαίνιασμόν.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἡ πανήγυρις τοῦ ἁγ. Φανουρίου Παλουκίων Σαλαμίνος εἰς τό ὁμώνυμον Μονύδριον τῆς οἰκογενείας Κοφινά ἔλαβε χώραν μέ ἐπικεφαλῆς τόν ἀρχιμ. π. Πολύκαρπον Μπεγνῆν καί μέ ἱεροψάλτες εἰς τόν δεξιόν χορόν τόν κ. Ἱ. Περδικούρην καί εἰς τόν ἀριστερόν χορόν τήν μοναχήν Χριστονύφην παισιουμένη μέ δύο μοναχάς τῆς Ἱ. Μονῆς Μουλκίου ἐν μέσω λαοῦ ὄχι μόνο Σαλαμινίων ἀλλά καί ἀλλαχοῦ.

Ἐξωθεν τῆς Μονῆς πλήθος ἄρτων ἠυλογήθησαν παρά τοῦ ἱερέως ἐν χαρά καί μεγάλη κατανύξει. Κατά τό κοινωνικόν ὠμίλησε, ὅπως πάντα, ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζῆς ἐξάρας ὄχι μόνο τήν μαρτυρικὴν προσωπικότητα τοῦ ἁγ. Φανουρίου, ἀλλά καί τήν ὁμολογία τοῦ ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ, κρατῶν τὰς χεῖρας τοῦ ἀνημμένη λαμπάδα καί τον Σταυρόν τοῦ Κυρίου.

Εἰς αὐτό τό δεῦτερον σημεῖον ἐπέμενε ὁ ομιλητής ὅτι ὅλοι μας πρέπει νά γίνωμεν ὁμολογηταί διότι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία βάλεται ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό, πού σημαίνει ἀρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων του.

Εἰς τό μνημόսουνον, ἠκούσαμεν τήν προσφιλεστάτη ἐκλειπούσα Γεωργίαν, ἡ ὁποία ἦτο θερμόν μέλος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Σαλαμίνι καί εὐτυχῶς ἡ ἀδελφή τῆς Μαρτιάνθη, ἀντικαθιστᾷ τήν ἐκλειπούσα μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας τῆς ἐπαξίως. Ἐγένετο λιτάνευσις τῆς ἁγ. εἰκόνης καί ἐπηκολούθησε νησιτίσιμος τράπεζα εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Ι. ΝΑΟΣ ΑΓ. ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ ΓΛΥΦΑΔΟΣ

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἐ.ε., ἡμέρα Παρασκευῆν, ἐπανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναός μέ ὅλην τήν βυζαντινὴν τάξιν καί μεγαλοπρέπειαν.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἐορτῆς ἐγένετο ὁ ἐσπερινός μέ ἐπικεφαλῆς τοῦ Ἀρχιερέα Εὐρίπου Ἰουστίνον καί συμπαραστάτας τὸν ἱερατικόν προϊστάμενον τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἀρχιμ. π. Ἀναστάσιον Γρυπαῖον τόν π. Καλλίνικο Μουράτογλου καί μέ δεξιόν ἱεροψάλτην τόν κ. Κυριάκον Γρυπαῖον. Ὁ κυριώνυμος ἐσπερινός εἶχε ἀνοιξαντάρια μέ ὅλην τήν ἀγιορατικὴν σειράν καί πλουσίαν ἀρτοκλασίαν ἐπευλογηθεῖσαν ἐκ τοῦ ἱερατείου καί ἐκλεκτοῦ ἐκκλησιασματος. Ἐπηκολούθησε λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης μέ ἱκανὴν διαδρομὴν πρὸς ἄκραν παραμυθίαν ὅλου τοῦ γνησίου ὀρθοδόξου πληρώματος.

Τὴν κυριώνυμον ἡμέρα ἔλαβεν χώρα ἡ θεία λειτουργία ὑπὸ τοῦ μνημονευθέντος ἱεράρχου καί ἐκλεκτοῦ ἱερατείου.

1. Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ ὡς ἄνω ἀρχιερεὺς ἐγνώρισε διὰ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ του, ὅτι θά κάνει λειτουργίες μέ τό παλαιόν ἡμερολόγιον διὰ τοὺς Ποντίους εἰς ἐκκλησίαν τινα τῆς Νικαίας.

Παρατηροῦμεν μετὰ χαρᾶς ἀγαπητὴ κ. Καλλνίκε, ὅτι αὐτό τό ὁποῖον κατηγορεῖτε καί μισεῖτε (τό παλαιόν ἐορτολόγιον) θά ἀποτελέσει γιὰ σᾶς πνευματικὴν ἀναφοράν! Βλέπετε «ἄγιε» πάτερ, ὅτι δέν πρέπει νά καταφέρεσθε κατὰ τοῦ παλαιοῦ, ἐφ' ὅσον «συλλάβατε» τὴν ἰδέαν νά βοηθήσετε τοὺς Ποντίους προσφεύγοντας εἰς τό περιφρονημένον ἀπὸ σᾶς παλαιόν ἡμερολόγιον;

2. ΑΛΒΑΝΙΑ - ΜΠΕΡΙΣΑ

Εἶναι τῷ ὄντι ἀξιοδάκρυτον τό ὅτι ὁ Ἀρχηγός τοῦ Ἀλβανικοῦ Κράτους, ὁ ἐπιλεγόμενος Μπερίσα (εἶναι φοβερότερος καί ἀπὸ τὸν Χότζα ἢ ἄλλους «φτηνοὺς» δικτακτορίσκους), ἐνεφάνησε ἐν τῷ δικαστηρίῳ πέντε ἀκραιφνεῖς Ἑλλήνας μέ τήν κατηγορίαν τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Τό δικαστήριόν του ἀποτελούμενον μέ δικαστὰς τοὺς κατεδίδεα τοῦ αὐτοῦ ποιοῦ καί φυράματος τοὺς εἰσαγγέλας εἰς ὁκτώ ἐτη κ.λ.π. φυλάκιση, ἡ δὲ δίκη ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ὡς δίκη ἐξάμβλωμα πού ἐπιφέρει ἀμεσην τήν τιμωρίαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ὄχι μόνον τῶν δικαστῶν ἀλλά καί ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀλβανικοῦ κράτους.

3. ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΕΛΛΑΔΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι μάρτυρας βλέποντας εἰς τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης αὐτὰ πού λαμβάνουν χώραν μετὰ τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας καί ἱερωνυμικῶν Μητροπολιτῶν. Ἀσχέτως πνευματικῆς τοποθετήσεως ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, τὰ γεγνότα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ εἶναι θλιβερά, διότι ὁ μέσος Ἑλληνας μέ ὄχι σταθεράς χριστιανικὰς ἀρχάς, φεύγει ἀπὸ τοὺς Ἱ. Ναοὺς τοῦ Θεοῦ, μέ τὴν πρόφασιν, «νά τί κάνουν οἱ παπάδες».

Ἄς παρακαλέσωμεν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας τὸν Κύριον νά δώσῃ «πέρας» εἰς αὐτὰ τὰ «ὀρώμενα» διὰ νά ἐπανέλθῃ ἡ αἰμάσουσα. Ἐκκλησία εἰς γνησίας ὀρθοδόξους βάσεις. Τό παλαιόν ἡμερολόγιον τοὺς καλεῖ εἰς τοὺς κόλπους του.

4. Ο ΠΑΠΑΣ

Δέν κομίζομεν γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ἐάν διά πολ-
λοστήν φοράν ἐκφράσουμε ὅτι αὐτό τό φοβερόν
θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, κατά τόν ὅσιον Κοσμάν
τόν Αἰτωλόν, εἶναι ἡ ἐκπροσώπησις τοῦ Σατανᾶ
μέσα εἰς τόν χριστιανικόν κόσμον. Πολλοί δυστυ-
χῶς δέν τά «βλέπουν», ἀλλά ἡμεῖς εὐρισκόμενοι
μέσα εἰς τήν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, χάριτι
Θεοῦ, εἶναι φοβερός καί ἐπικίνδυνος διά τήν χρι-
στιανικήν πίστιν.

Εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομε ὀρισμένα τινα τά
ὅποια μᾶς προσεκόμισαν ἡ ἐρίτιμος καί φιλακόλου-
θός κ. Σωσάνα, ὅπερ εὐχαρίστως πράτομεν.

Τό δημοσιευθέν πάλαι ποτέ ἅγιον φῶς τό ὅποιον
βγαίνει ἀπό τόν Πανάγιον Τάφον, ὀρισμένοι ἐξ
ἡμῶν τό ἔχομεν διαβάσει καί τό γνωρίζομεν, ἀλλά
αὐτή ἡ πληρεστέρα ἐκδοσίς του, ἀξίζει τόν κόπον
νά ἀναδημοσιευθῇ καί εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πλεῖστοι
τῶν χριστιανῶν, ψυχικῶς θά ὠφεληθοῦν.

Ἐπίσης μᾶς προσεφέρθη ἀπό τήν ἐν λόγῳ
κυρίαν, τρία ἀποσπάσματα: α) τά «καλλυντικά» τῆς
ψυχῆς, β) βλέπε τό καλό καί γ) ὁ Λόρδος Βύρων καί
ἡ Ἁγία Γραφή, ἔχουν τό καθένα τους ἰδιαίτερον ἐν-
διαφέρον καί εἶναι καλόν δι' ὅλους μας νά τα προ-
σέξομε.

Ὁρθόδοξον Ἐντυπον

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΦΩΣ

Κάτω στά Ἱεροσόλυμα στόν Πανάγιον τοῦ Χρι-
στοῦ Τάφον κατά τήν Μεγάλην τοῦ Πάσχα Ἑορτήν
βγαίνει τό Ἅγιον Φῶς. Εἶναι ἓνα συνεχιζόμενον
θαῦμα πρός ἔλεγχον τῶν ἀπίστων, ἀλλά καί τῶν
ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἀπό τήν Μεγάλη Παρασκευή ἐλέγχεται καί
σφραγίζεται ὁ Πανάγιος Τάφος. Τό πρῶτόν τοῦ Μεγά-
λου Σαββάτου συγκεντρώνονται οἱ Προσκυνηταί
εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Κρατοῦν
ὅλοι στά χέρια 33 κεριά λευκά, ὅσα εἶναι τά χρόνια
πού ἐζησε ὁ Χριστός στήν Γῆ.

Κατά τίς 12 τό μεσημέρι ἐρχονται γιά τό Ἅγιο
Φῶς ὁ Πατριάρχης, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, οἱ Ἐκκλη-
σιαστικοί Ἀρχοντες τῶν Ἀρμενίων, Κοπτῶν,
Συρίων. Σέ λίγο βγαίνουν 12 ἄτομα ἀπό τό Ἅγιο
Βῆμα μέ Λάβαρα. Πρίν μεταβοῦν στό Ἅγιο Κου-
βούκλιο Ἀρχιερεῖς, Κληρικοί ψάλλουν «Φῶς ἱλα-
ρόν, ἁγίας δόξης...»

Ἡ πομπή ξεκινάει μέ ἐπικεφαλῆς 2 Διακόνους
πού κρατοῦν ἀπό ἓνα Πυρσόν. Ἀπό τοὺς Πυρσοὺς
θά μεταδοθῇ τό Ἅγιον Φῶς στοὺς πιστοὺς. Ἡ
πομπή γυρίζει 3 φορές γύρω γύρω ἀπό τό Ἱερόν

Πολλές φορές ἀναγράφεται ὅτι αὐτός ἐκφράζει
τό 666, ἰδιαιτέρως διά τήν ἐποχήν μας καί ἴσως ὁ
Πανάγαθος Θεός ἀργά ἢ γρήγορα ἀποκαλύψει τά
ἐγκλήματά του. Βέβαια γνωρίζετε ὅτι πίσω ἀπό τήν
Βαλκανικήν κρίση βρίσκεται ὡς πρῶτος ἐγκλημα-
τίας, ἐπικεφαλῆς τῶν ΟΥΣΤΑΖΙ πού ὡς ἔργον ἔχουν
τόν εἰδεχθῆ πόλεμον καί ἐξαφάνιση τῆς Ὁρθοδο-
ξίας.

Κουβούκλιον, ἐνῶ οἱ χοροὶ τῶν Ψαλτῶν ψάλλουν
χαρμόсуна «Τήν Ἀνάστασιν Σου Χριστέ Σωτήρ,
ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς...» Ὁ Πατριάρχης
βγάζει τήν πολυτελεῆ Σάκκον του, τά χρυσοκέντητα
μανίκια, τήν Μήτηρ ἀπό τό κεφάλι. Μένει μόνον μέ
ἓνα λευκό στιχάριον, τό ἐπιτραχήλιον καί τήν
ζώνην. Τοῦ γίνεται σωματική ἐρευνα μήπως ἔχει
μαζί του κάτι μέ τό ὅποιον νά ἀνάψῃ φῶς.

Κατόπιν ὁ Πατριάρχης παίρνει τοὺς 2 Πυρσοὺς
καί εἰσέρχεται στό Ἱερόν Κουβούκλιον τοῦ Πανα-
γίου Τάφου. Ἐκεῖ γονατιστός προσεύχεται θερμά,
ὠρισμένη προσευχή, συγκινητική, κατάλληλη διά
τήν περίπτωσιν. Κανδήλια καί φῶτα εἶναι ὅλα ἀνε-
ξαιρέτως σβυστά.

Στόν Ναό ὅλοι σιωποῦν, ἐπικρατεῖ νεκρική σιγή,
ὅποτε ξαφνικά ἀκούεται: «Τό Ἅγιον Φῶς, τό Ἅγιον
Φῶς». Ἀμέσως ὁ Πατριάρχης ἐξέρχεται καί μέ τοὺς
2 Πυρσοὺς μεταδίδει τό Ἅγιον Φῶς στοὺς Ὁρθο-
δόξους καί στόν Ἀρμένιο Πατριάρχη. Οἱ Κώδωνες
χτυποῦν χαρμόсуна... Ἀρχίζει ἡ Θεία Λειτουργία.

Τό Ἅγιον Φῶς ἐπὶ μερικά λεπτά τῆς ὥρας δέν
καίει. Τό ἀκουμποῦν μέ εὐλάβεια στό πρόσωπο,
στά χέρια χωρίς νά καίωvται. Τό Ἅγιον Φῶς ἐρχεται
σάν μιά μικρή, λαμπρά καί καταπληκτική νεφέλη
ἐπάνω σέ ὁλόκληρον τόν Πανάγιον Τάφον. Μερι-
κές φορές τό Ἅγιον Φῶς καθώς ἐρχεται γίνεται
ὀρατό καί στοὺς εὐρισκόμενους μέσα στόν Ναό.

Τό Ἅγιον Φῶς βγαίνει μόνον στοὺς Ὁρθοδό-
ξους. Τό ἔτος 1579 οἱ Ἀρμένιοι ἐνήργησαν μέσω
τοῦ Τούρκου Διοικητοῦ τῶν Ἱεροσολύμων διά νά
βγάλουν αὐτοὶ τό Ἅγιον Φῶς. Τόν Πατριάρχη καί
τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς τοὺς ἐβγάλαν ἔξω
καί ἐκλείδωσαν τόν Ναό. Στήν ἐξώπορτα τοῦ ναοῦ
φρουρός ἦταν ὁ Μωαμεθανός Ἐμίρης Τούνομ.
Ἐξ ἀπό τόν Ναό ὁ Πατριάρχης καί οἱ Ὁρθόδοξοι
Χριστιανοὶ προσηύχοντο γονατισμένοι καί κλαίον-
τες. Ὁ Πατριάρχης στεκόταν ἀκριβῶς μπροστά
στήν μαρμαρένια κολῶνα τῆς Πύλης.

Ὅταν ἦρθε ἡ ἱερή στιγμή, μία βουή ἀκούστηκε
μέσα στόν Ναό, ἡ μαρμαρένια κολῶνα σχίσθηκε

καί ἀπό ἐκεῖ ξεχύθηκε τό "Ἅγιον Φῶς. Ἀμέσως ὁ Πατριάρχης ἀπλώσε τό χέρι του, ἀναψε μέ εὐλάβεια τά κηρία του καί μετέδωσε τό "Ἅγιον Φῶς στούς πιστούς. Ὅλοι τότε μέ μιά φωνή ἐψάλλαν: «Τίς Θεός μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν...», ἐνῶ οἱ Ἀρμένιοι μάταια περίμεναν νά βγῇ σ' αὐτούς τό "Ἅγιον Φῶς. Ὁ Μωαμεθανός, φρουρός Ἑμίρης σάν εἶδε τό θαῦμα ἐπίστεψε στόν Χριστό καί ἐφώναξε δυνατά: «Μία Πίστις ὑπάρχει, ἡ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» καί ἀμέσως ἀνοιξε τήν κλειδωμένη πόρτα τοῦ Ναοῦ διαλαλώντας τό θαῦμα.

Τήν ὁμολογίαν τοῦ φρουροῦ σάν ἀκουσαν οἱ Τοῦρκοι τόν ἔκαψαν ζωντανόν μπροστά στήν Ἁγία Πύλη ὡς Χριστιανόν. Τό λείψανόν του βρίσκεται στό ἐκεῖ Μοναστήρι τῆς Μεγάλης Παναγίας. Ἡ σχισμένη Κολώνα φαίνεται καί σήμερα. Οἱ Ἀρμένιοι ζήτησαν συγγνώμη ἀπό τόν Πατριάρχη, ὁ δέ Σουλτάνος ἐξέδωσε φερμάνι νά παίρνη τό "Ἅγιον Φῶς πάντοτε ὁ Πατριάρχης μας.

Τό "Ἅγιον Φῶς εἶναι Φῶς καί Ἀλήθεια Χριστοῦ, διαφορετικά οἱ Αἵρετικοί καί οἱ ἐχθροί τῆς Πίστewος θά εἶχαν ἰσχυρότερον ὄπλο κατά τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ - ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τό ὄρος Σινᾶ ἔχει 2 κορυφές. Ἡ μία λέγεται «ὄρος Ἀγίας Αἰκατερίνης» καί ἡ ἄλλη εἶναι τό ὄρος Σινᾶ ὅπου ὁ Θεός παρέδωσε στόν Μωϋσῆ τίς 10 Ἑντολές.

Κάτω ἀπό τό "Ἅγιον Βῆμα τοῦ Ναοῦ ὑπάρχει τό Λεῖψανον τῆς Ἀγίας καί σέ ξεχωριστή Λειψανοθήκη ὑπάρχουν: τεμάχιον κάρas τῆς, παλάμη τοῦ χεριοῦ τῆς μέ τά δάχτυλά τῆς στολισμένα μέ δακτυλίδια. Ἐνα ἀπό τά δακτυλίδια τῆς τό ἐχάρισε σέ ὄραμα ἡ Παναγία ὅταν ἡ Ἁγία ἤρθε στήν Πίστι τοῦ Χριστοῦ, διότι ἡ Πάνσοφος Ἀγία Αἰκατερίνη ἦταν πρῶτα εἰδωλολάτρισσα.

Μέσα στό "Ἅγιο Βῆμα στήν ὀροφή ὑπάρχει τό ἀρχαιότερο ψηφιδωτό (6ος αἰών). Εἶναι τό καλλίτερο σέ τέχνη καί ὁμορφιά. Παριστάνει τήν Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ. Δίπλα στό "Ἅγιο Βῆμα ὑπάρχει το Παρεκκλησιον τῆς Ἀγίας Βάτου. Εἶναι ἡ Ρίζα τῆς Βάτου, τά δροσερά κλωνάρια τῆς βγαίνουν ἐξω στήν αὐλή. Αὐτήν τήν Βάτον εἶδε ὁ Μωϋσῆς ὅτι ἐφλέγετο καί δέν ἐκαίετο (συμβολίζει τήν Παναγίαν πού δέχθηκε στήν κοιλιά τῆς τό πῦρ τῆς Θεότητος, τόν Χριστόν χωρίς νά καῖ). Ὁ Θεός εἶπε στόν Μωϋσῆ: Βγάλε τά παπούτσια σου, ὁ τόπος αὐτός εἶναι ἱερός. Καί σήμερα οἱ πιστοί πρὶν εἰσελθεῖν βγάλουν τά παπούτσια τους καί προσκυνοῦν τήν Ἀγίαν Βάτον. Ἡ Βάτος αὐτή εἶναι ὁ μοναδικός στό εἶδος του θάμνος.

Σέ πολλά πετρώματα τοῦ ὄρους Σινᾶ εἶναι φανερά ζωγραφισμένη ἀπό φυσικοῦ τῆς ἡ Βάτος. Ἄν σπάσουμε τό πέτρωμα πάλιν ἀντικρύζουμε Βάτον. Ἀριστερά τῆς Ἀγίας Βάτου στήν αὐλή

ὑπάρχει τό Πηγάδι τοῦ Μωϋσέως, τό νερό του εἶναι ἁγίασμα. Σ' αὐτό τό πηγάδι ἐπότιζε ὁ Μωϋσῆς τά πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του Ἰσθόρ.

Τό ὄρος Σινᾶ ἔχει ὕψος 2.450 μέτρα καί σκαλοπάτια 3.750.

ΒΛΕΠΕ ΤΟ ΚΑΛΟ

— Προσπάθησε νά μή ἐξογκῶνης τά σφάλματα τῶν ἄλλων. Νά μή σέ χαρακτηρίζη ἡ τακτική τοῦ γελοιογράφου, πού ἐξογκῶνει κάτι γιά νά τό σατυρίση. Νά σέ διακρίνη ἡ εὐγένεια τοῦ ζωγράφου, πού διορθώνει κάτι γιά νά τό ὁμορφῇ.

— Μή ἀσχολεῖσαι μόνο μέ τό κακό, πού βλέπεις εὐκολα γύρω σου. Προσπάθησε νά ἀνακαλύπτῃς τήν ἀρετή, πού εἶναι συνήθως κρυμμένη. Νά εἶσαι ἐξερευνητής τῶν μαργαριταριῶν τῆς ἀρετῆς στόν ἀπέραντο ὠκεανό τῶν ἀνθρώπων καί ὄχι ρακοσυλλέκτης τῆς κακίας στό σκουπιδοτενεκέ τῆς ἀνθρώπινης ἀθλιότητος.

Ὁ Λόρδος Βύρων καί ἡ Ἀγ. Γραφή

Μετά τόν θάνατον αὐτοῦ τοῦ ἀστάτου ἀλλά μεγαλοφυοῦς καί βαθειά αἰσθηματικοῦ ποιητή, βρέθηκαν οἱ παρά κάτω λέξεις γραμμένες ἀπό τόν ἴδιο στήν ἀγ. Γραφή του.

«Στό βιβλίο αὐτό, τό ἀγιώτερο, πού ὑπάρχει, κρύβεται τό μυστικό τῶν μυστικῶν. Ὡ! πόσο εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ θνητοί ἐκεῖνοι, πού ὁ Θεός τούς ἔδωσε τή χάρη νά ἀκούουν τά λόγια τοῦ βιβλίου τούτου, νά τά μελετοῦν, νά προσεύχωνται καί νά τά δέχωνται μέ σεβασμό.

Εὐτυχισμένοι καί μακάριοι ἐκεῖνοι, πού μποροῦν ν' ἀνοίγουν τήν «Πύλη» καί νά μπαίνουν στήν «στενή καί θλιμμένη ὁδό».

Τά καλλυντικά τῆς ψυχῆς

Ἐνας διάσημος ξένος ἱεροκήρυξ συνιστοῦσε στίς νεαρές χριστιανές πού βρισκόταν ἀνάμεσα στό ἀκροατήριό του, νά χρησιμοποιοῦν τά ἐξῆς καλλυντικά γιά νά εἶναι πραγματικά ὡραίες:

Γιά τά μάτια: τήν ἀγνότητα

Γιά τά χεῖλη: τήν ἀλήθεια

Γιά τό στήθος: τήν ἀγάπη

Γιά τά χέρια καί τά πόδια: τήν ἀκούραστη φιλανθρωπία.

Μ' αὐτά τά «καλλυντικά» κι οἱ σημερινές ἅγιες, ἄρρεσαν στόν Νυμφίο Χριστό.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ὁ συνεργάτης, Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἐκλεκτὸς φίλος ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος, μᾶς προσεκόμισε πρὸς δημοσίευσιν, τὰ ἐγκώμια τῆς Θεοτόκου, ὅπερ εὐχαρίστως πρᾶτομεν.

Ἐχει γίνεи κοινὴ συνειδησις, τὰ ἐμπνευσμένα αὐτὰ ἐγκώμια νὰ ψάλλωνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Μεγάλον μέρος αὐτῶν τῶν ἐγκωμίων «ἀναγράφεται» μέ τὴν ἀρχαίαν «στίξιν» τοῦ κειμένου.

ΠΡΩΤΗ ΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Ἀγνή ἐν τάφῳ/κατετέθης βαβαί/ἡ Θεὸν ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα/καὶ κυήσασα ἀφράστως ἐπὶ γῆς.

Ἀπορεὶ καὶ φύσις / καὶ πληθὺς νοερά / τό ἐν σοί, / Παρθενομῆτορ, μυστήριον / τῆς ἐνδόξου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ζῶσα ἐν ὑψίστοις / ἀληθῶς Μαριάμ / ὑπὲρ πάντων πρεσβευτῆς ἡμῶν γέγονας / ἀξιῶσαι εὐφροσύνης ἀληθοῦς.

Ἡ λαμπὰς ἡ θεία / τοῦ ἀρρήτου φωτός / φρυκτωροῦσα οὐρανόθεν τοὺς δούλους σου / μή ἐλλείπης Ἀγαθὴ τοὺς ἐπὶ γῆς.

Θρόνος τοῦ Ὑψίστου / γενομένη Ἀγνή / ἀπὸ γῆς πρὸς Οὐρανὸν μεταβέβηκας / μεταστᾶσα εἰς αἰώνιον ζωὴν.

Λόγος τοῦ Ὑψίστου / ὁ ἀρρήτως τεχθεὶς / ὑπὸ σοῦ, Θεοκυητορ, μετέστησεν / ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν.

Μαριάμ πῶς θνήσκεις / πῶς τῷ τάφῳ οἰκεῖς / τῆς ζωῆς τὸν χορηγὸν ἡ γεννήσασα / τὸν νεκροὺς ἐξανάστησαντα φθορᾶς;

Πύλη σωτηρίας / ἐγεννήθης ἡμῖν / ἀρχηγὸς τῆς νοητῆς ἀναπλάσεως / κἂν ὑπείκης τῇ τῆς φύσεως φθορᾷ.

Τάφος μὲν καλύπτει / τό σὸν σκῆνος, Ἀγνή / τὴν δὲ θεῖαν σου ψυχὴν χειριζόμενος / ὁ Υἱός σου ἀγκαλίζεται λαμπρῶς.

Ὑμνοὶς οὐρανίοις / ἐμελῶδουν Σεμνὴ / τὴν τριήμερον ταφὴν σου οἱ ἄγγελοι / καὶ τὴν δόξαν ἐμεγάλυνον τὴν σὴν.

Ὡ θαυμάτων ξένων / ὧ πραγμάτων καινῶν / ἡ πνοὴ μου τὸν δοτῆρα κυήσασα / ἀπνους κεῖται καὶ κηδεύεται νεκρά.

Δόξα

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε / σέ τὸν πάντων Θεὸν / σὺν Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι / καὶ δοξάζομεν οἱ πάντες εὐσεβῶς.

Καὶ νῦν

Μακαρίζομέν σε / Θεοτόκε Ἀγνή / καὶ τιμῶμεν τὴν ἁγίαν σου Κοίμησιν / καὶ τὴν ὑψωσιν ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.

Ἡ Ἀγνή ἐν τάφῳ / κατετέθης βαβαί / ἡ Θεὸν ἐν τῇ γαστρὶ σου χωρήσασα / καὶ κυήσασα ἀφράστως ἐπὶ γῆς.

Συναπτὴ μικρά καὶ ἐκφώνησις

Ὅτι ἡυλόγηταί σου τό ὄνομα καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΑΣΙΣ

Ἀξιόν ἐστι / μεγαλύνειν σε τὴν Θεοδόχον / τὴν τῶν ἀρετῶν ταμεῖον ὑπάρξασαν / καὶ χαρίτων ἀπασῶν τῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθα οἱ χοροὶ / Ἀποστόλων τε καὶ τῶν Ἀγγέλων / ἴσταντο κυκλοῦντες ἐν ἁσμασι / παριστάμεθα, Παρθένε, καὶ ἡμεῖς.

Ἰθύνον ἡμᾶς / πρὸς λιμένας σωτηρίους, Κόρη / τοὺς χειμαζομένους ἐν κλύδωνι / ψυχοφθόρων παραπτώσεων δεινῷ.

Κλίμαξ πρὸς Θεόν / ὁ σὸς τάφος, Παναγία, πέλει / ἄγουσα τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε / καὶ τιμώντάς σου τὴν Κοίμησιν ὁσιπῶς.

Λόγος τοῦ Πατρὸς / ἐπεσκήνωσεν ἐν σοι, Παρθένε / καὶ πρὸς οὐρανόν σὺ μετήγαγες / τοὺς τὴν κύησιν δοξάζοντας τὴν σὴν.

Μέτοχοι ζωῆς / τῆς ἀφθάρτου τε καὶ αἰδίου / τῷ σῷ τόκῳ πάντες γεγόναμεν / δι' ὃ ἄδομεν τό χαῖρε σοι Σεμνὴ.

Ρήτορες δεινοί / οὐδέ ἄγγελοι, Παρθενομῆτορ / σθένουσιν ἀξίως ὑμνήσαι σε / τὴν ὑπέρτιμον Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ὑμνοὺς καὶ ᾠδὰς / ἐξοδίους, ὥσπερ μύρα / Κόρη, ἐπικηδεῖά σοι προσφέροντες / ἐξαιτούμεθα πταισμάτων ἰλασμόν.

Φόβῳ καὶ χαρᾷ / καὶ ἡμεῖς, ὥσπερ ἐκεῖνοι τότε / πάρεσμεν τῷ τάφῳ σου, Ἀχραντε, / ἐκπληττόμενοι τὴν Κοίμησιν τὴν σὴν.

Ψάλλοντες τὸν σὸν / τόκον, Ἀσπιλε Παρθενομῆτορ / ἀνυμνολογοῦμεν γεραίροντες / σέ τὸν ἔμψυχον ναὸν τὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὡσπερ οἱ νεκροὶ / διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται, Κόρη / οὕτω καὶ ἡμᾶς ζωοποιήσον / νεκρωθέντας πλημμελήμασι πολλοῖς.

Δόξα
Δόξαν τῷ Πατρὶ / σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Παναγίῳ / Πνεύματι,
προσάγομεν εὐσεβῶς, τῇ Τριάδι τῇ ἁγίᾳ καὶ σεπτῇ.

Καὶ νῦν
Ἄσμασι πιστοὶ / ὀρθοδόξοις τε καὶ εὐπροσδέκτοις /
πάντες ἀνυμνήσωμεν σήμερον / τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ
δουλοπρεπῶς.

Ἄξιον ἔστι / μεγαλύνειν σε τὴν Θεοδόχον / τὴν τῶν ἀρε-
τῶν ταμεῖον ὑπάρξασαν / καὶ χαρίτων ἀπασῶν τῶν τοῦ
Θεοῦ.

Συναπτὴ μικρά καὶ ἐκφώνησις
Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερου-
βεὶμ ἐπαναπαυόμενος καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεί, καὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΤΡΙΤΗ ΣΤΑΣΙΣ

Αἱ γεναὶ πᾶσαι / ὕμνον τῇ ταφῇ σου / προσφέρουσι Παρθέ-
νε.

Ἐν οὐρανῷ ἑστάναι / νομίζομεν, Παρθένε / ἑστῶτες τῷ
Ναῷ σου.

Λύτρωσιν παράσχου / Παρθένε Θεοτόκε / τοῖς σέ ὕμνολο-
γοῦσιν.

Ξένον τόκον εἶδον / οἱ σέ ὕμνολογοῦντες / ὡς μόνην Θεο-
τόκον.

Ὁ τάφος σου κηρύττει, / Παρθένε, τὴν ταφὴν σου / καὶ τὴν
μετάστασίν σου.

Ρητόρων πολυφθόγγων / σοφίαν ἐτροπώσω / τῇ σὴ κυοφο-
ρίᾳ.

Φυλαὶ λοιπαὶ καὶ γλώσσαι / τὸν τάφον σου κυκλοῦσι / σέ
ἀνυμνολογοῦντες.

Ἐρραναν τὸν Τάφον / μύροις τὸ Σὸν Σκῆνος / κηδεύσα-
ντες, Παρθένε.

Δόξα
Ὡ Τριάς ἁγία / Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Πνεῦμα / τοὺς λατρευτάς
σου σώσον.

Καὶ νῦν
Ὡ Παναγία Μητερ / σκέπε καὶ φρούρει πάντας / τοὺς ἐπὶ
σέ θαρροῦντας.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι / ὕμνον τῇ ταφῇ σου / προσφέρουσι Παρ-
θένε.

Εὐλογητὴ εἶ Δέσποινα, σκέπε, φρούρει τοὺς σέ ὕμνολο-
γοῦντας.
Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὁρῶν σε, ἐν νεκροῖς
λογισθεῖσαν, τὸν σωτῆρα τῶν βροτῶν

Μαριάμ τετοκυῖαν, τὸν σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγείραντα,
καὶ ἐξ ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὴ εἶ Πάναγνε, τήρει πάντας ἡμᾶς ἀκατακρίτους.
Τί θρηνεῖτε συμπαθῶς, ὦ γυναῖκα, ἐπ' ἐμοὶ θνήσκειν
μελλούσῃ, ἡ Παρθένος τερπομένη ἔλεγε, πρὸς τὰς
γεῖτονas θρηνολογούσας· παύσασθε ὑμεῖς τοῦ θρήνου,
καὶ ἤσθητε· καὶ θανοῦσα γάρ ὑμῶν οὐκ ἀφίσταμαι.

Εὐλογητὴ εἶ, Ἀχραντε, σῶζε πάντας ἡμᾶς ἀναμαρτήτους.
Λίαν ταχὺ πρὸς σε, Κόρη, ἔδραμον οἱ Ἀπόστολοι
θρηνολογοῦντες, μεταστῆναι πρὸς τὰ ἄνω μέλλουσαν,
καὶ εἶπον, θρήνου νῦν καιρὸς, τό πάθος πῶς οἴσομεν,
ὀρφανίας τῆς σῆς, ὦ Παναμώμητε;

Εὐλογητὴ εἶ, Πάνσεμνε, δίδου πᾶσιν ἡμῖν τὴν σωτηρίαν.
Μυροφόρων, Παρθένε, τάξιν ἀναλαβόντες, πρὸς τό
μνημᾶ σου ὕμνους ἐξοδίους προσκομίζομεν, ἀνυμνοῦ-
ντές σε, Κόρη, τὴν μετὰ νεκρῶν λογισθεῖσαν ὡς ἀνθρω-
πον, ὡς
Θεοῦ δέ μεταστᾶσαν γεννήτριαν.

Δόξα
Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Υἱόν τε, καὶ τό
ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, σὺν τοῖς
Σεραφεῖμ, κρίζοντες τό ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ Κύριε.

Καὶ νῦν
Ζωοδότῃν τεκοῦσα, ἁμαρτίας, Παρθένε, τὸν Ἀδὰμ ἐλυ-
τρώσω· χαρμονὴν δέ τῇ Εὐᾷ ἀντί λύτης παρέσχες, ρεύσα-
ντα ζωῆς, ἴθυνε πρὸς ταύτην δέ, ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς Θεὸς
καὶ ἄνθρωπος.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΑΠΕΙΛΗ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τήν 15ην Ιουλίου 1994, είδε τό φῶς τῆς δημοσιότητας, ἄρθρον τοῦ πρώην Βουλευτοῦ Νικολ. Ψαρουδάκη, καί ἐπειδή τοῦτο τό ἄρθρον ἐνεποίησεν ἰδιαίτεράν ἐντύπωσιν εἰς ὅλο τό πλήρωμα τῆς

Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας, τό ἀναδημοσιεύομεν, ἐπειδή αἱ ἀπόψεις τοῦ γράφοντος εἶναι κατά μᾶλλον καί ἥττον σύμφωνοι γιά τήν φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας.

1. Ἀπαράδεκτο Πατριαρχικό Μήνυμα. Ἀφορμή γιά τό κείμενο τοῦτο παίρνομε ἀπό τίς ἐκδηλώσεις στήν κηδεία τοῦ Μάνου Χατζηδάκη, γνωστοῦ ὁμοφυλόφιλου καί κυρίως ἀπό τό συλλυπητήριο μήνυμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Παναγιώτατου κ. Βαρθολομαίου, πού, ὅλα αὐτά, τά θεωροῦμε ἀπαράδεκτα καί ὑποπτα!

Ὁ Παναγιώτατος κ. Βαρθολομαῖος ἀπέστειλε γιά τόν θάνατο τοῦ Μάνου Χατζηδάκη συλλυπητήριο μήνυμα στόν Ὑπουργό Πολιτισμοῦ - ἐθνική ἀπώλεια θεωρήθηκε ὁ θάνατός του! - στό ὁποῖο μεταξύ ἄλλων διαβάζουμε καί τά ἐξῆς κωμικά καί ἐπιζήμια:

«Κύπτοντες τόν αὐχένα καί κρύπτοντες τό πρόσωπο πρό τῶν ἀνεξιχνίαστων βουλῶν τοῦ Ὑψίστου, συμμετέχομεν μετά συνοχῆς καρδίας εἰς τό γενικό πένθος γιά τήν ἐκδημίαν τοῦ μεγάλου καλλιτέχνου, δεόμενοι ὑπέρ τοῦ μεταστάντος δούλου Του... Ὁ Χατζηδάκης συνέβαλε διά τῆς διεθνούς γλώσσης τῆς μουσικῆς εἰς τήν ἀνάτασιν τῶν ἀκροατῶν του καί ὠδήγησεν ἀναριθμήτους ἀνθρώπους εἰς τήν σφαῖραν τοῦ ὠραίου καί τοῦ εὐγενοῦς, πλησίον τοῦ Θρόνου τοῦ Ὑψηλοῦ Θεοῦ...»! («Καθημερινή» τῆς 18.6.94).

Ἐπιτρέψτε μας, Παναγιώτατε, νά ρωτήσουμε: Τί εἶναι αὐτά πού γράφετε; Τί νόημα ἔχουν ἐδῶ τά περὶ «ἀνεξιχνίαστων βουλῶν τοῦ Ὑψίστου», ὅταν ἡ πορεία γιά κάθε ἀνθρώπο εἶναι γνωστή: «Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ τοῦτο κρίσις» (Ἐβρ. 9, 27); Μήπως θάπρεπε ὁ Μάνος Χατζηδάκης νά ἀρπαγεῖ ἐν ζωῇ εἰς τόν οὐρανόν, διά νά μεταφέρει ἐκεῖ τά τραγούδια του καί τήν κιναιδίά του; Γιατί, Παναγιώτατε, τόση συντριβή καί συνοχή καρδίας γιά τόν θάνατο ἑνός ἀνθρώπου, πού οἴκτου μᾶλλον, παρά θαυμασμοῦ, εἶναι ἄξιος;

Κάνετε μήπως ἔτσι γιά κάθε ἀνθρώπο πού πεθαίνει, ὅπως πρέπει νά κάνετε, ὡς λειτουργός τοῦ Θεοῦ, πού δέν εἶναι προσωπολήπτης; Ὁ Μάνος Χατζηδάκης, λέτε, μέ τήν μουσική του ὠδηγοῦσε τοὺς ἀνθρώπους «πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψηλοῦ Θεοῦ»! Κι ἐμεῖς σᾶς ρωτᾶμε: Μέ τήν ζωή του,

ὡς ὁμοφυλόφιλος, πού τοὺς ὠδηγοῦσε; Αὐτό δέν λέει τίποτα γιά σᾶς, πού ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας, βλέπετε τά πάντα ὑπό τό πρίσμα τῆς αἰωνιότητος κι' ὄχι τῆς ματαιότητος τῶν ἐγκοσμίων; Ἀπό βρώμικο ποτήρι Παναγιώτατε, δέν βγαίνει καθαρό νερό! Λέτε νά πιάστηκε κορόϊδο ὁ Διάβολος καί δουλεύει μέ ζημιά, ἀφοῦ κερδίζει ἕναν, (τόν καλλιτέχνη) καί χάνει ὅλους ἐκείνους πού μέσω αὐτοῦ «ὠδηγοῦνται στό Θρόνο τοῦ Θεοῦ»; Ἀλλά, ἂν ἕνας τέτοιος καλλιτέχνης μπορεῖ νά κάνει τό ἔργο πού λέτε, τότε τί χρειαζόμαστε ἐσᾶς τοὺς Κληρικούς πού, τίς περισσότερες φορές, οὔτε τί λέτε, οὔτε τί κάνετε, ξέρετε καί μάλιστα ὅπως σᾶς κατηγορεῖ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ: «Κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων: «Ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν» (Ματθ. 23, 14)! Νά ἐπιστρατεύσουμε μερικούς «ἐρωτικούς» τύπου Μάνου Χατζηδάκη, μέ λεπτές εὐαισθησίες καί γλυκειά φωνή καί τό πρόβλημα τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου λύθηκε!...

2. Τί εἶναι ἡ ὁμοφυλοφιλία καί ποιά ἡ πραγματική αἰτία τῆς; Τό Λεξικό μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι «γενετήσια διαστροφή, πού ἐκδηλώνεται ὡς ἐπιθυμία γιά ἔρωτα μέ ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου». Πρόκειται δηλαδή γιά διαστροφή τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου, ἀνατροπή τῆς φυσικῆς σχέσης τῶν δύο φύλων, ὅπως τήν ἔχει καθορίσει ὁ Δημιουργός! Στή Γένεση διαβάζομε: «Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἀνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν καί θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καί εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός λέγων: Αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν» (Γεν. 1, 27-28). Λόγια ἀπλά, ἀληθινά, ἀμετακίνητα! Δυό γένη, δημιούργησε ὁ Θεός, ὄχι τρία! Ἀποστολή τῶν δύο φύλων ἡ παιδοποιία. Ἐρχεται λοιπόν ἡ διαστροφή, καταργεῖ τά δύο φύλα καί ματαιώνει τήν παιδοποιία! Τίνος ἔργο μπορεῖ νά εἶναι αὕτη ἡ καταστροφή ἐκτός τοῦ Διαβόλου, τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, Θεοῦ καί ἀνθρώπου;! Γιατί ὅμως ὁ Θεός ἐπέτρεψε στόν Διάβολο νά κάμει αὐτό τό κακό στόν ἀνθρώπο;

Μήπως φταίμε γι' αυτό έμεις οι άνθρωποι; Τήν απάντηση, τήν δίδει ο Παύλος πού γράφει:

«Ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἔρχεται ἀπό τόν οὐρανό, τιμωρία στήν ἀσέβεια καί τήν κακία τῶν ἀνθρώπων, πού ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς κακίας τους καταπατοῦν τήν ἀλήθεια πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός τοὺς ἀποκάλυψε... ὥστε γιά τόν λόγο αὐτό οἱ ἄνθρωποι νά ναι ἀναπολόγητοι. Γιατί ἐνῶ γνώρισαν τόν Θεό, δέν τόν τίμησαν σάν Θεό, οὔτε τόν εὐχαρίστησαν σάν δημιουργό τους, ἀλλά πέσανε σέ μάταιες σκέψεις καί σκοτίστηκε ἡ ἀπερίσκεπτη ψυχὴ τους. Νομίζοντας πώς εἶναι σοφοί, ἀποδεικτῆκανε ἀνόητοι. Ἀλλάξετε τό μεγαλεῖο τοῦ ἀθάνατου Θεοῦ, σέ ὁμοιώματα τῆς φθαρτῆς μορφῆς τοῦ ἀνθρώπου, τῶν πουλιῶν, τῶν τετραπόδων καί ἐρπετῶν! Γι' αὐτό καί τοὺς παρέδωσε ὁ Θεός σύμφωνα μέ τίς ἐπιθυμίες τῆς καρδιάς τους σ' ἀκαθαρσία, ὥστε ν' ἀτιμάζουνε τά σώματά τους μεταξύ τους. Μεταβάλλανε τήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ σέ ψέμα, σεβαστήκανε καί λατρέψανε τό δημιούργημα ἀντί γιά τόν Δημιουργό, πού εἶναι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες, Ἀμήν. Γι' αὐτό καί τοὺς παράδωσε ὁ Θεός σέ πάθη ἀτιμωτικά. Οἱ γυναῖκες τους ἀλλάξετε τήν φυσικὴ χρῆση σέ παρά φύση. Τό ἴδιο κι οἱ ἄντρες, ἀφήσανε τή φυσιολογικὴ χρῆση τῆς γυναίκας, διαστραφῆκανε σεξουαλικά μεταξύ τους, σέ σημεῖο ν' ασελγοῦν ἄντρες μέ ἄντρες, παίρνοντας ἔτσι ἀπό τόν ἑαυτό τους τήν ἀμοιβή πού ταιριάζει στήν πλάνη τους...» (Ρωμ. 1, 18-27)!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια: Αἰτία καί πηγὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπως καί κάθε ἀσθένειας ψυχῆς καί σώματος, εἶναι ἡ ἀσέβεια πρὸς τόν Θεόν, ἡ λατρεία τῶν εἰδώλων καί γενικά ἡ ἁμαρτία! Τό θέμα εἶναι καθαρά πνευματικό. Δέν πορνεύει, δέν ἀσωτεύει, δέν ἀσεβεῖ, δέν προσκυνᾷ τά εἶδωλα, δέν διαστρέφεται, τό σῶμα, ἀλλά ἡ ψυχὴ! Σέ κάθε ἄρρωστο πού θεράπευε ὁ Χριστός, ἡ συμβουλή ἦταν: «Ἴδε ὑγιὲς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν σοί τι γένηται» (Ἰω 5, 14)!

Ἡ μεγάλη ἐξάπλωση τῶν σεξουαλικῶν διαστροφῶν, ἡ ἐμφάνιση ἀνιάτων καί θανατηφόρων ἀσθενειῶν, ἡ ἀγωνία καί τό ἀγχος τῶν λαῶν γιά τά ἀπειλητικά φαινόμενα στόν πλανήτη καί στό σύμπαν (Λουκ. 21, 25-26), ἡ ἐξαρση τῆς ἐγκληματικότητας, τῶν ναρκωτικῶν καί τῆς πορνείας, ὁ σάλος τῶν πολεμικῶν πυρκαϊῶν, πού ξεσπᾶνε πότε ἐδῶ καί πότε ἐκεῖ στίς πέντε ἡπείρους, ἡ ἐν ψυχρῶ γενοκτονία ἀνυπεράσπιστων λαῶν, ἡ ἀπανθρωπία καί σκληροκαρδία τῶν ἰσχυρῶν πρὸς τοὺς ἀδύνατους, αἰτία τους ἔχουν τήν ἀποστασία τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Λόγο καί τόν Νόμο τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος, πού εἶναι «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» κι ἡ προσχώρησή τους στή Σατανολατρεία,

τήν σαρκολατρεία καί τίς Διεθνεῖς Σκοτεινές Ὄργανώσεις (Σιωνισμό, Μασονία, Θεοσοφία, Νέα Ἐποχή), τά πρακτορεῖα καί δουλάρια αὐτά τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἔρχονται!

3. Ἡ ἔκταση τοῦ κακοῦ. Τό κακό παίρνει ἤδη τρομακτικές διαστάσεις σ' ὅλη τή γῆ, σάν τῇ φωτιά στό δάσος, πού τήν βοηθᾷ ὁ θερμός καί σφοδρός ἀνεμος! Ἀν ἡ πορεία τοῦ κακοῦ δέν ἀνακοπεῖ, θάρθει στιγμή πού τά Βιβλικά Σόδομα καί Γόμορα, θά ναι ὁ ἴδιος ὁ πλανήτης, μέ τίς ἴδιες συνέπειες! Νά ναι ἄραγε ἡ Πεντάπολη (οἱ πέντε πόλεις τῶν Σοδόμων καί τῶν Γομόρρων) ὁ τύπος τῆς Γῆς μέ τίς πέντε ἡπείρους καί ἡ ἴδια τύχη νά τήν ἀναμένει σ' ἓνα καινούργιο κατακλυσμὸ ἢ ἓνα πυρηνικό ὀλοκαύτωμα, ὅταν ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ξεσπάσει «ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Ἐφεσ. 5, 5-6);

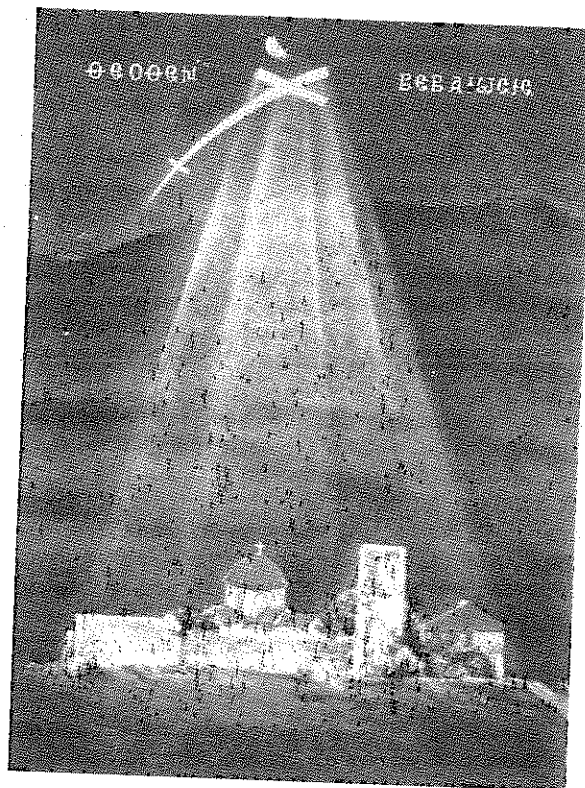
Ἦδη οἱ ὁμοφυλόφιλοι στήν Ἀμερική καί τήν Εὐρώπη - στήν Ἀγγλία ὁ ἓνας στοὺς τρεῖς εἶναι ὁμοφυλόφιλος! - ἀνέρχονται σέ δεκάδες ἑκατομμύρια καί ἔχουν τελείως ἀποθρασυνθεῖ! Στά τέλη Ἰουνίου φέτος, οἱ ὁμοφυλόφιλοι Ν. Ὑόρκης ΗΠΑ, σέ πορεία πού ἔλαβαν μέρος 1.100.000 διαδηλωτές, σύμφωνα μέ τοὺς ὑπολογισμούς τῶν διοργανωτῶν, πέρασαν ἀπό τό κτίριο τοῦ ΟΗΕ καί διαμαρτυρήθηκαν «γιά τίς προσβολές τῶν δικαιωμάτων τῶν ὁμοφυλοφίλων ἀνά τόν κόσμον», ἐνῶ μιὰ ἄλλη ὁμάδα μπῆκε αὐθαίρετα στήν Πέμπτη Λεωφόρο κι ὅταν ἔφθασε στόν ρωμαιοκαθολικό ναό τοῦ Ἀγίου Πατρικίου «ἄρχισε νά φωνάζει «ντροπή» καί νά κάνει ἀσεμνες χειρονομίες»! Στὴ Ρώμη, πρὸ ἡμερῶν, ἐγίνε ἐπίσης μεγάλη διαδήλωση «λεσβίων καί ἀνδρῶν ὁμοφυλοφίλων στό κέντρο τῆς πόλης, κατὰ τοῦ «φαρισμοῦ» σ' ὅλες του τίς ἐκφάνσεις»! Συγκέντρωση διαμαρτυρίας ἔκαμαν πέρυσι κι ἐδῶ στήν Ἑλλάδα οἱ τραβεστί καί οἱ ὁμοφυλόφιλοι Θεσσαλονίκης μέ συμπαραστάση: «ΑΚΟΕ Ἀθῆνας, ΑΜΟΘ Θεσσαλονίκης, κίνημα Χριστιανῶν Ὀμοφυλοφίλων(!) Σεργῶν, οἱ τραβεστί Ἀθῆνας καί νεολαῖες πολιτικῶν κομμάτων»! Σέ πολλές χώρες ἔχει ἀναγνωρισθεῖ ὁ γάμος τῶν ὁμοφυλοφίλων καί ἡ ΕΟΚ συνιστᾷ στίς χώρες μέλη της νά πράξουν τό ἴδιο! Ἀλλοῦ γίνονται δεκτοί καί στήν Ἱερωσύνη καί γενικά παρατηρεῖται μιὰ τάση εὐνοίας καί ὑποβάθμισης τοῦ ὁμοφυλοφιλικοῦ πάθους καί τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἐθνικοῦ καί κοινωνικοῦ κινδύνου!

4. Πού πάει αὐτός ὁ Κόσμος καί ἡ Πατρίδα μας; Τό ἐρώτημα οὔτε ὑπερβολικό εἶναι, οὔτε κινδυνολογία περιέχει. Ὑπάρχει κίνδυνος καί μάλιστα ἄμεσος, μετατροπῆς τοῦ πλανήτη σέ Σόδομα καί Γόμορα! Ἡ διαφθορά - ὁμοφυλοφιλία, πορνεία, σαρκολατρεία καί ὑλοκρατία - καλπάζει! Σέ παλαιότερο δημοσίευμα (1976) γιά τήν Δανία, δια-

βάζουμε για την πολιτική της στην προσέλκυση τουριστών: «... Έτσι απόμειναν οι κατάξανθες Δανέζες σάν πρώτη ύλη. Γύρω απ' αυτές πάνε να θεμελιώσουν την στρατηγική της πορνείας και της σεξουαλικής ελευθερίας. Όχι άστεια και πρόχειρα πράγματα. Όργανωμένα και κατευθυνόμενη από τον κρατικό τουρισμό έκστρατεια. Η πορνεία και η πορνογραφία, υπογραμμίζεται σε ειδικές μπροσούρες, πρέπει ν' αποτελέσει το φυσικό στοιχείο της τουριστικής προπαγάνδας. Έτσι ειδικό δελτίο σε ξένες γλώσσες κατατοπίζει τους ξένους για τους σεξουαλικούς παραδείσους της Κοπεγχάγης. Οι συνοικίες και τα κέντρα όπου ελεύθερος ο έρωτας προσφέρεται σε όλες τις μορφές. Στα περίπτερα, στα ειδικά καταστήματα, στους κινηματογράφους, παντού δεσπόζει το πορνό... Είναι ολοφάνερο πώς στις μέρες μας ζούμε μέσα σ' ένα πολιτισμό, όπου το κυρίαρχο ενδιαφέρον δεν είναι πιά το διανοητικό ή το πνευματικό ή και το ήρωικό, αλλά εκείνο που προσδιορίζεται από την κοιλιά και το σέξ! Σεξολογία πέστε το, πορνολογία, πορνογραφία, είναι ωστόσο ένα διεθνές φαινόμενο...»! Σήμερα με την αλματώδη ανάπτυξη και τελειοποίηση των Μαζικών Μέσων Έπικοινωνίας (Ραδιοφωνία - Τηλεόραση - Έντυπο) ή εκπόρνευση των ατόμων και των λαών είναι μαζική, σε τρεις αξονες: Σέξ - Βία - Σατανισμός! Η μηχανή του διαβόλου για την εκτόπιση του Θεού της Αγίας Τριάδος, από τις καρδιές των ανθρώπων, δουλεύει ρολόι!

5. Τι πρέπει να γίνει; Βρισκόμαστε στους προφητευμένους εσχατούς καιρούς και καθένas πρέπει ν' αναλάβει τις προσωπικές του ευθύνες. Ο διάβολος δεν θά νικήσει, γιατί είναι ήδη νικημένος από τον Ί Χριστό (Ιω. 16, 33). Δεν είναι λοιπόν θέμα νίκης του Θεού, αλλά νίκης του ανθρώπου, πού πρέπει να προσέξει την προειδοποίηση: «Ο άδικων άδικησάτω έτι και ο ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι, και ο άγιος άγιασθήτω έτι. Ίδού έρχομαι ταχύ, και ο μισθός μου μετ' έμου, αποδοϋναι έκάστω ως τό έργον έσται αϋτου» (Άποκ. 22-11 και 12). Η προειδοποίησις άφορά ιδιαίτερα τους όμοφυλόφιλους. Γιατί ή όμοφυλοφιλία είναι σαφώς ρύπος. Δεν είναι δικαίωμα, γιατί κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να καταστρέψει τό έργο ενός άλλου, όταν μάλιστα αϋτός ό άλλος είναι ό Θεός. Ο όμοφυλόφιλος ρυπαίνει και τόν έαυτό του και τό περιβάλλον του και τό: «ό ρυπαρός ρυπαρευθήτω έτι», τόν άφορά άμεσα: Έχει ένα ρύπο επίκτητο, πού πρέπει να μετανοήσει, να ζητήσει τό έλεος του Θεού, να επανέλθει στην υγιή φυσιολογική του κατάσταση, να σωθεί. Ο κιναιδισμός δεν είναι υγεία, είναι άρρώστια. Δεν χρειάζεται σεβασμό, αλλά θεραπεία. Είναι διαστροφή και άρνηση. Δεν δικαιούται ήθική

κάλυψη, αλλά αποκάλυψη και καταπολέμηση, όπως κάθε τι πού άπειλεί την ήθική τάξη και ζωή. Όταν στην Ι.Σ.Ι. της 25-5-94 υποψήφιος, κατηγορούμενος για κιναιδισμό, έξελέγη μητροπολίτης με μεγάλη πλειοψηφία, τότε πρέπει να σημάνει συναγερμός, γιατί οι λύκοι βρίσκονται ήδη στό μαντρί! Όταν ή φωνή του Θεού, πού σπάει τύμπανα, μάς φωνάζει: «Έξω οι κύνες και οι φαρμακοί και οι πόρνοι και οι φονείς και οι είδωλολάτραι και πās ό φιλών και ποιών ψεϋδος» (Άποκ. 22, 15), τότε σημαίνει ότι αποτύχαμε! Και ως Παιδεία και ως Οικονομία και ως κράτος και ως Έκκλησία και ως Δικαιοσύνη και ως Οικογένεια και ως Ψυχαγωγία και ως έργασία, αφήσαμε τις πόρτες ανοικτές και τό φρούριο άφύλακτο κι ό έχθρός ανενόχλητος δεκατίζει τά πρόβατα! Χρειάζεται ή μεγάλη απόφαση έπιστροφής του άσώτου, ή μεγάλη επανάσταση της γενικής άλλαγής και ανακαίνισης και μέσα μας και στό περιβάλλον μας! Τί διστάζουμε; Ο Θεός μας είναι δυνατός και μαζί με Κεϊνον γινόμεστε κι έμεις δυνατοί. Άρκεί να τό θέλουμε...

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Λόγω τῆς ὑψίστης πνευματικότητός του, σπεύδω νά μεταφέρω ὁλόκληρον τόν λόγον τῆς Κοιμήσεως, εἰς τήν ἀγάπην τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ. Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὅσοι τό ἀναγνώσουν, θά τύχουν ἐλέους ἀπό τήν μεταστᾶσαν ἀειπάρθενον κόρην, διότι ἡ γραφίς τοῦ ἱεροδιακόνου Μακαρίου τοῦ Πατμίου (18ος μ.Χ. αἰών), εἶναι ὄντως πνευματοκίνητος, ἡ δέ ἐμβρίθεια τῶν γραφομένων θαυμαστή καί ἀκαταγώνιστος. Ὄντως σώζει ἡ ἀνάγνωσίς του.

ΕΥΡΙΠΟΥ & ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Βασιλική ἡ παράταξις, δεδοξασμένη, καί λαμπροφόρος ἦτον καί ἐκείνη ἡ προϋπάντησις, τήν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς Σολομών ἐσυγκρότησεν, ὅταν τήν Κιβωτόν καί τήν Σκηνήν τοῦ μαρτυρίου ἤφερεν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Ἄλλ' ἡ σημερινή παράταξις, ἡ σημερινή βασιλική προϋπάντησις, ἡ σημερινή τιμή, καί δεξιῶσις ὅπου γίνεται εἰς τήν μεταστασιν τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀσύγκριτος, ὄχι μόνον μέ ἐκείνην ὅπου ἔκαμεν ὁ Σολομών εἰς τήν Κιβωτόν, ἀλλά καί κάθε ἄλλην ὅπου ἤθελε συγκροτήσῃ βασιλικῆς ἐξουσίας δύναμις· εἰς τήν προϋπάντησιν ἐκείνης τῆς Κιβωτοῦ ὁ βασιλεὺς ναί ἤλθεν ὁ Σολομών, ἀλλά βασιλεὺς μόνον φθαρτός καί πρόσκαιρος, ἀλλά καί ἑνος μέρους τῆς γῆς ἐξουσιαστής, ἐδῶ ὅμως εἰς τήν προϋπάντησιν τῆς Μεταστάσεως τῆς ἐμψύχου καί λογικῆς Κιβωτοῦ τῆς Μητρός τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνον βασιλεὺς, ἀλλά καί βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων Θεός· ἐκεῖ ἀνίσως ἐπροπορεύοντο μεγιστάνες, καί ἄρχοντες τοῦ βασιλέως Σολομώντος, ἐδῶ, εἰς τήν προϋπάντησιν τῆς Ἀειπαρθένου Ἀγγελιοὶ καί Ἀρχάγγελοι, καί ὅλος ὁ χορός τῶν ἁλῶν ταγμάτων, ἐκεῖ ὑπῆρτα ἀκολουθοῦσαν βασιλέως τῆς γῆς, ἐδῶ Ἀπόστολοι συναθροίζονται διὰ νεφέλης· ἐκεῖ πλῆθος ἀνθρώπων, ἐδῶ τάγματα τῶν δικαίων. Κιβωτός ἐκεῖ, καί σκηνή τοῦ μαρτυρίου, ἄψυχα πράγματα, ἐδῶ ἡ ἐμψυχος Κιβωτός, καί ὁ ἀληθινός θρόνος τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως Θεοῦ εἰς τόν ναόν ἐφέρετο· ἐκεῖ τότε ἡ σκηνή, ἐδῶ ἡ πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, καί τιμιωτέρα ἀναβιβάζεται ὄχι ἀπλῶς εἰς τόν οὐρανόν, ὡσάν ὅπου δέν τήν χωρεῖ, ἀλλ' εἰς τούς Ἀποστόλους τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τύπος καί εἰκὼν ἐκείνη ἡ Κιβωτός καί ἡ σκηνή τοῦ Μαρτυρίου, ἐδῶ τό τυπούμενον, ὅπου θέλει νά εἰπῇ αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς τελειότητος, καί ἀρετῆς καί ἁγιότητος, τό ἐργαστήριον τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ, μέσα εἰς τό ὁποῖον ἐδείκνεν ὁ Θεός τό ἀκατάληπτον πέλαγος τῆς ἀγάπης ὅπου ἔχει εἰς τόν ἄνθρωπον, τόν ὠκεανόν τῆς ἐδικῆς του σοφίας, ὡσάν ὅπου ἐδυνήθη νά κάμῃ ἐκεῖνα ὅπου ὑπερβαίνουν τούς φυσικοὺς λογαριασμούς, καί τήν λεπτότητα τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας· ἐδείξε τήν ἐδικήν του παντοδυναμίαν μέσα εἰς τόν νοη-

Ἐπάρασα τις γυνὴ Φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν αὐτῷ, μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καί μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

τόν αὐτόν παράδεισον, ὡσάν ὅπου αὐτοῦ μέσα ἐδείξε πῶς δύναται ὁ Θεός νά κάμῃ δημιουργίαν καί ἄλλου νέου κόσμου, μυστικωτέραν, καί πλεον θαυμασιωτέραν ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἔκαμεν εἰς τόν αἰσθητόν παράδεισον. Λοιπὸν τί παράξενον σοῦ φαίνεται ἄνθρωπε, ἀνίσως καί ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καταδέχεται νά ἔλθῃ εἰς τήν γῆν, νά δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τήν ψυχὴν τέτοιας Μητρός, ἡ ὁποία ἐστάθῃ αἰτία καί ὄργανον νά φανοῦν εἰς τόν κόσμον, ἡ σοφία, ἡ παντοδυναμία, καί ἡ ἀγάπη ἡ ἀπειρος τοῦ Θεοῦ; τί θαυμαστόν σοῦ φαίνεται ὅταν ἀκούης πῶς εὐκέρωσεν ὁ παράδεισος, καί αἱ σκηναὶ τῶν δικαίων, διατί εὐγῆκαν εἰς προϋπάντησιν τῆς Παρθένου τοῦ νοητοῦ καί ἐμψυχωμένου παραδείσου; τί νεοφανές πρᾶγμα σοῦ φαίνεται, ἀνίσως καί τὰ Ἀγγελικά καί οὐράνια τάγματα ἐσυμμαζώθησαν ὅλα εἰς τόν τάφον τῆς Παρθένου, διὰ νά προϋπαντήσουν ἐκείνην ὅπου ἐβάσταξεν εἰς ταῖς ἀγκάλας τῆς, καί ἐπότισε μέ τό πανάγιόν της γάλα ἐκείνον ὅπου δέν ἀποτολμοῦν αὐτοί, κὰν νά γυρίζουν νά εἰδοῦν οἱ ἄγγελοι, ἀλλά καί μέ σκεπασμένον πρόσωπον τρέμουν εἰς τὰ νεύματα καί εἰς ταῖς προσταγαῖς του; δέν εἶναι ἄξιον θαύματος πῶς οἱ Προφῆται, καί ὅλοι οἱ Πατριάρχαι εὐγῆκασιν ἀπὸ τόν οὐρανόν διὰ νά προϋπαντήσουν ἐκείνην ὅπου ἐπροφήτευσαν· δέν εἶναι θαυμαστόν πῶς τῶν Ἀποστόλων τά πλήθη ἤλθασιν νά ἐνταφιάσουν τήν διδασκαλον, τήν παρηγορίαν αὐτῶν, καί ἐκείνην ὅπου εἶχας περισσότερον παρά τήν ἰδίαν ψυχὴν· δέν εἶναι ὄχι κανένα ἀπὸ ὅσα εἶπα ἄξιον θαύματος. Ἄλλ' ἰξεύρεις ποῖον ἐγὼ παραξενεύομαι, καί θαυμάζω; πῶς δέν ἐγένεν ὁ οὐρανός γῆ εἰς τήν ἡμέραν ἐκείνην τῆς Κοιμήσεως τῆς Παρθένου, καί ἡ γῆ οὐρανός, ὡσάν ὅπου ἐβαστοῦσε τόν μεγαλύτερον, καί ἀγιώτερον οὐρανόν ἀπὸ τοῦτον τόν φαινόμενον τοῦτην τήν μεταβολὴν ἐγὼ θαυμάζω πῶς δέν ἐγένεν. ἐκεῖνο δέ πῶς Ἀγγελοι, καί ὅλον τό πολίτευμα τοῦ οὐρανοῦ, καί οἱ Ἀπόστολοι ἤλθασιν ἐκείνην τήν ἡμέραν εἰς προϋπάντησιν καί προσκύνησιν τῆς Μητρός τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ἐγένεν διὰ νά τιμηθοῦσι, καί ὄχι νά τήν τιμήσουν,

διά νά ἁγιασθoῦν, καί ὄχι νά ἁγιάσουν τήν τιμιωτέραν πάσης κτίσεως, καί τοῦτο ὅς εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ σημερινοῦ λόγου.

Διαβάζομεν εἰς τήν παλαιάν γραφήν πῶς ἡ Βηρσαβεέ Μητήρ τοῦ βασιλέως Σολομώντος πηγαίνοντας μέσα εἰς τὰ βασιλικά παλάτια, νά περιχαρῇ τόν Υἱόν της ὅπου ἐστέφθη βασιλεύς, ἐσηκώθη παρευθὺς ὁ Σολομών εἰς προὔπαντήσιν αὐτῆς, καί ἐστώντας νά ἐφίλησεν αὐτόν, τήν ἔβαλεν εἰς τό δεξιόν του μέρος ἐπάνω εἰς θρόνον παρόμοιον μέ τόν ἐδικόν του. «καί ἐτέθη θρόνος τῇ μητρί ἡ τιμὴ τῆς Βηρσαβεέ ἰεζύρεις πόση τιμὴ φαίνεται ἐμπροστά τῆς βασιλίδος τῶν οὐρανῶν; καθὼς φαίνεται ἓνα ἄχρον ἐμπροστά εἰς ὅλον τόν οὐρανόν, τόση εἶναι διαφορετικὴ ἡ τιμὴ τῆς σημερινῆς Παρθένου ἀπὸ ὅλαις ταῖς τιμαῖς ὅπου ἤθελαν ἀξίωθῇ οἱ μητέρες ὅλαις τῶν βασιλέων, ὥστε ὅπου ἐγὼ ἀποτολμῶ νά συγκρίνω τήν δόξαν τῆς μεταστάσεως αὐτῆς, μέ ἐκείνην τήν δόξαν ὅπου εἶχεν ὁ Υἱός της, ὅταν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί ἀποτολμῶ νά λέγω πῶς ἡ ἀξίωσις, ἡ προὔπαντησις, ἡ τιμὴ, ἡ χαρά ἡ κοινὴ, καί ἡ εὐφροσύνη ὅπου ἐγένεν εἰς τήν ἡμέραν τῆς μεταστάσεως τῆς Παρθένου νά εἶχε κατὰ περισσότερον, καί πολλήν διαφορὰν ἀπὸ τήν δόξαν τῆς ἀναλήψεως τοῦ Υἱοῦ της· διότι δεδοξασμένη, καί ἀκατανόητος εἰς τόν νοῦν τῶν ἀνθρώπων ἦτον ἐκείνη ἡ ἀνάληψις, ἀγγελικὰ τάγματα ἐκεῖ καθὼς καί ἐδῶ εἰς τήν σημερινήν ἑορτήν, χοροὶ Προφητῶν, καί δικαίων, καί ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλος ὁ ἀνθρωπος ἦτον εἰς ἐκείνην τήν προὔπαντησιν, ὅμως ἰεζύρεις κατὰ τί διαφέρει, ὅτι ὅσα καί ἂν εἰπῇς τοῦ βασιλέως τῶν οὐρανῶν τὰ ἀγγελικὰ τάγματα εἶχεν ἐκείνη ἡ προὔπαντησις, ἀλλὰ Υἱόν Θεοῦ ἂν εἶχεν ἐδῶ ὅμως εἰς τήν Μετάστασιν τῆς Παρθένου, αὐτός ὁ ἴδιος βασιλεύς ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐκατέβηκε διὰ νά τιμῇ τήν Μετάστασιν τῆς Μητρὸς του, καί νά τήν δείξῃ ἐνδοξωτέραν ἀπὸ τήν ἀνάληψιν τήν ἐδικήν του· καί πῶς λοιπόν νά μὴν εἰπῶ πῶς ἐξέστη ὁ οὐρανός τότε, καί ἐτρόμαξεν ἡ γῆ βλέπουσα τέτοιον πρᾶγμα; πῶς νά μὴν εἰπῶ, ὅτι ἐδοξάσθη, καί ἐτιμῆθη ὅλος ὁ οὐρανός καθὼς ἓνα βασιλεῖον ὅταν δέχεται τόν βασιλέα του ὅπου ἦτον εἰς ξενιτείαν; θέλεις νά σοῦ τό εἰπῶ πῶς αὕτη εἶναι βέβαια βασιλίσσα οὐρανοῦ καί γῆς; ἐνθυμήσου ἐκεῖνο ὅπου λέγει ἡ γραφή, «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶν γόνυ κάμψῃ, ἐπουρανίων καί ἐπιγείων» τοῦτο τό ὁμολογεῖς; ναι ἐξ ἀνάγκης, λοιπόν πρέπει νά δοξάζης, ὅτι αὕτη ἡ Παρθένος νά εἶναι βασιλίσσα τοῦ παντός, ὡς ἂν Μητέρα βασιλέως· καί τοῦτο μυστικῶς μοῦ φαίνεται πῶς νά μαρτυρῇ καί ὁ Στέφανος τόν ὁποῖον ὁ ὑψηπέτης Ἰωάννης εἶπε, πῶς ἐστόλιζε τήν Παναγίαν αὐτῆς κεφαλὴν, λέγωντας, στέφανος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἀστέρες δώδεκα, μυστήριον τοῦτο παγκοσμίου βασιλείας, τῆς οὐρανόθεν, καί ἐπιγείου καί καθὼς ἐδόθη εἰς τόν Υἱόν της πᾶσα ἐξουσία οὐρανοῦ καί γῆς, τέτοιας λογῆς καί εἰς αὐτήν· κατὰ τό προνόμιον ὅπου ἔχει ἡ Μητήρ εἶναι δεσπότις καί ἐξουσιαστὴς ἐκείνων ὅπου ἔχει ὁ Υἱός καί καθὼς ἐκεῖνος Υἱός της ἐγένετο ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν, τέτοιας λογῆς καί αὕτη· καθὼς ὁ τῆς Δαμασκοῦ φωστὴρ Ἰωάννης λέγει εἰς τήν γέννησιν αὐτῆς· καί κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, εὐλόγως ἤθελεν εἰπῇ τινάς, ὅτι ἐρχομένη σήμερον εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Υἱοῦ της, καί καθὼς ἡ ἥλιος λαμπρύ-

νει, καί φωτίζει, θρέφει, καί ζωογονεῖ τοῦτον τόν ὑπὸ σελήνην κόσμον, τέτοιας λογῆς καί αὕτη, ὡς ἂν ὅπου ἡξιώθη νά χωρῇ μέσα εἰς τήν Παναγίαν της κοιλίαν τόν νοητόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστόν, ἀναβαίνουσα σήμερον εἰς τοὺς οὐρανοὺς φωτίζει τὰ ἀγγελικὰ τάγματα, καί τὰ ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν κατῆφειαν, καί λύπην ἐκείνην ὅπου τοὺς ἐπροξένησεν ἡ ἀποστασία τοῦ ἐωσφόρου, ἀγιάζει, καί χαροποιεῖ τῶν δικαίων τοὺς χορούς, καθὼς μία Μητήρ ἐπιστρέφουσα εἰς τὰ παιδιά της χαίρονται λέγω οἱ δίκαιοι σήμερον ὡς ἂν ὅπου βλέπουσιν ὀφθαλμοφανῶς νά ἀναβαίνει ὑπεράνω αὐτῶν, ἐκείνη ὅπου ἐγένεν αἰτία νά ἀξίωθoῦν αὐτοὶ τὰς σκηνάς τῶν δικαίων· χαίρονται ἐπειδὴ καί βλέπουν τήν βασιλίσσαν τήν ἐδικήν τους ὅπου ἀναβαίνει μετὰ σώματος εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Υἱοῦ της, διὰ νά αὐξήσῃ περισσότερον τήν μακαριότητα αὐτῶν μέ τήν παρρησίαν, καί τό θάρρος ὅπου ἔχει εἰς τόν Υἱόν της καί τί λέγω δικαίους, καί ἀγγέλους πῶς δοξάζονται; χαίρουσι σήμερον καί αὐτοὶ οἱ πολλὰ δυστυχισμένοι, καί ταλαίπωροι κολασμένοι, καί αὐτοὶ λέγω παρηγορίαν πολλήν, καί ἀναψυχήν, καί κάποιαν ἀνεσιν εἰς τὰ καθημερινὰ καί ἀκατάπαυστα δάκρυα εὐρίσκουσιν ἀπὸ τὴν πάντιμον Μετάστασιν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, καθὼς Ζαχαρίας ὁ Προφήτης τό μαρτυρεῖ. «καί σύ ἐξαπέστειλας δεσμίους σου ἐκ λάκκου οὐκ ἔχοντος ὕδωρ» καί καθὼς ὅταν στεφανώνονται βασιλεῖς τῆς γῆς, ἀνοίγονται ἡ φυλακαί, ἐλευθερώνονται οἱ καταδικασμένοι, τέτοιας λογῆς δέν εἶναι παράδοξον πρᾶγμα νά λέγῃ τινάς, πῶς ἡ Μετάστασις τῆς Παρθένου ἐγένεν ἀφορμὴ παρηγορίας πολλῆς καί ἀνεσις τῶν δριμυτάτων πόνων, τοὺς ὁποίους ἐδοκίμαζον οἱ καταδικασμένοι εἰς τὰ καταχθόνια τοῦ ἄδου· τίς νά ἀπαριθμῇ, ποία γλῶσσα νά διηγηθῇ τὴν χαράν, καί εὐφροσύνην ὅπου πέρνουσι σήμερον οἱ μετανοοῦντες ἁμαρτωλοὶ, ὅταν βλέπουσι πῶς ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐρανοὺς μέ τόσῃν δόξαν ἡ παρηγορία τους, ἡ μεσίτρεια ἡ ἐδική τους, ἐκείνη ὅπου ἐστάθη εἰς τὴν γῆν ἓνας λιμὴν ἀκύμαντος εἰς τὰς θλίψεις τους, ἐκείνη ὅπου ἐστάθη μία βρύσις ἀκένωτος, ὅπου ἐδρόσιζε τὴν φαρμακευμένην αὐτῶν καρδίαν ἀπὸ τό βρῶμα τῆς ἁμαρτίας, σήμερον καί βλέποντες αὐτὴν ἁμαρτωλοὶ πῶς ἦλθεν ὁ Υἱός της μέ τόσῃν δόξαν, καί τιμὴν, καί παίρνει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τῆν Παναγίαν ψυχὴν τῆς Μητρὸς του, σήμερον βλέποντες, καί αὐτό τό Πανάγιόν της Σῶμα ὅπου μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ ἐνταφιάσθη χωρὶς νά δοκιμάσῃ καμμίαν διαφθοράν, ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐρανοὺς, περιτριγυρισμένη μέ τόσαις χιλιάδες ἀγγελικῶν δυνάμεων, δεδοξαμένη μέ τὸσους ὕμνους καί δοξολογίας, αὐτά, βλέποντες, καί πιστεύοντες, οἱ ἁμαρτωλοὶ, τάχα λογιάζετε πῶς θέλει ὑπομένει εἰς τὴν καρδίαν τους καμμία λύπη διὰ τὰς προτερინὰς πολλὰς ἁμαρτίας; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ καθὼς ὅταν τινὰς γνωρίζοντας πῶς ὁ βασιλεύς εἶναι θυμωμένος καταπάνω του, διὰ τὴν ἀψηφισίαν, καί καταφρόνησιν ὅπου ἔδειξεν εἰς τοὺς νόμους του καί εἰς τὰ προστάγματά του, εὐρίσκει φίλον πιστόν βασιλέως, καί τόν παρακαλεῖ νά γένῃ μεσίτης εἰς τόν βασιλέα, νά τοῦ συγχωρῇ τὴν ἀνυποταξίαν ὅπου ἔδειξεν εἰς αὐτόν, καί προτοῦ μὲν νά ὑπάγῃ ἐκεῖνος ὁ μεσίτης εἰς τὰ βασιλικά παλάτια

πάντοτε τρέμει και δειλιά εκείνος ο πταίστης ο ταλαίπωρος, μήπως και προφθάση ή προσταγή του βασιλέως, και του δώσει την πρόπευσαν καταδίκη· άλλ' όταν ιδή πως έφθασεν ο μεσίτης μέσα εις τὰ βασιλικά παλάτια, τότε παύει ή καρδιά του από του νά τρέμη, και αρχίζει νά χαίρεται με την ελπίδα της συγχωρήσεώς του, τό ίδιον γίνεται σήμεραν εις τούς άμαρτωλούς, φόβος και τρόμος πολύς είχε κεκρατημένην την ταλαίπωρον αυτών καρδιάν, έπειδή και εγνώριζαν πως έπαρόργισαν τόν θυμόν του Θεού κατά της κεφαλής τους, ώσάν όπου έκαταφρόνησαν με τὰ παράνομά τους έργα την δικαιοσύνην, την αγάπην, και την εύσπλαχνίαν του Θεού, τόν όποιον γνωρίζοντες, πως είναι κριτής τών πονηρών έργων τους, εύρηκασιν όχι φίλον, άλλ' αυτήν την ίδίαν Μητέρα του Θεού, αυτήν έβαλαν μεσίτρειαν νά πρεσβεύση εις τόν Υιόν της νά τούς δώση την συγχώρησιν· και λοιπόν προτού νά έλθη εις τὰ βασίλεια του Υίου, ίσως νά έφοβούντο, και νά έτρέμασιν από την όλιγοπιστίαν τους, αλλά σήμεραν βλέποντες την Υπερένδοξόν της Μετάστασιν· και πως έφθασε πλέον εις τὰ βασίλεια του Υιού, δέν τούς απομένει καμμία λύπη, αλλά βεβαίως ελπίζουν πως διά μεσιτείας αυτής έλευθερώθησαν από εκείνο τό βαρύ φορτίον τών άμαρτιών τους, τούτη είναι ή χαρά, όπου απολαμβάνουν σήμεραν οί άμαρτωλοί· αλλά εκείνην όπου έχουν οί παρθένοι, και ή παρθέναις ποιος νά δύναται νά την χωρέση, όταν βλέπουν την διδάσκαλον αυτών, και κυρίως και αληθώς Παρθένον όπου έφθασεν εις τόσην τιμήν, ώστε όπου έσαλεύθη όλη ή κτίσις εις την κοίμησίν της ούράνια και επίγεια· άγγελοι συναπαντώνται με τούς Άποστόλους, όπου διά νεφέλης ήρχονται. που; εις τιμήν της όντως Παρθένου. ποίαν χαράν λογιάζετε νά επαιρναν τότε οί παρθένοι, όταν έβλεπον την Παρθένον όπου έτοιμάζετο νά αποθάνη χωρίς νά έχη καμμίαν ασθένειαν, χωρίς καμμίαν λύπην, αλλά με τόσην χαράν, καθώς μία θυγάτηρ Βασιλέως έτοιμάζετο νά υπάγη εις απόλαυσιν του Πατρός της, και διά τούτο με την συνηθισμένην αυτής σοφίαν, και τό μελίρρυτον της στόμα βλέπουσα τούς Άποστόλους όπου ήτον βυθισμένοι εις ένα πέλαγος τών δακρύων, ώσάν όπου έμελλαν νά ύστερηθούν την παρηγορίαν τους, την κοινήν τους Μητέρα, την οδηγήτηριαν, και διδάσκαλον, αντίς νά λυπηθή ή καρδιά της ως άνθρωπος, εκείνη έπαρηγορούσε με σταθεράν καρδιάν τὰ δάκρυα τών Άποστόλων και έδίδασκε, κατά την συνήθειάν της, τότε λέγω οί παρθένοι πόσην χαράν είχασιν όταν έβλεπον τόν θάνατον εκείνον, τόν κοινόν δήμιον, όπου δέν έντρεπεται βασιλείς, ούτε φοβάται μονάρχας, ούτε συστέλλεται από σκήπτρα, και όμως εις τό Παρθενικόν εκείνο σώμα, δέν αποτολμούσε νά προσεγγίση, ώσάν όπου έδοκίμασεν από τόν Υιόν της, πόσος κίνδυνος είναι, και πόση ζημία νά προσεγγίση εις Θεοδόχον σώμα τούτα με τό νά έδοκίμασε καλά ό θάνατος, έστέκετο μακρόθεν τρέμων ως δούλος κατάδικος, προσμένοντας έως όπου με το ίδιον της θέλημα, και προσταγήν νά τόν προσκαλέση ή νύμφη του ούρανίου Πατρός τούτα τὰ προτερήματα της Παρθένου είπές με δέν είναι μία μεγαλωτάτη χάρα εις τούς Παρθένους; διότι άγκαλά και αυτοί οί παρθένοι και άν ήτον ή παρθενία τους καθ' ύπόθεσιν καθαρώτερα και από αυτόν τόν ήλιον, πάλιν δέν ήτον άξιοι νά

λέγονται παρθένοι, όμως έπειδή καθώς λέγει ο μέγας Βασίλειος, ότι λογής εκείνοι όπου έχουσι περισσότερώνας αλείφουσι μύρον μίαν περισσότεράν, και την αφήνουνι νά περιπατή εις τούς κάμπους, και εις τὰ δάση, και εις τὰ όρη διά νά συμμαζώξη, με την έδικήν της εύωδιαν και άλλας περισσότεράς τέτοιας λογής και ο πανάγαθος Θεός εύωδιάσεν και άλειψεν, με τό Πανάγιόν του μύρον την σημερινήν του νύμφην και θυγατέρα, και την έπεμψεν εις τόν κόσμον διά παράδειγμα έμψυχον πάσης άρετής, ταπεινοφροσύνης, αγιότητος, και σεμνότητος, και κατ' έξαιρέτον τρόπον της παρθενίας· λοιπόν άνίσως και οί παρθένοι, και παρθένες δέν είναι άξιοι νά λέγονται έμπροστά εις αυτήν παρθένοι, όμως φαίνονται πως αυτοί την άκούουθησαν, και αυτήν επιγράφονται διδάσκαλον· και αυτών τών παρθένων είναι εκείνη ή φωνή, όπου λέγει τό πνεύμα τό άγιον εις τό άσμα, «εις όσμήν μύρου σου δραμούμεθα» και με δίκαιον τρόπον λοιπόν σήμεραν χαίρονται και εύφραίνονται οί παρθένοι. Και διά νά ειπώ με ένα λόγον όλος ο ούρανός έορτάζει σήμεραν βλέποντας την νοητήν περισσότεράν όπου άνέβη εις τούς ούρανούς, φέρουσα της ειρήνης τό σύμβολον, βλέποντας πως ο νοητός και άξίεραστος φοίνιξ με τό νά έκατακαύθη από τόν θεϊον έρωτα, άνέζησε μετά δόξης λαμπράς, και άνέρχεται προς τόν ούρανόν, ή έπιθυμία τών Πατριάρχων διότι καθώς έπεθυμούσαν νά ιδούν τόν Υιόν, έτζι και την Μητέρα ο πολύτιμος στέφανος, και ή τιμή τών Άποστόλων, ο διαυγέστατος λίθος της καρτερίας τών μαρτύρων, ο φύλαξ της καθαρότητος τών παρθένων, ο όφθαλμός και ή τελειότης τών μακαρίων αγγέλων, διά τούτο όλοι άπλώς έξέστησαν εις την ανάβασιν αυτής, και διά τούτο έφωναξαν, τίς έστιν αυτή ή αναβαίνουσα ώσει όρθρος; ο Άδάμ έλεγεν, αυτή είναι της έδικής μου πλευράς ο πάντιμος μαργαρίτης, ο θεμέλιος της Έκκλησίας, όπου ήξιώθη νά είναι μήτηρ και τροφός του ίδιου Θεού ο Νώε έλεγε, τούτη είναι ή έμψυχος Κιβωτός διά μέσου της οποίας έλευθερώθημεν από τόν κατακλυσμόν της θείας άγανακτήσεως, όλον τό σύστημα του όρθοδόξου γένους, ο Μωϋσής, τούτη είναι έλεγεν ή τερατοποιός εκείνου ράβδος διά μέσου της οποίας ο Υιός του Θεού τὰ του νοητού Φαράώ βασίλεια κατάστρεψε, και τούς εύσεβείς εις την γήν της έπαγγελίας ήφερεν· και τί νά άπαριθμώ τούς άλλους όσους έχαροποίησε και αγίασε σήμεραν ή χαρά τούτου του κόσμου όπου δέν σφάλω άνίσως και ειπώ πως έχαροποίησε και τόν ίδιόν της Υιόν, δέν λέγω την χαράν εκείνην όπου έχει ο υιός, όταν απολαμβάνη την μητέρα του, αλλά εκείνην την χαράν όπου παίρνει ένας, όταν πληρώση τό χρέος του τέτοιαν μου φαίνεται σήμεραν πως παίρνει ο Υιός της Παρθένου· έπειδή και ήυρεν καιρόν νά κάμη την εύχαριστίαν εις την Μητέρα του καθό άνθρωπος, διά την πολλήν και άμετρον φιλοστοργίαν όπου έδειξεν εις αυτόν διά την περιποίησιν όπου έδειξεν εις την άνατροφήν του, εύρίσκει καιρόν σήμεραν ο Υιός νά την εύχαριστήση διά τούς πολλούς κόπους, και διωγμούς όπου ύπόμεινε διά αγάπην του. Δια τούς δριμυτάτους εκείνους πόνους όπου έδοκίμασεν εις την σταύρωσίν του, τούς όποιους έπροφήτευσεν ο δίκαιος Συμεών, πως είχασι τόσην δριμύτητα, ώστε όπου νά παρομοιάζονται με μίαν ρομφαίαν όπου εισέρχε-

ται μέσα εις τὰ σπλάχνα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπάνω εις ὅλα σήμερον εὐρίσκει ὁ Υἱὸς καιρὸν ἀρμόδιον νὰ πληρώσῃ εις τὴν Μητέρα τοῦ ἐκεῖνο τό χρέος τῆς ξενοδοχίας ὅπου τῆς ἐχρεωστοῦσε· διότι καθὼς αὐτὸς ἐξεניתεύθη εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ δὲν εὐρέθη κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ποιήματά τοῦ ἄξιον νὰ τὸν δεθῇ, ἀλλ' αὐτὴ μόνη μετὰ τὴν ἀσύγκριτον τῆς ταπεινώσεως, καὶ μετὰ τὴν ἄκραν τῆς καθαρότητος τὸν ἐξενοδόχησεν ἐννέα μῆνες μέσα εις τὴν παναγίαν τῆς κοιτίαν, τέτοιας λογῆς καὶ ὁ Υἱὸς σήμερον πληρώνοντας τὸ χρέος τοῦ, ξενοδοχεῖ καὶ δέχεται τὴν Μητέρα εἰς τοὺς οὐρανούς· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δαβὶδ ἐψαλεν· «ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ τῷ Κυρίῳ τὴν δὲ γῆν ἔδωκε τοῖς Υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων». ὁ οὐρανὸς ἀπλῶς ἐστάθη εἰς κατοικίαν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἡ γῆ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὁ δὲ οὐρανὸς οὐρανοῦ, ποῖον λογιάζεις νὰ εἶναι; δὲν εἶναι ἄλλο, παρά ἡ κοιλία τῆς παρθένου, ἡ ὁποία λέγεται οὐρανὸς οὐρανοῦ, καθὼς ἐχώρησεν ἐκεῖνον ὅπου δὲν χωρεῖ ὁ οὐρανός, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἀντιδίδωσιν αὐτὴν τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου εἶναι ἡ δεξιὰ τῆς ἐδικῆς τοῦ μεγαλειότητος, καὶ τοῦτο τὸ χρέος πληρώνοντας σήμερον χαίρεται· καὶ ἀπ' ἐδῶ ἄς καταλάβῃ καθ' ἑνα πόσῃν χαρὰν τοῦ δίδει, ὅταν βλέπῃ πῶς ἦλθε καιρὸς νὰ δώσῃ ὁ Υἱὸς εἰς τὴν Μητέρα ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν ὅπου τῆς ἐπρεπε διὰ τὸ πανάγιον καὶ πάντιμον ἐκεῖνο γάλα, μετὰ τὸ ὅποιον ἐβύζασε τὸν τρέφοντα πᾶσαν πνοήν· διὰ τὰ καθαρῶτα ἐκεῖνα αἵματα ὅπου τοῦ ἐδάνεισε νὰ πλάσῃ εἰς τὴν ἐδικὴν τοῦ ὑπόστασιν ὁ Θεὸς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν.

Τοῦτα ὅποιος τὰ ἀκούσῃ, τὴν χαρὰν λέγω ὅπου ἐπροξένησε σήμερον ἕως καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἡ Μετάστασις τῆς Παρθένου, ἀφήνω νὰ λέγω τὴν τιμὴν, τὴν δόξαν, τὴν ἀγιωσύνην, ὅπου ἐχάρισεν εἰς τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, καὶ ἀπλῶς εἰς ὅλην τὴν κτίσιν, τοῦ ἀπομνεῖ καμμία ἀμφιβολία νὰ συλλογῇται δι' αὐτὴν, τάχα τῆς ἐπρεπε νὰ ἀνέβῃ εἰς τοὺς οὐρανούς σύσσωμος; ἢ ὅλως οὐράνιος, ὡς καὶ οὐρανίοις ἐντραφεῖσα νοήμασι, κατὰ τὸν ἐκ Δαμασκοῦ φωστῆρα; τῆς ἐπρεπε ναί, καθὼς ὁ Κύριος ἔλεγε πῶς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς μου δεῖ με εἶναι, τέτοιας λογῆς καὶ τὴν Μητέρα εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Υἱοῦ νὰ εὐρίσκειται ἐν οἴκῳ Κυρίου ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν· ἐπρεπε τῆς χαρὰς τὸ αἶτιον, νὰ εἶναι ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειται πάντων ἡ κατοικία τῶν εὐφραينوμένων· καὶ καθὼς τὸ σῶμα τὸ ἀκήρατον, καὶ πανάγιον ὅπου ἐδάνεισεν εἰς τὸν Υἱὸν τῆς μετὰ τρίτην ἡμέραν ἀναστήθῃ, τέτοιας λογῆς καὶ αὐτὴ ὡσάν Μητὴρ ἐκεῖνου, νὰ ἀναρπασθῇ ἀπὸ τὸν τάφον, ἐπρεπε τὸ πανάγιον ἐκεῖνο σῶμα νὰ φυλαχθῇ ἀδιαφθορον καὶ μετὰ θάνατον καθὼς ἐφύλαξε καὶ τὴν παρθενίαν τῆς ἀφθορον μετὰ τὴν γέννησιν· καὶ καθὼς ἀποθανόντος τοῦ Χριστοῦ ἀνοίχθησαν οἱ τάφοι, ἔστωντας καὶ νὰ ἑμαρτυροῦσεν ἡ γῆ μετὰ αὐτὸ τὸ θαῦμα, πῶς εἶναι ἀχώρητος ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν, τέτοιας λογῆς ἀνοίχθῃ ὁ τάφος τῆς Παρθένου ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, εἰς τὸ φανερόν, εἰς παρηγορίαν τοῦ Θωμᾶ. Κατὰ δὲ τὸ νοούμενον, καὶ ἀπόκρυφον Μυστήριον, διὰ νὰ φανερωθῇ πῶς δὲν ἦτον ἀξία ἡ γῆ νὰ δεχθῇ τέτοιον σῶμα εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς, ἐκείνην φημί ὅπου ἐβάστασεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην τῆς· διὰ τοῦτο τῆς ἐπρεπε νὰ ἀνέβῃ εἰς οὐρανούς μετὰ σώματος διὰ νὰ χαροποιήσῃ καὶ νὰ ἀγιάσῃ καὶ αὐτούς, καθὼς ἠγάπησεν καὶ εὐλόγησεν καὶ τὴν γῆν. τῆς ἐπρεπε νὰ ἀνέβῃ εἰς οὐρανούς σύσσωμος ὅχι

μόνον διὰ νὰ ἀγιάσῃ τὸν ἄερα, διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν στράταν ὅπου πηγαίνει καὶ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅχι μόνον διὰ νὰ δώσῃ καλὸν παράδειγμα εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπιθυμοῦν τὴν κατοικίαν τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ἀκόμη τὸν νὰ κρεμίσῃ τὸ φθονερὸν τάγμα τοῦ διαβόλου ὅπου ἐπαρμόνευε τὴν στράταν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ διὰ νὰ ἰδῇ ὁ ἐωσφόρος πῶς δύναται ἀνθρώπος νὰ ἀνέβῃ τὴν στράταν ἐκείνην τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὸς πνεῦμα ὦν ἔπεσε, καὶ νὰ διαρραγῇ ἀπὸ τὸν φθόνον, πῶς ὅχι μόνον Θεὸς τέλειος, καὶ ἀνθρώπος τέλειος, καθὼς ἦτον ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου δύναται μετὰ σαρκὸς νὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἀνθρώπος ψιλὸς χωρὶς τῆς θεότητος δύναται νὰ ἀνέβῃ εἰς τοὺς οὐρανούς μετὰ σώματος. Εἰς ὅλον τὸ ὕστερον ἀναβαίνει εἰς τοὺς οὐρανούς ἡ παρηγορία ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν, διὰ νὰ μεσιτεύσῃ καὶ νὰ πάρῃ τὴν συγχώρησιν τῶν ἐδικῶν μας πολλῶν ἀμαρτημάτων· καὶ λοιπὸν ἄς ἀποδιώξωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον κάθε εἶδος ἀμαρτίας ἀπὸ τὴν καρδίαν μας, τὰ ὅποια εἶναι τὰ αἷτια τῆς λύπης μας, καὶ ἐπειδὴ ἠκούσαμεν τὴν χαρὰν τὴν μεγάλην ὅπου ἐπροξένησεν ἡ Μετάστασις τῆς βασιλείδος τοῦ κόσμου, δὲν πρέπει ἡμεῖς ἀκόμη νὰ ἔχωμεν εἰς τὴν καρδίαν τὰ αἷτια τῆς λύπης· ἀλλ' ἄς χαροῦμεν σήμερον πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, ὅς ὑποθέσωμεν πῶς εὐρέθημεν εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς μαζῆς μετὰ τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἐκεῖ ἀντὶς θυμίαμα καὶ κερί ὅπου ἐβαστοῦσαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅς εὐγάλωμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὴν καρδίαν ἕνα θερμόν τῆς μετανόιας δάκρυον εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς κεχαριτωμένης ἡμῶν Μητρός· πόσα δάκρυα χύνομεν εἰς τὸν θάνατον τῆς Μητρός μας, καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ πιστεύομεν πῶς τούτη εἶναι ἡ ἀληθινὴ μας Μητέρα, ὅς ἀναστενάξωμεν, καὶ ὅς κλαύσωμεν, ὅχι πῶς αὐτὴ ἀποθνήσκει· διὰτὶ ὁ θάνατος ὁ ἐδικὸς τῆς δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ κοίμησις καὶ μετάστασις. ὅχι πῶς χωρίζεται ἀπὸ ἡμᾶς, διὰτὶ αὐτὴ πάντοτε εἶναι μεθ' ἡμῶν νοητῶς, καθὼς καὶ ὁ Υἱὸς τῆς, ἀλλὰ ὅς κλαύσωμεν, καὶ ὅς ἀναστενάξωμεν τὴν ἀχαριστίαν, τὴν κακίαν τῆς καρδίας μας, ὅς κλαύσωμεν τὰς ἀμαρτίας μας, ἢ ὁποῖαις μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τέτοιαν Μητέρα, ὅς ἀναστενάξωμεν ἐκ βάθους καρδίας, ἔστωντας καὶ νὰ συλλογισθῶμεν πόσῃν καθαρότητι, καὶ ἀχρειοτητα ἔχομεν ἡμεῖς τὰ τέκνα τῆς· ὅς κλαύσωμεν ἐνθυμούμενοι, πῶς ἐκείνη πρεσβεύει μετὰ ἀνοικταῖς ἀγκάλας εἰς τὸν Υἱὸν τῆς, τὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν τοῦ Χριστιανικοῦ πληρώματος· καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς ἀντιπάθειαις, καὶ ἐχθραῖς ταῖς καθημεριναῖς ὅσον ἀπὸ μέρος μας κάμνομεν ἀπρακταῖς ταῖς ἐδικαῖς τῆς μεσιτείαις, ἐκείνη παρακαλεῖ τὸν Υἱὸν τῆς νὰ μᾶς δώσῃ Χριστιανικὴν ζωὴν, καὶ καθαρὰν πολιτείαν, καὶ ἡμεῖς μετὰ τὰς βρωμεραῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς μας αὐξάνομεν τὸν βόρβορον, καὶ τὴν λάσπην τῶν ἀμαρτιῶν μας. ἐκείνη ζητεῖ ἀπὸ τὸν Υἱὸν τῆς νὰ μᾶς χάρισῃ πλουσιώτερα τὰ ἐλέη του παρά προτῆτερα, καὶ νὰ παύσῃ τὴν δικαίαν του ὀργὴν ὅπου ἔχει μεθ' ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν τὴν πολλὴν ὅπου δεῖχνομεν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μας Χριστιανούς, ἐξάπτομεν περισσότερα τὸν θυμόν, καὶ τὴν θείαν ἀγανάκτησιν καταπάνω μας. αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια συλλογίζομενοι σήμερον ὅς κλαύσωμεν, καὶ ὅς ἀναστενάξωμεν παρακαλοῦντές τὴν νὰ μεταχειρίζεται πάντοτε τὴν συνηθισμένην τῆς εὐσπλαγχνίαν ὅπου ἔχει εἰς ἡμᾶς, καὶ νὰ μὴν ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐδικὴν μας ἀναξιο-

τητα, ἀλλ' εἰς τό πέλαγος τῆς ἐδικῆς τῆς εὐσπλαγχνίας, παρακαλοῦντες τήν νά μὴν παύσῃ ποτέ ἀπό τοῦ νά πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν· διατί καθὼς ἀνίσως καὶ λείψει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ θερμότης τοῦ εἰς μίαν στιγμὴν νεκρῶνουνται τὰ πάντα, τέτοιας λογῆς ἂν λείψῃ ἡ μεσιτεία τῆς ὅλοι εἰμεσθεν ἄξιοι νά δώσωμεν ἓνα ἄωρον θάνατον, ὅλοι εἰμεσθεν ἄξιοι νά παραδοθῶμεν εἰς μίαν φλόγα τῆς αἰωνίου κολάσεως ἀσβεστον.

Διατί, βλέπε ποίαν Μητέρα ἔστειλεν ὁ Θεός ἐμπροσθέν μας τῶν ἀχαρίστων τέκνων, διὰ νά βλέπωμεν τήν οὐράνιον ἐκείνην ζωὴν, καὶ νά τήν μιμηθῶμεν; βλέπε πόσῃ καθαρότητι, καὶ ἀγιωσύνῃ ἔχει ἡ Μητέρα, καὶ πόσον βάθος ὑπερηφανίας ἔχομεν ἡμεῖς τὰ τέκνα, βλέπε πόσον πέλαγος εὐσπλαγχνίας, καὶ ἐλεημοσύνης ἔχει ἡ Μητέρα, καὶ πόσῃ ἄβυσσον ἀσπλαγχνίας καὶ ἀνελεημοσύνης ἔχομεν ἡμεῖς τὰ τέκνα; βλέπε πόσῃ προθυμίᾳ ἔχει ἡ Μητέρα διὰ νά συγχωρῇ τοὺς ἐχθρούς της, ὥστε ὅπου ἰατρεὺς σήμερον ἐκείνον ὅπου ἀποτόλμησεν νά κρεμίσῃ τὸν τάφον της, ἐκείνην τήν ἴδιαν ὥραν ὅπου ἐμελέτησεν αὐτὸ τὸ παράνομον ἔργον, καὶ πόσῃ σκληρότητι ἡμεῖς ἔχομεν τὰ τέκνα της εἰς τὸ νά συγχωροῦμεν τὰ παραμικρὰ σφάλματα τῶν ἐχθρῶν μας· καὶ λοιπὸν ὡσάν ὅπου εἰμεσθεν ἀνόμοια τέκνα τῆς Μητρός, ἔπρεπε νά μὴν ἔχωμεν καμμίαν μετοχὴν ἀπὸ τῆν κληρονομίαν τῆς Μητρός, μᾶς ἔπρεπε ὡσάν ὅπου εἰμεσθεν ἀχάριστα, καὶ ἀνυπότακτα τέκνα νά γραφθῶμεν ἀπόκληροι τῆς κληρονομίας τέτοιας Μητρός· μᾶς ἔπρεπε ἐπειδὴ καὶ ἐκαταφρονέσαμεν πολλάκις ταῖς μεσιτεῖαις ὅπου διὰ ἡμᾶς ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Υἱόν της, νά παύσῃ πλέον ἀπὸ τοῦ νά μεσιτεύῃ διὰ τέτοια ἀχάριστα τέκνα. μᾶς ἔπρεπε ἐπειδὴ καὶ ἀφήσαμεν ἀπὸ τοῦ νά ἀκολουθοῦμεν τήν ταπεινοφροσύνην τέτοιας Μητρός, καὶ ἀκολουθήσαμεν τήν ὑπερηφανείαν τοῦ σατανᾶ, νά μᾶς παραδῶσῃ εἰς τήν ἐξουσίαν τοῦ σατανᾶ· μᾶς ἔπρεπε ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠθελήσαμεν νά ἀκολουθήσωμεν εἰς τὸ παράδειγμα τῆς ἐδικῆς τῆς ἀκτημοσύνης, ἀλλὰ ἡμεῖς ἀκολουθήσαμεν εἰς τήν πλεονεξίαν τοῦ διαβόλου, μᾶς ἔπρεπε λέγω, νά μᾶς ἀφήσῃ νά πέσωμεν εἰς τήν ἐξουσίαν του, ἔπρεπε ἐπειδὴ καὶ ποτέ, ἡ πολλὰ ὀλίγαις φοραῖς ἀνεσηκώναμεν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας εἰς τήν ἐπιθυμίαν τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τήν ἀπόκτησιν ἐκείνης τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἀλλὰ πάντοτε ἐδῶ εἰς τούτα τὰ γῆινα χάσκομεν, τούτα τὰ φθαρτὰ ἐπιθυμοῦμεν, διὰ τήν ἀπόκτησιν αὐτῶν, καὶ τὸ κέρδος, ἐξοδεύομεν τὸ ἔχει τῆς ψυχῆς μας, καὶ τοῦ σώματος· καὶ λοιπὸν μέ πᾶσαν δικαιοσύνην ἔπρεπε ἡ οὐράνιος Μήτηρ ἐκείνη ὅπου ἐκατεκαίετο ἀπὸ τῆν ἐπιθυμίαν ἐκείνης τῆς αἰωνίου ζωῆς, νά ἀποστραφῇ καὶ νά ἀποδιώξῃ παντελῶς ἀπὸ τήν σκέπην καὶ βοήθειαν τέτοια σαρκικά τέκνα, τέτοιους Υἱούς ὅπου λυσσάζουν διὰ τὸ κέρδος τῆς γῆς, καὶ ἀπεστράφησαν παντελῶς τήν ζωὴν τους τήν οὐράνιον· ναὶ τὸ ὁμολογοῦμεν ὡ Δέσποινα τοῦ κόσμου, Μήτηρ καὶ Παρθένος, τὸ ὁμολογοῦμεν, πῶς δὲν εἰμεσθεν ἄξιοι τῆς βοηθείας σου, τῆς ἐλεημοσύνης σου, τῆς σκέπης σου· δὲν εἰμεσθεν ἄξιοι νά ὀνομαζόμεθα ὄχι τέκνα ἐδικά σου, ἀλλ' οὔτε δοῦλοι σου, πλὴν διὰ ἀγάπην τοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ σου, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν τέκνων σου, μὴν ἀποδιώξῃς ἡμᾶς ἀπὸ τῆν σκέπην σου Μήτηρ, διὰ νά κηρύττωμεν σοῦ καθὼς εἶσαι τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταὶ Ἑξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τὸ κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τὸ ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τὸ ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

